Trầm Hương Ptt

BÌNH YÊN TRONG HOÀNG HÔN

Trầm Hương Ptt

BÌNH YÊN TRONG HOÀNG HÔN

NẾU NHƯ.....3

LỜI DẪN.....4

LỜI GIỚI THIỆU.....5

TRANG VĂN.....7

Mục Lục TRANG VĂN.....8

TRANG THƠ.....137

Mục LụcTRANG THƠ.....138

TIỂU SỬ TÁC GIẢ.....191

Nếu như …

Nếu như không có tình yêu của anh khơi nguồn.

Nếu như không có sự khuyến khích của cô bạn Lê-Thân Hồng-Khanh, tôi sẽ không trở về với thế giới văn chương để trải lòng trên từng con chữ.

Nếu như không có những ngày lang thang bên bờ biển vùng Monterey-California, cùng tình cảm hai bạn Lương Kim Loan và Lê Bá Tùng dành cho…và nếu như không có tài nghệ chụp hình tuyệt vời của anh Tùng thì đâu có bức ảnh bìa hoàn hảo.

Nếu như không có những websites đã lưu lại những bài viết của tôi.

Nếu như không có cô em gái CK miệt mài bên computer để sửa chữa, đọc lại và layout từng bài.

Và…Nếu như không có ước mơ một ngày nào đó các cháu Averie Thiên Trang Nguyễn – Hubert, Keira Mai Anh Nguyễn, Hailey Quyên Anh Nguyễn sẽ đọc những tản mạn nầy, để hiểu tâm tình của ông bà, những người thuộc thế hệ thứ nhất đã di cư đến đây, đã xem nơi đây là quê hương. Như món quà ông bà gửi lại.

Quyển sách nầy sẽ không được hình thành.

Nơi đây tôi xin gửi lời trân trọng cám ơn.

LỜI DẪN

Anh,

“Em như dòng sông...chở phù sa thương nhớ...kể chuyện mùa đi trong tiếng gió mây. Gửi chút tình trên cỏ cây hoa lá. Nghe trong hồn một thoáng nhớ đâu đây…”

Xuân (Trầm Hương Ptt)

Trầm Hương Ptt. đón thời gian đi bằng những lời tâm sự cùng “Anh” trong nụ cười, ánh mắt và trái tim rộng mở cùng đất trời bao dung…

Hạnh phúc hiện tại và nỗi nhớ thương ngày tháng cũ, như tiếng thở dài, như những ngậm ngùi hoà trong niềm vui nhỏ trong tuổi hoàng hôn…

Dù thế nào đi nữa thì bốn mùa vẫn trôi theo dòng thời gian, đoá hoa thương muôn đời vẫn nở trong khu vườn trầm hương .

LỜI GIỚI THIỆU

Trầm Hương Ptt và tôi là bạn của nhau đã hơn nửa thế kỷ kể từ ngày còn là nữ sinh với áo dài trắng tới trường. Cũng có những khoảng thời gian dài, chúng tôi lạc mất nhau vì nghề nghiệp, vì biến đổi thời cuộc nhưng cuối cùng, nhờ ơn trời, chúng tôi đã tìm lại được nhau khi cả hai đều sắp bước vào tuổi "thất thập cổ lai hy" và tóc đã hai màu. Mới đó mà đã mười năm rồi, mỗi người một phương trời nhưng tình bạn vẫn được gìn giữ.

Sau khi con cái đã nên người, cha mẹ đã trả xong nợ cơm áo nên có thời giờ cho chính mình để nhìn lại những bước đường mình đã đi qua, ghi lại trên giấy, coi như một chút quà giữ lại cho con cháu sau này.

Thật cảm động khi được bạn mời viết vài dòng đề tựa cho tuyển tập thơ văn đầu tay **"Bình Yên Trong Hoàng Hôn"** của bạn, để cùng bạn làm chuyến viễn du trên "Con tàu mùa xuân", đi qua những sân ga như những chặng đường của một đời người.

Quá khứ, hiện tại như quyện lấy nhau, trộn lẫn vào nhau khi thì êm dịu, khi thì sôi nổi, khi thì lãng mạn, khi thì hiện thực, đôi khi thấm đẫm nỗi nhớ thương lúc nói về thời thiếu nữ, thuở học trò áo trắng mộng mơ...Gia Long, Đại Học Sư Phạm, những năm tháng đầu đời bước vào nghề dạy học.

Lối viết của Trầm Hương Ptt không thể lẫn vào đâu được bởi vì với Trầm Hương Ptt, văn là thơ mà thơ cũng là văn. Thơ mới,

không theo vần điệu cổ điển mà vẫn cuốn hút người đọc đến giòng cuối cùng. Đó là ưu điểm, là đặc điểm để đưa thơ văn của Trầm Hương Ptt đến tim người đọc.

Tình cảm dành cho người bạn đời, cho gia đình, cho con cháu ẩn hiện trong các bài thơ, trong những tuỳ bút đã cho thấy Trầm Hương quả là một người vợ, một người mẹ, một người bà tận tuỵ và hết lòng với gia đình của mình. Giang đôi tay như cây cổ thụ xoè cành lá, đem bóng mát cũng như hơi ấm đến cho tiểu gia đình ngày xưa và đại gia đình ngày nay.

Canada, xứ lạnh tình nồng của hiện tại; bốn mùa xuân, hạ, thu, đông với những bông tuyết trắng xoá, với những chiếc lá đủ màu, với cây cao, cành biếc, nắng hanh vàng, với những luống hoa rực rỡ trong khoảng đất trước nhà nhờ bàn tay khéo léo của chủ nhân.

Việt Nam nơi chôn nhau cắt rốn của ngày xa xưa, hai mùa mưa nắng, mộc mạc đơn sơ, có căn nhà êm ấm, có cuộc sống bình yên bên cha mẹ và các anh chị em.

Nơi nào cũng chất đầy những kỷ niệm, những thăng trầm của cuộc sống....để rồi trong vòng tay ấm áp của người bạn đời, trong tình thương yêu của các con, trong ánh mắt cùng tiếng cười hồn nhiên của các cháu nội, cháu ngoại, Trầm Hương Ptt tìm được sự bình yên trong hoàng hôn và đang tận hưởng hạnh phúc nơi tầm tay của mình.

Lê-Thân Hồng-Khanh

TRANG VĂN

MỤC LỤC
TRANG VĂN

TRANG VĂN.....7
BÌNH YÊN TRONG HOÀNG HÔN.....11
NẮM TAY EM.....14
NHỮNG ĐỎAN KHÚC CHO ĐÊM.....16
CÓ NHỮNG DÒNG SÔNG.....24
VẦNG TRĂNG CỦA TÔI.....27
SAIGON...1974.....30
HỒI ỨC NGÀY MƯA.....32
NGÔI THÁNH ĐƯỜNG CỦA TUỔI THƠ TÔI.....39
NHỮNG NGÔI TRƯỜNG MÙ SƯƠNG KÝ ỨC.....41
LETHBRIDGE.....44
Thành Phố Đầu Tiên.....44
Ngày Rời Xa......47
Ngày Về......50
PARIS – NHỮNG NGÀY ĐẦU THU.....57
SINH NHẬT TÌNH BẠN 50 NĂM.....63
KỶ NIỆM 66
NGỌN HẢI ĐĂNG.....67
BIỂN.....70
NHÌN NHỮNG MÙA ĐI.....73

THÁNG GIÊNG. 73
Trăng Rằm Tháng Giêng *73*
Tuyết Tháng Giêng....*75*
Tháng Giêng Và Tôi....*80*
THÁNG HAI 83
Tôi Đón Tết *83*
THÁNG BA 87
Một Ngày Qua Khung Cửa *87*
THÁNG TƯ. *90*
Nhật Ký Tháng Tư. *90*
THÁNG NĂM 92
Về Với Khúc Hát Thanh Xuân....*92*
Khoảnh Khắc Mùa Xuân....*94*
Lavender Tháng Năm....*97*
THÁNG SÁU 100
Trại Tỵ Nạn Pulau Tengah...1979. ....*100*
Đại Hồ In Bóng....*104*
THÁNG BẢY. 106
Mưa –quê nhà...Nắng – quê người *106*
Tháng bảy – Nắng Mưa *107*
Buổi sáng ...trời mưa *108*
THÁNG TÁM 109
Một Ngày Tháng Tám *109*
THÁNG CHÍN 110
Tháng chín và mùa hoa sữa trên quê hương....*110*
Ngày khai trường *112*

Tháng chín buồn như những cuộc tiễn đưa *114*
THÁNG MƯỜI 116
Lễ Tạ Ơn *116*
Tháng Mười...Chở Thu Vàng Trên Đôi Cánh *118*
THÁNG MƯỜI MỘT 120
Tuyết Đầu Mùa. *120*
...Nghe Vàng Mùa Thu *121*
Bình Minh *123*
Cùng những chiếc lá rơi...Rồi mùa thu cũng qua đi... ..... *127*
THÁNG MƯỜI HAI 130
Từng mùa đông bay qua *130*
Tản mạn Chiều Đông. *133*
TRANG THƠ 137

BÌNH YÊN TRONG HOÀNG HÔN.

1-

Từ ngày nghỉ hưu...Đã qua rồi những nhọc nhằn cơm áo gạo tiền, đã đến lúc buông thỏng tay đi vào đời, an nhiên tự tại, cuối tháng chờ nhà nước phát lương…(người ta thường nói như vậy) Chồng lấy niềm vui trong việc đọc sách, viết những bài khảo cứu. Anh thường nói ráng viết, trước khi bênh tật đến (không chờ!!!) không còn cho phép mình đọc và viết…

Còn tôi, sống trong nụ cười của những thành viên trong gia đình. Nụ hôn và tiếng nói ngây thơ của các cháu. Nấu cho mọi người buổi ăn ngon khi cuối tuần con cháu về thăm. Vui với bạn bè xung quanh (đời thực cũng như đời ảo). Có những lúc chở nhau đi uống cà phê (mặc dù ở nhà cà phê không thiếu) cho dù tuyết đang rơi hay vừa dứt cơn mưa…hình như với anh…được ngồi bên nhau như thế nầy, trong cái ồn ào của Mc

Donald, Tim Horton, hay Star Buck…đó là những giây phút bình yên? Tôi thì…thầm nghĩ…Nếu có những bài hát trữ tình của Trịnh Công Sơn, Phạm Duy, Vũ Thành An…thì có thể…đưa tôi về *"Ngày xưa Hoàng thị"*.

Với tôi, tuy cuộc sống đời thường có bình yên, nhưng tâm của tôi có thực sự "Yên-Bình". Đó là một ẩn số mà tôi vẫn đi tìm cho bản thân tôi.

2-
Tâm bình yên.

Chỉ cần ta giữ cho tâm hồn mình lắng đọng, ta sẽ tìm thấy khoảnh khắc bình yên ngay trong những cơn giông bão dữ dội nhất của cuộc đời.

"Tâm bất biến giữa dòng đời vạn biến"

Tâm kinh Bát Nhã đã dạy *"Sắc bất dị không, không bất dị sắc. Sắc tức thị không, không tức thị sắc. Thọ, Tưởng, Hành, Thức diệc phục như thị"….*

Kinh Kim Cang có nói: *"Ưng vô sở trụ, nhi sanh kỳ tâm..."* (Đừng có trụ vào bất cứ điều gì thì cái tâm giác ngộ mới phát sinh).

Một vị cao tăng đắc đạo đương thời là cố hòa thượng Quảng Khâm có nói rằng: *"Điều kiện tất yếu trong việc tu hành là bắt buộc ta phải có một trái tìm bình yên. Nếu như tâm ta không an, thì những cố gắng tu hành đều là những thứ giả dối. Bất luận ta có đọc thuộc bao nhiêu kinh sách, niệm bao nhiêu Phật hiệu nhưng nếu như cõi lòng của ta không được bình yên thì làm sao gọi là thành tâm và một lòng cầu đạo cho được"*(1)

Một trái tim bình yên? Là người thấu hiểu triết lý về sự có-không, không-có ở đời, để buông bỏ lục dục, thất tình trong tâm một cách dễ dàng? Hay…như hình ảnh mặt sông êm một ngày trời đẹp, như biển mênh mông một ngày không sóng gió…như bình minh hồng, như hoàng hôn tím, như ngọn núi xanh với những áng mây bay hờ hững trên không…Những cảnh vật gợi lên sự bình yên, về cái "chân như" của vạn vật để ve vuốt tâm hồn khi "lòng hươu ý vượn", an ủi con người trong giây phút cô đơn, tuyệt vọng, khổ đau vì đời. Là khi niềm vui, hạnh phúc phải nhường chỗ cho những giọt nước mắt tuyệt vọng đắng cay?

Dẫu biết rằng: Bình yên là như thế…
Cuộc sống có được những niềm vui bình dị và Hạnh phúc được tạo nên từ những thành công nhỏ nhoi.
Nhưng…Sao tôi cứ mãi kiếm tìm về sự bình yên vĩnh cửu?
Có lần, người bạn thân đã nói với tôi *"Tìm một chỗ bình yên là tài khéo léo nhìn và chọn một chỗ đứng cho mình"*
Mỗi người, mỗi cách, cảm nhận sự bình yên…nhưng có phải tuyệt đối cuả sự bình yên…là khi mình nhắm mắt xuôi tay và nghỉ yên trong lòng đất? Hay là khi thân cát bụi đốt thành tro bụi, bay phiêu diêu trong cõi hồng trần?

Nhân sinh thất thập cổ lai hi…Thôi thì…chỉ cần tôi vui với những phút giây đời hiện tại, đi thêm một chặng đường (không gồ ghề khúc khuỷu) và tạ ơn trời…cho mình thêm một khoảng thời gian…để được đưa đôi tay già nua hứng lấy những đóa hoa thời gian trước mặt…

---

(1) nguồn Net

NẮM TAY EM.

Nắm tay em…Muà xuân. Em kéo thời gian lại đời mình, long lanh trong trái cầu thủy tinh, em tìm về quá khứ…ẩn hiện…những ngày hẹn hò, cánh đồng lúa chín và những buổi chiều vàng mênh mông…Mùa xuân ấy, anh nắm tay em và em đã nghe lời hẹn ước trăm năm, như một bản tình ca. Anh yêu em.

Nắm tay em…Mùa hạ. Những cơn mưa bay qua thành phố; dòng sông quê chảy qua những bến bờ; con đường ta đi nhiều mây trắng. Từ hẹn ước, tình yêu nầy, em đặt tên hoa hướng dương. Loài hoa của yêu thương nghiêng nghiêng theo bóng mặt trời…của một đời tin yêu.

Nắm tay em Mùa thu. Mùa thu quê hương mình không có những rừng cây vàng lá, không có mưa thu, không có mây mùa thu lang thang bầu trời rộng…Mùa thu ngày ấy rất xanh. Màu xanh của những hàng me hai bên đường, em ngồi sau anh trên

chiếc Honda. Xanh của ngày pháo đỏ rượu hồng vu qui…Bên đồi thông Đà Lạt, Hằng Nga cười…ngày trăng mật.

Nắm tay em…Mùa đông. Thương nhau hơn nơi xứ lạ quê người. Đêm lạnh buốt. Đốt lửa lên tìm hơi ấm. Cầm ngọn nến soi ánh sáng và hạnh phúc. Hai trái tim phong ba chung nhịp đập tình trần. Lặng nghe tiếng đời gửi trao. Năm cùng, tháng tận. Em đưa tay mở cửa thời gian, nơi chốn của riêng mình, khúc phim đời quay chậm. Có anh, có em và những buồn vui…

Nắm tay em…Tình yêu qua bốn mùa, qua năm tháng. Vẫn còn đây đôi bóng, vẫn còn đây ánh trăng chiếu dọi khu vườn bình an, và *lời nói "Anh yêu em" chưa là quá khứ.* Mùa xuân sẽ đến…Anh lại đưa em qua cánh đồng lúa và những buổi chiều vàng vương mái tóc xanh.

Anh…Em mong thời gian ngừng trôi, ánh lên màu xanh hy vọng…Thắp lại trời sao cho những giấc mơ quay về thời tuổi trẻ. Lần đầu tiên ta nắm tay nhau.

NHỮNG ĐỎAN KHÚC CHO ĐÊM

Đêm khuya lỡ giấc, qua khung cửa. Ánh đèn đường soi con phố nằm im vắng, thấy rõ những cánh hoa tuyết mỏng manh đang khiêu vũ cùng gió…Đêm hiu hắt, đêm yên tĩnh, đêm khuya mênh mông lòng vũ trụ, chở về cơn gió lạnh đông. Đêm là khoảng thời gian ta nhìn thấy…Thoáng qua đời những giây phút chạnh lòng. Thấy buồn vui của chính mình. Thấy những mảnh đời lênh đênh dòng số phận

1- Đêm nhớ.

Đêm nhớ mẹ, cha, nhớ căn nhà cỡ quê nhà. Đêm khuya lẻ loi thời tuổi mười tám, những đêm học bài thi mệt mỏi, lên sân thượng tìm chútgió, nhìn sao khuya lấp lánh tôi lẩm nhẩm hát một mình.

"Nhìn sao, thề rằng yêu mãi người ơi. Dù nhiều ngang trái trong đời, dù cho ngàn sao đổi ngôi"

(Tìm Một Ánh Sao - Hoàng Trọng)

Con đường mang tên An Bình đã cho tôi bình an ngày mới lớn, nằm im lặng trong đêm. Hàng đèn đường vàng nhạt yếu ớt. Phía

xa, bên phải là nhà hàng Đồng Khánh đèn bảng hiệu xanh màu chớp tắt trong bóng đêm. Bên trái, kéo dài đến Bến Hàm Tử chìm trong bóng tối. Dù có nhiều nhà, nhưng căn nhà nầy ba má tôi tự tay xây cất. Tôi còn nhớ, những buổi chiều, sau giờ cửa tiệm đóng cửa, ba tôi đến đây đứng nhìn căn nhà đang xây, với ánh mắt mơ về một tương lai, được sống yên vui, được nhìn con cháu vây quanh, trút bỏ đằng sau những lo toan nhọc nhằn cuộc sống.

Vật liệu xây cất, do chính người lựa chọn. Khi đổ móng nhà, tôi còn nhớ ba tôi có nói phải đổ móng cho chắc, sau nầy các con đông, cứ vậy mà mình cơi lầu thêm…để ở. Đó là hai căn nhà. Tầng dưới, một căn dành làm garage, một căn là lối lên lầu, phía sau là nhà bếp rộng có giếng trời dọi xuống sàn nước đem ánh sáng cho cái bếp nầy. Trên lầu vì hai căn nhập một, thênh thang phòng khách, phòng ăn. Bộ sofa, bộ bàn ăn tám chỗ ngồi, bộ ván gõ chân quỳ, bàn thờ tổ tiên nạm xà cừ với bức tranh (hình như là khu rừng với dòng suối) và hai câu đối

"Nền phúc đức tổ tiên truyền để.
Đạo hiếu trung con cháu kính thờ."

Ba phòng ngủ, giường nệm đều mới, do ba má tôi chọn và đặt mua trên những tiệm bán bàn ghế ở đường Minh Mạng thuở ấy…Mặt tiền nhà, cầu thang bằng đá mài cẩm thạch. Những vuông cửa sổ, cửa ra vào và cầu thang là những khung sắt hoa văn cầu kỳ…Sân thượng rộng, từ nơi đây, tôi có thể nhìn bao quát một khoảng trời bao la, nhìn trăng mà dệt mộng…Tâm hồn văn chương của tôi đã mọc mầm từ không gian nầy.

Ơi căn nhà mang ước vọng của ba má tôi! Đẹp và hoành tráng trong mắt tôi bấy giờ và mãi mãi. Ngôi nhà hoàn mỹ ấy lâu lâu hiện về trong hồi ức, trong giấc mơ của tôi. Tôi thấy lại hình ảnh ba má tôi hạnh phúc ngồi uống trà, đi khắp nhà săm soi từ chút, với niềm vui trong ánh mắt, vào những ngày cuối tuần.

Như đã nói, đó là ước mơ ngày nào về hưu, ngôi nhà nầy sẽ là nơi ba má tôi muốn nhìn thấy con cháu tụ hợp về những ngày

cuối tuần, những ngày lễ tết. Nhưng khi nhà hoàn thành, thì các anh đi du học, gia đình chỉ còn bốn đứa con gái. Công việc làm ăn bận rộn, ba má tôi chưa thể dời về đây ở, lúc nầy chỉ có tôi, Huệ (đứa em kế tôi) về sống nơi đây cùng chị Không, người giúp việc, chạy qua lại giữa 2 nhà…Trong bốn đứa con gái, có lẽ tôi là đứa quậy nhất, hoang dã nhất…Những buổi tiệc sinh nhật vui vẻ, họp bạn náo nhiệt đều được tôi tổ chức nơi đây. Mười tám tuổi thi xong tú tài, tôi đòi học lái xe, xe để trong garage tôi cũng lén lái…đi học hay chở Huệ chạy lòng vòng thành phố về đêm…và còn nhiều chuyện làm phiền lòng ba má tôi không ít (bây giờ xin lỗi ba má có lẽ đã muộn màng)

Cây trúc đào hồng, giàn hoa giấy đỏ, cây chanh sai trái, bụi hoa lài tỏa hương…Tất cả được trồng trong những chậu lớn trên sân thượng, tất cả là nguồn vui của ba tôi…
Tôi hít thở hương đêm nồng nàn. Một ngày mới bắt đầu. Sao mai phương đông vẫn còn lấp lánh đợi vầng dương.

2- Đêm hội ngộ tình yêu

Tiếng cười vỡ ánh trăng, đêm bừng lửa ấm, bàn tay đan, môi cười mắt sáng, ngọt nụ hôn, thời gian ngắn và tình quá rộng.

Biển đêm rì rầm tiếng sóng, bờ cát dài nằm soải mình chờ đón từng cơn sóng đến vỗ về. Ánh sáng bàng bạc dưới trăng mờ tỏ sau làn mây, bao dung cười với đất trời.

Tiếng đàn khuya cung bậc vui buồn, tiếng đàn lay động ánh trăng. Dáng anh…vẫn dáng ngồi quen thuộc, đàn buông tiếng hát, bài dân ca trữ tình

"Thương nhau cởi áo cho nhau. Về nhà dối mẹ qua cầu gió bay"
Tiếng đàn gửi ánh trăng, nhìn trăng, cười…nụ cười mới lớn. Tình yêu vươn tới trăng sao, gửi ước mơ đầu đời vào đêm rằm rạng rỡ.

Bước chân trên cát của tôi và anh, không nhìn rõ trong đêm, nhưng dấu tình yêu từ đôi bàn tay nắm chặt, nụ hôn…nhẹ thôi…như cơn gió, cũng làm cho lòng xao xuyến rưng rưng .

Dấu chân trên cát, sóng biển sẽ xóa đi, cái nắm tay, một ngày rồi sẽ buông lơi, nụ hôn sẽ phai theo cơn gió.

Cuộc đời này vốn dĩ không có gì là vĩnh hằng cả. Lúc nhỏ, trong lưu bút, bạn bè thường viết cho nhau.
"Hoa nở để rồi tàn. Bèo hợp để rồi tan.Trăng tròn để rồi khuyết. Người đời để ly biệt và kỷ niệm để nghìn thu". Những hình ảnh hoa, bèo, trăng, người và kỷ niệm…Với tôi trăng khuyết rồi sẽ tròn, trăng mờ rồi sẽ tỏ…Cho dù mai nầy, đời chia trăm ngả, nhưng trăng trăm năm vẫn là một vầng trăng. Tôi muốn gửi tình yêu nầy cho vầng trăng giữ hộ.

Lòng người…như sóng đưa gió cuốn, nhưng trăng nơi nào cũng một vầng trăng. Món quà của đất trời dành để, cất giữ cho tôi những mộng ước xanh xao. Có những đêm tôi lắng lòng tìm lại.

3- Đêm chờ.

Đừng luyến tiếc những gì không còn nữa. Đừng quên rằng tất cả cũng duyên sinh. Đã bao ngày tôi tự nhủ mình như vậy. Nhưng trong đêm lại có tiếng thở dài của tôi.

Có ai nghe trong hương đêm lời độc thoại. Nước mắt ngậm ngùi, đau nhói con tim. Đêm của người xa người, buồn tênh, lệ ướt mi chờ đợi. Ước chi là gió bay đến hôn người, ngả đầu vào vai, nói với nhau những lời yêu dấu. Bỏ mặt thế gian. Trong mộng. Hồn mơ giây phút tương phùng. Ngày đoàn viên dù có mong manh như nắng lụa, vẫn là niềm hy vọng duy nhất để đợi chờ nhau.

"Xin đêm yên tĩnh thật đầy.
Cho trăng xô những bóng cây ngã dài.
Và ta nghe bước chân ai
Gõ buồn qua ký ức ngày đã yên"
(Xin Đêm Yên Tĩnh - Đoàn Thuận)

Rồi một ngày, như tin vui từ trời cao đưa xuống, anh đã đến, cùng với mùa xuân của đất trời nơi đây…Tôi cảm nhận hạnh phúc đã về với tôi từ cái ôm hội ngộ nơi phi trường khi đón anh, những ngón tay thân quen vuốt lại mái tóc, khẽ lau những giọt nước mắt vơi đầy, nụ cười và lời anh nói, như lời thì thầm của mùa xuân với cuộc đời mới của chúng mình…trong nắng xuân ấm áp quê người.

4- Đêm vợ chồng….

Anh yêu dấu,
Ru anh sương khói cuộc đời, nâng niu giấc ngủ bên bờ buồn vui. Đời dẫu xôn xao, lòng vẫn chứa chan hạnh phúc…Hạnh phúc như ân sủng của Thượng đế gửi xuống cho mình. Giữa dòng đời, niềm vui thật đơn giản…Nhìn con ngủ say, những khuôn mặt thiên thần, để quên đi nhọc nhằn cơm áo. Cho và nhận ta nương tựa vào nhau…Ngày đi làm về, có mâm cơm đoàn tụ, biết có người thương yêu đang đợi chờ, cùng chia nhau những câu chuyện buồn vui. Ta nhìn đàn con lớn dần…Ta nắm tay nhau vượt khó khăn, đi qua cùng năm tháng.

Đêm thả lòng trong lời tình tự, thêm nụ cười tươi cây đời trổ nhánh, vỗ về những cơn đau. Em thả vào đời nhau chút tình lãng mạn, những khoảnh khắc ngọt ngào, một tình yêu vợ

chồng chua ngọt. Suốt một đời xin mãi là chiếc bóng, bên anh, đi cuối bãi đầu ghềnh.

Đường sẽ vui hơn khi hai người cùng bước, hạnh phúc nhọc nhằn có chỗ để chia.

Có người đã từng nói:
"Cuộc sống giống như hoa hồng, vẻ đẹp, hạnh phúc đi cùng với gai góc, khổ đau…Nên nhẹ lòng suy nghĩ thì sẽ thấy đời bình an Mặc kệ dòng đời ngược xuôi, lòng người thay đổi, thì vẫn có một người cho mình dựa vào, cùng mình già đi. Đến tận cuối đời vẫn thương nhau bằng nghĩa tình đẹp nhất."

5- Nghĩ về con

Cha mẹ yêu con không so đo toan tính, không đong đếm vơi đầy…vì một điều rất giản dị…đó là con.
"Một đời cha mẹ nên con. Trăm năm hai chữ vuông tròn ước mơ".
(Một Đời Cha Mẹ - Huệ Thu)

Tuổi đời con dài ra thì đời sống của mẹ cha ngắn lại. Dù con bao nhiêu tuổi trong lòng cha mẹ con vẫn là đứa bé thơ, vẫn cần tay mẹ cha che chở. Dẫu biết cuộc sống vốn vô thường, nay có mai không, nghĩ đến khi bóng cha mẹ tàn trong chiều tà, con một mình tiếp quãng đi còn lại, lòng quặn đau.

Tuổi trẻ…Bầu trời là giới hạn…Con như những cánh đại bàng, muốn thử sức cùng phong ba. Con bay cao, bay xa. Tìm đến ánh sáng của tương lai.

Tuổi trẻ…lòng các con muốn vươn tới trời cao, muốn vươn tới trăng sao, ước vọng đong đầy trong từng ngày làm việc. Mẹ đứng nhìn trời xanh và âm thầm cầu nguyện. Cuộc đời đâu chỉ màu hồng, con đường không phải lúc nào cũng trải thảm đón ta. Hạnh phúc từ tâm các con, không ai cho mình. Có trải nghiệm gian nan, con mới thấy giá trị của thành công. Có giọt nước mắt con mới thấy giá trị của nụ cười.

Những đêm khuya, nhìn cha con yên giấc, mái tóc bạc phơ, hơi thở nặng nề, khuôn mặt ẩn những vết hằn năm tháng.
Mẹ khẽ khàng mở cửa từng căn phòng các con, ký ức đi cùng qua những đồ vật trong phòng, nơi đây, mẹ chắt lọc những buồn vui…mẹ thấy như tuổi thơ cùng tính cách của từng đứa trở về, như khúc phim quay chậm.

Từ khi các con có nhà riêng, phòng ngủ của mỗi đứa vẫn giữ nguyên, hình ảnh, bằng khen, kỷ niệm của các con mẹ vẫn cẩn thận giữ gìn.

Tạ ơn trên đã tặng cha mẹ món quà tuyệt vời. Đó là ba đứa con với đôi mắt sáng và nụ cười thiên thần, hồn nhiên, những khi đi học về, bên mâm cơm chiều, các con bi bô kể cho mẹ nghe những câu chuyện trong trường, trong lớp. Các con biết thương yêu nhau, lo lắng chăm sóc nhau, giúp nhau trong chuyện học. Có những lúc xuôi ngược dòng đời, đắng cay vì những nghiệt ngã, nhưng cha mẹ vẫn mỉm cười, khi nghĩ về các con, những con chim non chờ mình về bú mớm. Yêu con nhất cũng chỉ là ba mẹ vì đứa con nào cũng do ba mẹ sinh ra.

Mới đây thôi mà các con đã trưởng thành rồi…tốt nghiệp ra trường có việc làm và lập gia đình. Ba mẹ về hưu, giúp các con trông sóc các cháu, nhìn nụ cười, nghe cháu nói mà liên tưởng đến con mình khi xưa. Các con đã lớn…Hình như, cha mẹ chưa

hiểu hết về các con. Chỉ mong con, đường đời suông sẻ. Niềm vui của các con được nhân đôi nhưng nỗi buồn của con sẽ nhân gắp ngàn lần trong lòng cha mẹ.

Đêm nay, nghĩ về các con, những hồi ức xưa khi gia đình ta đến đây lập nghiệp. Các con chỉ là những đứa trẻ, bé lắm, nhưng các con là sức mạnh, là niềm tin, là chỗ dựa tinh thần của ba mẹ…Lời cuối mẹ muốn nhắn nhủ…Hãy cứ đi, dù đường đời khi bằng phẳng nhưng cũng lắm chông gai…Lỡ một mai, đời thiếu vắng cha mẹ, cứ bước tiếp…nắm tay người bạn đời, và tình yêu con cái để vượt qua…Trong đời hãy yêu mình, yêu người.*"Sống trên đời không thể nào vạn sự như ý, có khiếm khuyết là lẽ thường tình ở đời, nếu chăm chăm cầu toàn thì sẽ bị cái cầu toàn làm cho khổ sở. Chẳng thà thản nhiên đối mặt với hiện thực thế nào cũng xong."*

6- Đêm của tôi

Lời trùng dương và tiếng sóng lòng tôi hạnh ngộ. Giữa tịnh yên, đêm tĩnh, đêm say. Đêm…tôi bỏ từng dòng cảm xúc, ngậm ngùi trên con chữ, lặng lẽ gửi hương vào đời, biết làm sao, khi đời người vốn một dòng trôi.

Ngày mai, nắng lên, buồn vui theo nhịp sống.

Một mình tôi và bóng in trên tường, lắng đọng .

Tôi nhủ tôi…hãy ngủ. Kéo chăn đắp. Tôi như cái kén, tơ tằm cuộn quanh.

CÓ NHỮNG DÒNG SÔNG

1-

"Trăng Phương Nam" tỏa sáng khắp bờ Cửu Long.
Nước chảy con thuyền xuôi dòng, vọng tiếng khoan hò ấm lòng.
(Anh Hoa)

Sáng nay, tôi đã nghe đi nghe lại bản nhạc nầy, không biết bao lần…vì nhớ quê...Người xưa gửi lòng theo ngọn mây Tần xa xa, còn tôi gửi tình nhớ vào thơ, vào nhạc. Mỗi lần có tâm trạng "hoài hương" thì hình ảnh những dòng sông quê, như những thước phim mang tên "Hồi ức" lại được chiếu lên trên màn hình tầm nhớ…của riêng tôi.

"*Những nhánh sông trên đường về thiên cổ*
Nhánh nào ngang qua điểm hẹn trăm năm
Dòng đời xuôi theo thác ghềnh biến số
Tưởng như gần nhưng lại quá xa xăm (TTL)"

Có một dòng sông
Không bắt nguồn từ suối....
Dòng sông ấy qua bao ngày rong ruổi
Chảy về miền sâu thẳm của thời gian....!
Có một dòng sông
Chẳng bến chờ, bến đợi...
Một đời người trên dòng trôi chới với,
Bao thăng trầm, nặng nhẹ những nợ duyên...!
Vẫn cứ trôi êm... (Lê hoàng Nguyên)

Rồi cũng về khơi, những nhánh sông
Như sương, như khói tuổi xuân hồng
Bao nhiêu mộng ước như bọt nước
Vỡ tan, chìm nổi, cuốn theo dòng. (TTL)

2-.
Tất cả những dòng sông đều xuôi về biển cả
Như đời ta được mất, hợp tan, yêu thương, nhung nhớ, hạnh phúc hay biệt ly…rồi cũng có lúc buông tay.
Trong thời khắc sắp giao mùa, mới cũ. Đất trời của một mùa Đông, nơi đây, năm nay, nhiều sương mù, hơn tuyết trắng…Tôi muốn lội ngược dòng sông, tìm về miền tuổi thơ xa lắc của tôi.

3-.
Trong lòng tôi, luôn luôn có con sông tuôn chảy…Đó là… Dòng sông của mẹ tôi, người đã bỏ cuộc đời, bỏ chúng tôi…gần 35 năm rồi. Dòng sông mẹ đã trôi xuôi về biển cả. Ngày ấy…Tôi không về được để gặp người giây phút cuối, nhưng ơn trời, lúc ấy vẫn còn Ba tôi, các em và người anh cả…

"…Cuộc đời Mẹ như một dòng sông, nước lớn, nước ròng…Sông mênh mông, đã từng lên thác xuống ghềnh và những bãi bờ chìm nổi. Mặt sông, tưởng chừng như êm ả,

thuyền bè đi lại tấp nập, là bến hẹn hò, là chỗ chia tay, là nơi nương tựa…Đôi tay sông thật rộng, ôm ấp nỗi vui mừng và vỗ về nỗi đau khổ của con người…Thật ra trong lòng sông luôn phải phấn đấu với những đợt sóng ngầm, cùng phong ba bão tố…Thấy sông vui, nhưng ai biết sông buồn…Cuối cùng thì "nhánh sông nào thì nước cũng về khơi, vui hay buồn thời gian luôn đi tới, ngược dòng chi chuyện cũ đã xa vời". Chặt không đứt và bứt cũng không rời, ôn nhu nhưng mạnh mẽ, dòng nước muôn đời là vậy…Hãy sống và kiên cường như một dòng trong..."

Đó là bức thư mẹ tôi gửi cho tôi, khi tôi bắt đầu cuộc sống mới với muôn vàn khó khăn trước mắt.

Nếu trời đêm đẹp vì trăng sao và muôn ngàn tinh tú. Cuộc đời tôi thành công, từ triết lý về dòng sông và cuộc đời của mẹ tôi.

VẦNG TRĂNG CỦA TÔI

Tôi có những niềm vui nhỏ đủ tạo nên một nụ cười, nhưng cũng có những nỗi buồn đọng lại thành những giọt nước mắt. Như hôm nay, nhận được thư em gái từ quê hương.

Chị thương,

"Đêm nay rằm, yến tiệc sáng trên trời". Trăng thật tròn và sáng nhìn từ hiên nhà. Gửi chị một chút mơ màng, bâng khuâng, huyền ảo cuả vầng trăng quê mẹ....

Đêm thật khuya, có lẽ lá thư của em tôi đã khiến tôi bâng khuâng không ngủ được. Từ nơi tôi ngồi, xuyên qua khung cửa sổ rộng mở, đêm nay, trăng xứ lạnh cũng tròn như vầng trăng của em tôi ở quê nhà. Trăng trung tuần, nơi đây, như một chiếc dĩa bạc lạnh lẽo vẽ trên nền trời đêm. Gió khuya lay động hàng

cây bên đường. Đêm, trăng và thư của em, đã chuyên chở tôi về quê cũ.

Tôi thấy lại vầng trăng Vĩnh Long của những ngày đi dạy trường T.P.H…hòa trong hương quít, hương cam và nồng nàn hương phù sa của thành phố hiền hoà, nằm bên bờ sông Cổ Chiên, thuộc nhánh Tiền giang. *"Trăng phương nam, sáng tỏa khắp bờ Cửu long, nước chảy con thuyền xuôi dòng, hoà tiếng khoan hò ấm lòng"*…Đó là vầng trăng của thời dạy học xa nhà, của tuổi 23 vừa rời khỏi mái gia đình, rời khỏi vòng tay cha mẹ.

Những đêm trăng Sàigon, chị em vui đùa trên sân thượng, trăng hôn lên những đóa trúc đào, trăng xuyên qua giàn hoa giấy, mà Ba tôi đã vun trồng, tưới tẩm, mỗi ngày sau những giờ làm việc. Và tiếng hát của em tôi.

"Bóng trăng trắng ngà, có cây đa to, có thằng cuội già,ôm một mối mơ"

Giữa đại dương mênh mông, trong nỗi lo sợ hãi hùng bên bờ sống chết, tôi ôm hai con thơ vào lòng, vầng trăng hôm ấy sao lạnh lẽo quá, trong cô đơn, tôi thì thầm lời giã biệt với trăng.

Bao năm sống xa quê hương, cuộc đời bắt đầu từ số không, mải lo miếng cơm manh áo, phụ giúp chồng nuôi dạy con khôn lớn, tôi không có thời giờ mơ mộng như thời mới lớn, đã bao lần trăng mờ, trăng tỏ tôi đã quên rồi…không chú ý.

Tuổi về hưu, một ngày cuối tuần, đi chơi cùng các con, trên đường về đêm ấy, trăng thật sáng, trăng ở miền quê thật yên bình, lòng tịnh yên, hôm ấy, tôi bắt gặp lại vầng trăng xưa…Tôi chợt thấy, tâm hồn mình cũng như vầng trăng, vẫn sáng, vẫn chiếu ngời rạng rỡ. Trăng ngày xưa, trăng nơi đây hoà chung là một...đã trở về với tôi.

Trăng quê hương của em tôi, trăng viễn xứ của tôi. Thời gian trôi nhanh như một thoáng mây bay.

Và cuối thư, em đã hỏi tôi. *"Chị ơi…Có phải hạnh phúc, như vầng trăng trên trời, long lanh trong đáy nước, để muôn đời ta chỉ có thể thấy được, ngắm được nhưng không bao giờ bắt được?...."*

Em thương yêu.
Cám ơn em đã gửi qua cho chị một vầng trăng từ quê nhà...từ bên kia bờ đại dương…

SAIGON...1974

Những năm tháng dạy ở trường Trung Thu, không xa ĐHSP là bao…chỉ vài phút chạy xe...Buổi chiều tan giờ dạy, tôi hay đến nơi đây, dựng xe, ngồi bệt xuống hàng hiên (như đã từng ngồi cùng lũ bạn) trong không gian yên ắng...Chiều xuống mênh mông. Mái ngói tường vôi, những dãy lớp im lìm…cây điệp già bóng ngả trong sân và con đường dẫn vào trường…Tất cả dường như vẫn "trơ gan cùng tuế nguyệt".

Trường ĐHSP

"Nhớ xưa nắng đổ sân trường, bâng khuâng trở bước cuối đường chờ em"

Câu thơ cũ của ai chợt về trong dòng hồi ức…

Lúc nầy. Tôi đang có mang đứa con đầu lòng độ 5 tháng, đôi khi, hình như con chợt thức dậy, cử động nhè nhẹ trong bụng

tôi…Có lãng mạn quá không khi tôi vuốt nhẹ và thì thầm với nó…
Con thương yêu, mẹ đang đem con về vùng kỷ niệm của mẹ ngày nào, kể cho con nghe về những hồi ức đẹp của mẹ bên Thầy cô khả kính, bạn bè thương yêu.

"Có những buổi sáng, tôi muốn viết hai chữ T.Y trên bầu trời rộng...Tôi muốn vẽ nụ cười trên vạn chiếc lá xanh. Niềm vui vỡ oà, tôi thả lên những đám mây cao. Người ơi, bạn bè ơi…xin mãi mãi là bến bình an, cho hồn tôi trú ngụ..."

Nhưng con ạ, đời không như là mơ. Ra trường, mỗi người như chiếc lá trôi theo dòng định mệnh của mình. Có những người chia tay là xa nhau vĩnh viễn, mất dấu mù tăm…Có những đóa hoa yêu thương nở rất đẹp nơi sân trường nhưng rồi…thôi thì đổ thừa cho ông tơ bà nguyệt chẳng se duyên.

Con yêu của mẹ….Những hồi ức nầy, sẽ mãi không phai tàn nếu ta đem ép vào trang đời kỷ niệm...Để…như hôm nay, mẹ hoài niệm ngày tháng cũ cùng con…

Rồi một ngày, con lớn khôn, như tuổi của mẹ hôm nay, con cũng sẽ có bạn bè, có vùng trời của con...có cuộc sống của riêng con…Có một câu thơ như thế nầy, mẹ muốn đọc cho con nghe
"Một đời cha mẹ nên con.
Trăm năm hai chữ vuông tròn ước mơ "

HỒI ỨC NGÀY MƯA.

Gia đình tôi quê ở Đức Hoà (Long An)[1]. Nhưng Sài gon…nơi ấy tôi lớn lên. Cám ơn cha mẹ đã làm việc cực nhọc cho anh chị em tôi có cuộc sống ấm no. Tôi như chú gà con nhỏ bé, chỉ biết núp dưới đôi cánh ấp yêu của cha mẹ để nhìn đời và để yêu thương.

Nếu nói về mưa thì tuổi đôi tám, tôi đã biết yêu mưa, vì miền nam chỉ có hai mùa mưa nắng. Thành phố Sài gon của tuổi thơ tôi, ngày ấy, mưa rất đẹp, rất thơ, mưa trên hàng cây xanh lá, mưa trên những cội me già, mưa trên mái nhà, tưới tẩm làm sạch từng con phố mưa qua, mưa không làm lụt lội, nước không tràn nhà, ngập phố như bây giờ. Mưa!!! để tuổi trẻ chúng tôi có những "*buổi chiều ngồi ngóng những chuyến mưa qua"*.

Lúc ấy, dù chưa có mối tình vắt vai, nhưng những câu thơ mưa rời rạc của tôi, đầy vơi những nỗi buồn tưởng tượng.

---

[1] *- Từ năm 1913, Đức Hoà là một quận thuộc tỉnh Chợ Lớn*
- Sau năm 1956, quận Đức Hoà thuộc tỉnh Long An
- Sau 30-4-1975, Đức Hoà đổi thành huyện thuộc tỉnh Long An

Mưa qua những thật thà. Của ngày tháng phôi pha. Quạnh hiu khung trời cũ. Mưa… lệ ướt bờ mi.

Mưa nhớ quá nắng hè. Nghiêng nghiêng lòng con phố. Trong hồi ức mênh mông. Buồn tênh.

Trong lòng mưa tôi viết. Những vần thơ nhớ thương. Gửi về người nơi ấy. Tình tôi

Mưa đến rồi mưa đi. Riêng mình tôi vụng dại. Vớt cánh tình phôi phai…"

Tuổi 19, tôi bước vào ngưỡng cửa đại học với bầu trời xanh trên cao, lá hoa cười trước mặt. Ghi danh vào Đại Học Văn Khoa trên đường Cường Để, mưa vẫn theo dấu chân tôi, mưa đi vào tâm hồn lãng mạn của tôi…

Những chiều, ngồi trong giảng đường giờ Việt chuyên biệt, ít sinh viên hơn những giờ đại cương. Mọi người say sưa lắng nghe tiếng thầy Nguyễn Khắc Hoạch giảng "Tình yêu trong thi ca VN"…

Mưa trên những hàng cây trong khuôn viên trường, tiếng mưa trầm trầm hiên ngoài, bầu trời xuống thấp trên khoảng sân rộng, nơi các nam sinh viên thường chơi thể thao những lúc chưa tới giờ học. Bên kia đường, khu vườn thực vật của đại học Dược khoa cũng nhẩy múa trong làn mưa. Tai nghe thầy giảng "*Ngày xưa có anh Trương Chi. Người thì thật xấu, hát thì thật hay"*. Thầy đang dẫn mọi người vào "*Khối tình Trương Chi và những khối tình đậm nét trong văn chương V.N",* thầy phân tích chữ duyên, chữ nợ, chữ tình…những duyên khởi, duyên tận và luật nhân quả… chi phối số phận mỗi con người…Mắt tôi để ngoài khung cửa lớp…Trang vở ghi đầy những vần thơ mưa…

"Văn khoa bất chợt những cơn mưa. Ướt bờ mi dĩ vãng. Mưa trên những nhạt nhoà. Hong tình vào nắng hạ. Mây…ngàn năm vẫn trôi. Sông…ngàn năm vẫn đợi. Mưa như sợi tơ trời. Buộc hai đầu nỗi nhớ"

Tiếng chuông báo giờ tan học, trời vẫn còn lâm râm. Choàng chiếc áo mưa, ra nhà xe lấy chiếc Velo solex khởi động máy, tôi và con bạn, cùng sở thích...điên…đi trong mưa .
"Đường Hồng Thập tự hàng cây xanh lá, đường về nhà sũng lá me rơi.
"Mưa ướt đường em đi. Mưa thấm lạnh vào hồn. Mưa buồn trên môi mắt. Nhớ vu vơ bóng hình"

Đậu dự bị Văn Khoa, thi vào Đại học Sư Phạm, trường nằm trên đường Cộng Hoà, cùng khu xóm với Đại học Khoa học, trường trung học Petrus Trương Vĩnh Ký, xa chút tới đường Thành Thái, là trường Sư Phạm, trường Trung Thu, bên kia đường là trường Bác Ái, và một vài cơ quan giáo dục gần đó, lâu rồi trí nhớ cũng phôi pha.

Ba năm dùi mài kinh sử nơi đây, ba năm với những buồn vui thời mộng mơ thiếu nữ, ba năm gửi lại sân trường bao kỷ niệm bên thầy cô, cô Khưu sĩ Huệ, thầy Lê Hữu Mục, thầy Phạm Văn Diêu, Linh mục Thanh Lãng, thầy Trần Trọng San, thầy Trương Văn Chình mái tóc bạc phơ, thầy Giản Chi hiền hoà và còn bao nhiêu vị thầy khả kính, dạy dỗ, trao kiến thức cho chúng tôi, mong chúng tôi tiếp nối bước chân giáo dục của các thầy. Bạn bè thân yêu cùng lớp, cùng trường, làm sao quên! Thương cây điệp già như người mẹ hiền đón tôi, giữ giùm tôi những ước mơ đầu đời và nhìn tôi tốt nghiệp đi vào đời với nụ cười từ ái…Lại nhớ những cơn mưa đầu mùa, những lúc đứng dưới hàng hiên nhìn mưa bay, hay bên cửa sổ tầng 3 nghe chị Quách thị Trang hát *Diễm xưa* của nhạc sĩ Trịnh Công Sơn, tiếng hát của chị trong chiều mưa nghe mà rưng rưng trong dạ, để bây giờ trên bước đường lưu lạc, mỗi khi nghe lại Diễm xưa, hồi ức những chiều mưa, nhớ quay quắt trong tim.

"Mưa vẫn mưa bay trên tầng tháp cổ
Dài tay em mấy thuở mắt xanh xao

Nghe lá thu mưa reo mòn gót nhỏ
Đường dài hun hút cho mắt thêm sâu"...

Nhận nhiệm sở về dạy Trung học Tống Phước Hiệp, thành phố Vĩnh Long. Ngôi trường cổ kính, có cách kiến trúc gần giống với trường trung học Gia Long, vì thế khi đến đây, vừa bước xuống xe, tôi có cảm giác rất thân quen, thương nhất là hai hàng cây huỳnh đàn rợp bóng từ cửa dẫn vào sân trường…Nhớ đôi mắt và nụ cười tỏa sáng niềm vui của Mẹ tôi, khi đi cùng tôi đến Vĩnh Long ngày trình sự vụ lệnh.

Lần đầu tiên trong đời, sống xa gia đình, cảm giác thật cô đơn. Tôi ở trọ nơi nhà dì sáu Lê, trên đường Trưng Nữ Vương, gần nhà thương Vĩnh Long. Nhà nầy, thêm tôi nữa thì…đúng là nhà của "Đoàn nữ binh mùa thu". Dì tư Xuân, dì chín Vẹn, dì năm Tuyết, dì sáu Lê thêm Mai cháu của dì sáu…Các dì ai cũng còn độc thân, rất thương tôi, lo cho tôi rất chu đáo. Nấu cơm dọn dẹp nhà cửa đã có Mai, giặt giũ, đi chợ thì có chị hai Sương .

Tôi vừa sợ vừa yêu những cơn mưa ở Vĩnh Long vào những năm 1969 khi tôi đến nơi đây. Ngày ấy, tôi gọi Vĩnh Long là "*thành phố nắng bụi mưa bùn*". Những ngày mưa qua phà Mỹ Thuận, lội bộ để chuyển xe vô thành phố, áo quần lấm lem, về đến nhà, mệt nhoài, tắm vội vã chuẩn bị đến trường cho kịp giờ dạy. Tôi thích mưa trên sông lúc ngồi trên phà, nhìn đám lục bình trôi. Sông Tiền bao la quá. Dòng nước đục ngầu chở nặng phù sa!

" Mịt mù mưa trắng trên sông, những giọt từ trời rơi buồn con sóng"...
" Lục bình tím vì ai mà nở. Thương những đời gạo chợ nước sông"

Hay khi
"Những lúc đứng trên bục giảng. Hồn bay theo mưa, theo cánh phượng đầu mùa"

Ngày tôi rời quê nhà, dòng sông đưa con thuyền ra biển lớn. Hàng dừa nước lao xao, mưa đưa tiễn người. Thuyền từ từ ra cửa sông Cái Lớn, rồi đến biển, trong làn mưa nhìn lại dãy đất quê hương đang mờ dần trong tầm mắt

"Nhìn về đường cố lý, cố lý xa xôi…
Quay lại hướng làng
Đà Giang lệ ướt nồng
Mẹ già ngồi im bóng
Mái tóc sương mong con bạc lòng"

Tuy không hát lên thành tiếng nhưng lời bài "*Thuyền viễn xứ"* của Phạm Duy như những âm ba đợt sóng ngầm trong lòng người đi. Tự dưng không muốn khóc, mà giọt nước mắt lăn dài…

Đến Canada mùa thu 1979…định cư ở Lethbridge, thành phố nhỏ, an bình cách biên giới Mỹ Canada qua rặng Rocky Mountain khoảng 150 km, thuộc tỉnh Alberta, vùng thảo nguyên với những cánh đồng lúa mì bạt ngàn…Mùa đông lạnh…rất lạnh…Nhờ vốn Anh ngữ và đã từng đứng lớp, tôi được tuyển làm thông dịch viên và dạy Anh văn cho các học sinh Việt Nam, trước khi cho các em vào chương trình học chính thức. Dân Việt có khoảng độ 200 gia đình vào thời gian nầy…Nơi đây tuyết rơi nhiều hơn mưa, nên tôi…có những buổi chiều ngồi nhớ những chuyến mưa xưa…(khi nào rảnh, tôi sẽ giới thiệu thêm về thành phố nầy với các bạn, vì nơi đây tôi đã để lại rất nhiều tâm tư của một người di tản)

"Dance in the rain…Life isn't about waiting for the storm to pass. It's about learning to dance in the rain". "The person who dances with you in the rain will most likely walk with you in the storm".

Đó là những lời nói, tạo sức mạnh cho tôi, khi muà hè năm 1984, gia đình nhỏ của tôi…hai vợ chồng và ba đứa con, con gái 9 tuổi, 2 trai 6 tuổi và 2 tuổi, một lần nữa, làm chuyến thiên di dài 2.113 km…về thành phố Toronto, tỉnh Ontario…tìm chút ấm và định cư lâu dài.

Trải qua một thời gian, bắt đầu từ hai bàn tay trắng, và vốn kiến thức mang theo, tôi đi vào con đường mình chọn lựa, buông mình theo nợ áo cơm, xây dựng lại cuộc đời…những chuyện văn chương, mưa nắng, trăng sao mờ tỏ, tôi dường như bỏ qua một bên. Vợ chồng cố gắng học lấy một nghề, để làm hành trang vào đời sống mới.

Quên trường, quên lớp, bỏ mộng mơ…Cô giáo ngày xưa không đến trường mà đến ngân hàng làm việc. Suốt ngày vật vã với những vấn đề cho vay mượn, nợ nhà, nợ xe, đầu tư, cổ phiếu lên xuống…dán mắt vào computer và những con số…trong suốt quãng đời dài cho đến lúc về hưu.

Bây giờ, đã về hưu, có thì giờ nối lại chuyện nắng mưa…Mưa quê nhà và mưa quê người. Mưa của thời mới lớn và mưa trong đôi mắt của người "biết tri thiên mệnh, hiểu đời nhân sinh"
Như hôm nay, đưa cháu đi học trong mưa, mưa không lớn, nhè nhẹ vừa đủ ướt áo, ướt cả dù che.

Sau khi cháu lên xe bus, nếu chỉ quay về nhà thì chỉ một block đường, gần lắm; nhưng nhìn mưa và cảnh vật, tôi quyết định đi trong mưa…

Vẫn con đường tôi đi mỗi buổi sáng, lối đi, xác lá trên đường vàng xanh nâu tím ướt đẫm dưới bước chân người vô tình dẫm qua….
Tiếng mưa nhẹ trên cây dù, rơi xuống từng giọt, may mà hôm nay trời không gió. Giọt mưa đọng trên cành cây, cuối đầu ngọn lá như viên ngọc long lanh. Đi trong mưa, ướt không gian, mờ mờ nhân ảnh. Tiếng mưa rớt trên chiếc dù, như một

nốt nhạc, cung bậc nầy dể làm cho lòng người chùng xuống, từ đó thương nhớ mông lung những hình ảnh đã xa…xa như tuổi đời và dòng thời gian chia cách.

"Nơi đây…rơi hạt mưa rơi. Hạt sa bờ cỏ hạt vào tim ai… Đâu đây có tiếng thở dài…Đời…như con nước trôi hoài ngàn năm"
Không gian như vầy, tôi không là thi sĩ cũng muốn trở thành nhà thơ, vì những cảm giác, những rung động với đất trời đang ấp ủ…trong tim, trong hồi ức mang mang, muốn thoát ra trên từng con chữ, thấp thoáng đâu đó lại là hình bóng quê nhà. Phải chăng ở vào tuổi không muốn nói mình già nhưng cũng không còn trẻ, những tiếng sóng vỗ bờ của dòng sông, chiếc cầu ao nước lớn nước ròng; lũy tre; con đường nho nhỏ trong xóm; ngày nắng ngày mưa vất vả lo toan cho cuộc sống; ngày êm đềm bên gối mẹ lưng cha…là chất thơ tiềm ẩn trong tôi? Trong trí nhớ già nua hình ảnh bạn bè, người thân, chia ly tan hợp, nụ cười và giọt nước mắt qua đời, tưởng chừng như chìm sâu, lắng xuống…Tất cả…như đóm lửa được khơi dậy…như lúc nầy, lúc tôi kể bạn nghe về hồi ức những ngày mưa.

Đây là những dòng hồi ức, hơn 50 năm qua, hơn nửa vòng thế kỷ. Người ta nói "Đá sẽ mòn, sông sẽ cạn dưới sức tàn phá âm thầm nhưng mãnh liệt của thời gian, huống chi cảnh vật, con người…đã và đang trôi theo dòng sinh mệnh".Tôi không muốn nhắc nhớ, ghi lại, hoàn cảnh xã hội, khi tôi lớn lên, không muốn đi sâu vào mưa ảnh hưởng như thế nào vào mỗi đời thường nhân thế…Mưa ở đây, chỉ qua lăng kính của tôi, của một tâm hồn mới lớn, tập tành gửi vui buồn vào những giọt mưa thơ! Già rồi, ngồi nhớ lại. Vẫn biết trường xưa, giờ không còn như xưa, con đường, giờ không mang tên cũ, thành phố, đã theo bước thời gian mà đổi thay, sao trong tâm tôi, khi nhắm mắt lại, hồi tưởng…hình như mọi vật vẫn không thay đổi!

Hay là nơi tôi, dòng thời gian dừng lại? Hay là "tôi đang cõng bầu trời trên hai vai của thời niên thiếu? Hay nói như cố nhạc sĩ TCS "Trên hai vai ta đôi vầng nhật nguyệt. Rọi suốt trăm năm một cõi đi về"?

NGÔI THÁNH ĐƯỜNG CỦA TUỔI THƠ TÔI.

Thánh đường Jeanne d'Arc.

Trên đường Hùng Vương. Người dân thường gọi là "Nhà thờ Ngã Sáu", vì gần nhà thờ có ba con đường Nguyễn Tri Phương, Ngô Gia Tự và Nguyễn Chí Thanh đan chéo nhau, nối dài, chia thành sáu hướng đi.

Ngôi thánh đường tọa lạc trong một khu công viên với nhiều cây cao bóng mát, thảm cỏ xanh, tiếp giáp với hai con đường ở hai bên hông, Ngô gia Tự và Hùng Vương…Phía trước là một quảng trường. Trước 1975, trường trung học Chu Văn An ở bên kia nhà thờ trên đường Ngô Gia Tự. Thánh đường Jeanne d'Arc được kiến trúc theo Tây phương kiểu Gothique. Nhà thờ khởi công xây năm 1922, khánh thành tháng 5 năm 1928.

Mặt tiền nổi bật với phần tháp chuông phía trước, phía sau là dãy nhà làm lễ kéo dài.
Cách một con lộ nhỏ đối diện với phía sau nhà thờ là hang đá Đức Mẹ Hằng cứu giúp.
Rất nhiều cây xanh cũng được trồng trong khuôn viên nầy. Tượng Đức Mẹ vô nhiễm, ánh sáng từ bi, trái tim nhân ái của Người, như toả ra từ đôi tay, ánh mắt, nét mặt, như đang lắng nghe, như muốn xoa

dịu nỗi đau của con chiên, hằng ngày đến khấn nguyện dưới chân Người..

Thuở ấy, nhà tôi ở Ngã sáu, trên đường Nguyễn Chí Thanh, từ nhà tôi đến ngôi thánh đường chỉ khoảng 15 phút, đi bộ dài theo đường Ngô Gia Tự, sau khi băng qua bùng binh có tượng An Dương Vương giương nỏ thần bắn lên trời cao…

Bốn chị em tôi, sau những giờ chạy chơi trong công viên quanh nhà thờ. Ghé mắt nhìn vào khung cửa thâm nghiêm của giáo đường, hai hàng ghế, im lặng không bóng người. Trên bục cao, ánh sáng rọi vào từ những cửa sổ dài dọc tường, lên tượng Chúa đóng đinh trên cây thánh giá. Vẻ thâm u, trầm mặc linh thiêng của nơi thờ tự tôn nghiêm khiến chúng tôi sờ sợ. Chúng tôi thích đến hang đá, chiêm ngưỡng tượng Đức Mẹ…Tuy không có đạo, nhưng cũng bắt chước người lớn làm dấu thánh giá, cung kính cúi đầu, chấp tay cầu nguyện, xin Mẹ những ước mơ ngây thơ của con nít và tôi còn nhớ những ước mơ ngây thơ ngày ấy…đó là…Mỗi lần Giáng sinh, xin được mặc quần áo mới đi lễ nhà thờ như con Nhung, con Yến cạnh nhà; xin được quì bên hang đá nơi Chúa ra đời; xin được hát những bài Thánh ca *"…Đêm đông lạnh lẽo Chúa sinh ra đời, Chúa sinh ra đời nằm trong hang đá , nơi máng lừa…*" như tụi nó; xin được Ba Má cho phép treo ngôi sao trước nhà như những người có đạo…

Tuổi thơ trôi dần theo năm tháng. Tôi đã qua rồi thời nhỏ dại…Nhưng ngôi Thánh đường vẫn uy nghi, trầm mặc với thời gian…Tuổi đôi mươi, má hồng thời con gái…mỗi lần qua đây, tôi đều ghé lại, dâng lời cầu nguyện lên Người (nhưng lời cầu nguyện nầy đã khác lúc tôi thuở mười một mười hai!!!) để thấy lòng mình bình yên hơn, nhẹ nhàng hơn, tin tưởng hơn.

Ngôi thánh đường tuổi thơ, những con đường với hai hàng cây sao che bóng nắng, khu Ngã sáu với ngôi nhà thân yêu, nơi tôi lớn lên cùng các anh em. Bây giờ, cha mẹ đã về miền miên viễn. Anh em mỗi người một phận, kẻ ở lại quê hương, kẻ lưu lạc xứ người…Mỗi độ đông về, khi tiếng chuông nhà thờ ngân lên trong sương sớm, nhất là khi Giáng Sinh, mọi người trong niềm hân hoan đón mừng ngày trọng đại. Trong tôi, hình ảnh ngày xưa xa lăng lắc lại trở về, và trong muôn vàn mảnh vụn tuổi nhỏ đó…Tạ ơn đức Mẹ và Ngôi Thánh đường nơi giữ tuổi thơ tôi…

NHỮNG NGÔI TRƯỜNG MÙ SƯƠNG KÝ ỨC

Hôm qua, rỗi rảnh, vô những trang nhà của những ngôi trường tôi đã một thời dạy học…Cũng một vài blogs, vài websites (tên gọi tuy khác nhau chút đỉnh nhưng tên của ngôi trường thì vẫn vậy), trang nào cũng tràn ngập tình yêu thương, mong kết nối bạn xưa, tri ơn thầy cô, nhớ về trường cũ, đầy đủ mục văn chương thi phú, sinh hoạt nhóm, hồi ký nhắn tin, tìm bạn…
Rất phục tinh thần vì ngôi trường thân yêu của các em, làm việc không so đo, không vụ lợi…Tuy mỗi trường, mỗi nhóm, mỗi hướng đi…Vô tình, tôi xem được video của Phan thanh Phu uploaded vào 24 tháng 5 – trên you tube…về trường Tống Phước Hiệp và Lưu văn Liệt..năm 2011.

Bồi hồi, xúc động tìm lại kỷ niệm xưa của mình qua hình ảnh ảo…Hình như (đoán vậy) hàng cây huỳnh đàn dẫn vào sân trường, ngày tôi đến nhận nhiệm sở, còn non, bây giờ đã già, tuổi đời chắc cũng hơn nửa thế kỷ (nhìn thấy trên video năm 2011) và những cây cổ thụ khác rải rác trong sân vẫn còn giữ lại, sân cỏ thì ít mà khoảng ciment thì nhiều. Mái ngói tường vôi, những dãy lớp trông có vẻ nhếch nhác, xuống cấp…(có lẽ vì sắp đập phá để xây trường mới), cố tìm những tà áo trắng hay đồng phục nam sinh quần xanh dương áo sơ mi trắng…Hình ảnh quen thuộc khi nghĩ về, mà không thấy. Đoạn ghi lại *Ngày tri ân thầy cô* được tổ chức chu đáo, nụ cười thầy trò ấm áp bên nhau (thấy hình Chí Hiếu)…Một số cựu học sinh về lại lớp mình ngày xưa, ngồi lại chỗ mình đã từng ngồi…Chỉ thiếu trên bục giảng hình ảnh thầy cô xưa đã trống vắng.

Xem đoạn video xong…nhiều ấn tượng vui buồn đan xen nhau trong vùng ký ức của một bà giáo già!!! (các em cựu học sinh TPH trên f.b đã nói với tôi, hiện tại, trường đã bị đập phá, xây mới hoàn toàn, không còn nhiều vết tích xưa…lại buồn…vì hình ảnh ngôi trường mang một phần kỷ niệm của đời mình…đi vào cổ tích…

Với tôi, một năm dự bị V.K, ba năm ĐHSP.để trở thành Giáo Sư (cấp bậc trước 1975) mang hoài bão đứng trên bục giảng, tiếp bước thầy cô của mình để cống hiến cả đời cho nền giáo dục…nhưng chỉ được mười năm!!!!

Mười năm trên bục giảng, trải qua 3 ngôi trường Tống Phước Hiệp (V.L) 1969-1971. Trường Trung Thu nằm trên đường Thành Thái, gần trường Quốc gia Sư Phạm (Trường đặc biệt dành cho con em Cảnh sát quốc gia) từ 1971-1975…Sau 1975…trường nầy cũng như Quốc gia Nghĩa tử đã hoàn toàn mất tên, mất dấu, có còn chăng là trong hồi ức của các thầy cô và các em học sinh đã từng dạy, từng học nơi đây!!!..Tôi còn nhớ thuở ấy các em học sinh thường hát đùa về ngôi trường của mình *"Con đường Thành Thái nằm, nghe chuyện tình Trung Thu"*… Và Lê Hồng Phong (tiền thân là trường P.Trương vĩnh

Ký) từ 1975-1979. Trường vẫn còn giữ được dáng xưa nhưng theo thời gian cũng có nhiều thay đổi…

Bao nhiêu lớp lớp học sinh đi qua đời mình, bao nhiêu buồn vui đời nhà giáo, bao nhiêu gương mặt lưu lại trong trí nhớ, có những sự việc bị xóa nhoà lãng quên theo dòng thời gian, có những niềm vui, nỗi buồn khắc sâu thành kỷ niệm.

Thương lắm, cảm động lắm…Tinh thần tôn sư trọng đạo, được thể hiện bằng con đường *"Tầm thầy"* của những em học sinh các trường, sau cuộc đổi đời, dâu bể chia lìa. Các em đã cố gắng tìm lại thầy cô cũ. (trong nước cũng như hải ngoại) biết được tin nhau, gặp nhau trong vòng tay tha thiết ân tình. Những ngày Hội Ngộ được tổ chức. Bên nhau, thầy già, trò cũng không còn trẻ. Phong ba của đời, thầy trò đều học được một bài học như nhau.

Trên f.b đọc status của Nhu Thuong Nguyen "*Một thoáng hương xưa"*…Em ơi!!! Em đã đi về vùng quá khứ, tìm về ngôi trường xưa, bâng khuâng với sự đổi thay, mất mát. Nhưng với em là đời thực, em đã đến, đã nhìn, đã thấy…Và tôi cũng nương theo bài viết của em để đi về vùng kỷ niệm. Nhưng em ạ, với tôi…mù sương của thời gian, không gian…gần như che khuất lối về.

Nơi đây, mỗi lần đi ngang qua một ngôi trường, hình ảnh những ngôi trường ở quê nhà như những đợt sóng ngầm trỗi dậy.
Cũng may, các em đã lập ra Hội Ái hữu, Webs, để giữ gìn sợi dây thân ái, giúp đỡ thầy cô neo đơn, liên lạc bạn bè, chia sẻ cuộc sống chung quanh…Những trang nhà của trường Tống Phước Hiệp, Trung Thu, hay P.ký-Lê Hồng Phong khi rỗi rảnh tôi hay vào…như đi vào vùng kỷ niệm, nhớ về một thời đã qua, tìm lại chút hương xưa như còn vương lại.

LETHBRIDGE

Thành Phố Đầu Tiên

Gia đình tôi một mẹ hai con - con gái gần 5 tuổi và con trai 9 tháng tuổi- đến Canada- thành phố Lethbridge vào tháng chín 1979, lúc trời vừa chớm sang thu. Xứ lạ quê người, đất trời vào thu gợi thêm sầu lòng người xa xứ và tương lai mịt mờ như khoảng không trước mặt.

Chiếc xe bus, chở đoàn người tị nạn, rời trại tập trung ở Edmonton (Alberta), sau một tuần lưu lại đây để làm thủ tục giấy tờ nhập cư. Nhớ lúc ở đảo Puleau Tanga, khi tôi được phái đoàn Canada nhận, mấy người bạn cùng trại lắc đầu nói.*"Đi chi xứ quanh năm không thấy ánh mặt trời, 12 tháng tuyết rơi!!!"*

Ngồi ru con trên võng, trong lòng tôi có chút ưu tư, có chút tiếc nuối, tự trách mình sao không chờ phái đoàn Mỹ phỏng vấn, mà

đã vội vàng ký giấy đi Canada; nhưng nhìn thằng con mới 5 tháng, sợ nó không chịu nổi cảnh đợi chờ hằng năm để đi định cư Mỹ như bao gia đình bên cạnh…Tôi cố nhớ lại những bài học địa lý thời trung học về Canada.
Đó là một đất nước bao la, nằm tiếp cận bắc bán cầu, sông hồ biển núi, tựa mình bên dòng Thái bình dương và Đại tây dương đẹp như tranh, vùng thảo nguyên bao la, tài nguyên dồi dào, cuộc sống hiền hòa bình an, để tự mình vững lòng tin khi chọn quốc gia nầy làm quê hương!
Nhìn trên giấy tờ, chữ Lethbridge city (Alberta) thành phố nhận gia đình tôi lúc ấy, đầu óc tôi vô cùng lạ lẫm. Xe bus rời khỏi trại tạm cư ở Edmonton - thủ phủ của tỉnh bang Alberta - lúc 10 giờ sáng. Sau khi ăn sáng xong, các anh chị V.N qua đây du học, làm tình nguyện giúp đỡ mọi người những giây phút ban đầu, đưa cả đoàn người lên xe, chúc may mắn trong cuộc sống mới và xe từ từ chuyển bánh.

- *Má à, mình tới chưa?*
- *Chưa, con ngủ đi, khi dậy thì sẽ tới.*

Đứa con gái dựa đầu vào tôi thức ngủ, thỉnh thoảng hỏi. Tôi ôm thằng con trai vào lòng, nhìn mông lung vào quãng đường trước mặt…và cảnh vật hai bên đường. Đoàn người theo thứ tự rời xe, khi đến thành phố đã ghi trên giấy tờ, xuống xe được cơ quan bảo trợ đia phương đón về. Nếu ai không được nhà thờ, thân nhân hay một gia đinh hảo tâm bảo trợ thì được nhân viên chính phủ đưa về khách sạn tạm trú…

Đường từ Edmonton về Lethbridge xa là xa…các con ngủ thức trong lòng tôi bao lần mà vẫn chưa tới…Một phần vì xe phải qua từng thành phồ, đổ xuống từng nhóm người…nhiều thành phố tôi không biết tên. Khi xuống xe, những lời chúc lành nhau, những nụ cười, từng cái bắt tay giã từ…Tôi tự nghĩ, thế giới nầy

to lớn biết bao, chỉ cần quay lưng bước đi là chẳng bao giờ gặp lại…hoặc…nếu tình cờ, có gặp lại nhau, liệu có còn nhận ra nhau khi ta đã từng chung một con tàu lênh đênh trên biển cả, đã cùng chung nỗi lo sợ bên bờ sống chết trên mặt đại dương, đã cùng chia sẻ niềm vui hạnh phúc khi được tàu Tây Đức cứu khi con tàu lênh đênh như chiếc lá trong phong ba???

Cánh đồng lúa mênh mông trong nắng, cảnh vật vô cùng xa lạ, mãi đến 6 giờ chiều thì gia đình tôi và một số gia đình khác là những người cuối cùng rời xe…Nơi đây, chúng tôi được phái đoàn của hội Salvation Army đưa về Lodge motel, đợi chờ chính phủ mướn nhà cho ở, để bắt đầu cuộc sống mới…
Ra đi…đi lại từ đầu!!!

Ngày hôm sau, đoàn người chúng tôi được các anh chị đã đến trước như anh D. chị T. (gia đình anh chị là những người tị nạn V.N đầu tiên dịnh cư nơi đây) viếng thăm. Đúng là tha hương không phải ngộ cố tri, nhưng tình người nơi xứ lạ, chúng tôi cảm thấy sợi dây đồng hương quá đổi thân tình.
Cám ơn những tình cảm ban đầu người phiêu bạt dành cho nhau.

Sau một vài tuần ổn định và tìm hiểu về thành phố mình đang định cư, tôi an tâm khi biết Lethbridge. Thành phố nầy nằm về hướng nam của tỉnh Alberta, Canada gọi là tỉnh không phải tiểu bang như Mỹ Thành phố lớn thứ tư bởi dân số, sau Calgary, Edmonton và Red Deer, gần rặng Canadian Rockies vì thế khí hậu nơi đây ấm vào mùa hè và mùa đông tương đối, không lạnh như những thành phố về phía bắc của tiểu bang. Đây là thành phố thương mại, kỹ nghệ, tài chánh và nông nghiệp. Đại học Lethbridge và 2 trong số 3 trường colleges của miền nam Alberta toạ lạc nơi đây.

Từ đó gia đình tôi trôi theo cái bình lặng của thành phố nhỏ hiền hoà. Có những buổi chiều tôi chợt bắt gặp hơi hướng của thành phố Đà Lạt của quê nhà xa tắp, ẩn hiện trong không gian nơi đây.

Ngày Rời Xa.

Một ngày, như tin vui từ trời cao đưa xuống, tôi nhận được tin, chồng tôi vừa tới trại tỵ nạn Thái Lan.
Và mùa xuân đó, khi những tảng tuyết bắt đầu tan trong nắng ấm. Muôn hoa xuân đua nở. Mặt nước hồ Henderson của thành phố Lethbridge trong xanh hơn, cho hàng cây ven hồ soi bóng. Đó cũng là giây phút tương phùng của tôi và anh.
Anh đã đem về mùa xuân cho tôi và các con. Tôi đã có lại bờ vai cho mình tựa đầu. Có người chăm sóc những lúc nắng mưa. Các con gặp lại Ba, sau những tháng ngày, lúc cách biệt, cứ ngỡ xa nhau là không bao giờ gặp lại…

Thương Má tôi, lúc tôi ra đi, chồng kẹt ở lại. Đến Canada vài tháng tôi nhận được thư bà. Tôi còn nhớ như in lời bà nhắn nhủ "Nếu không gặp lại chồng, con hãy ở vậy mà lo cho mấy đứa nhỏ. Ba Má chỉ gả con một lần…". Thật đáng trân trọng tính thủy chung của Má tôi.

Nhưng…chữ nhưng trên dòng đời, làm thay đổi cuộc sống, vốn dĩ tôi muốn an phận nơi đây, ở thành phố nhỏ hiền hoà nầy. Bên cạnh đó những vui buồn trong đời như trời chợt mưa, chợt nắng. Tin Ba Má tôi lần lượt qua đời ở V.N. Anh gặp khó khăn khi làm việc nơi đây và muốn dời về Toronto để đi học lại.

Một lần nữa, tôi ngậm ngùi chia tay với những người bạn mới quen nhưng rất tốt, chúng tôi từng chia nhau những buồn vui cuộc sống xa lạ xứ người. Cùng tổ chức những buổi văn nghệ mừng xuân trong tâm thức "Hạt bụi nghiêng mình nhớ đất quê". Trường ca "Con đường cái quan" của nhạc sĩ Phạm Duy được dàn dựng lại, chị T. khéo tay đã may trang phục cho các nhân vật…Tôi nhớ mãi, đêm ấy tiếng hát vút cao của chị làm lay động lòng người trong vai công chúa Huyền Trân "Nước non ngàn dặm ra đi"

Nước non ngàn dặm (à a a) ra đi
Nước non ngàn dặm (à a a ra) đi
Dù đường thiên lý xa vời
Dù tình cố lý chơi vơi
Cũng không dài bằng lòng thương mến người
Bước đi vào lòng (ừ ư ư) muôn dân
Bước đi vào lòng (ừ ư ư) muôn dân
Bằng hồn trinh nữ mơ màng
Bằng tình say đắm ơi chàng
Ước nuôi dân hòa bình trong ái ân…

Và anh D. chồng chị oai hùng, tình tứ, khiến khán giả nhớ đến vị tướng triều Trần…khi đưa công chúa về Chiêm quốc, và tôi trong vai cô gái miền Nam gặp người viễn khách từ phương bắc, mong kết nghĩa đá vàng.

"Đi đâu cho thiếp theo cùng
Đói no thiếp chịu, lạnh lung thiếp cam
Ví dầu tình có dở dang
Thì cho thiếp mượn đò ngang thiếp về"

Anh T. trong vai người viễn khách đi từ bắc vô nam, cùng ban hợp ca cây nhà lá vườn cất tiếng mở đầu bản trường ca

Tôi đi từ ải Nam Quan sau vài ngàn năm lẻ
Chia đôi một họ trăm con đã lên đường
Năm mươi người ngược núi rừng
Đã dựng vòng biên ải

Năm mươi người trẩy theo sông tới khơi chừng
Tôi theo người vượt quan san
Ơi người ơi Ơi người ơi
Vẽ lối mòn gìn giữ quê hương ngăn dường giặc Hán
Tôi chưa về Ải Chi Lăng
Ơi người ơi Ơi người ơi
Dưới chiến bào người thấy băn khoăn thương ai đầu nguồn...

Rồi những màn vũ của các em học sinh V.N…đơn ca, hợp ca mừng xuân *"Xuân đã đến rồi reo rắc ngàn hồn hoa xuống đời..."* rộn rã khán phòng. Đêm văn nghệ thành công, khiến quan khách từ Việt đến Canadian, lưu luyến, khen ngợi không nỡ ra về sau những lời chúc mừng năm mới yên vui an khang thịnh vượng của ban tổ chức. (Rất tiếc, tôi không có hình ảnh nhạc cảnh để minh họa, chỉ còn lại vài tấm ảnh tôi và các em học sinh trong ban vũ…)

Năm năm sống nơi đây, tôi nợ bạn bè món nợ ân tình khi tối lửa tắt đèn, chăm sóc nâng đỡ cho nhau.
Tôi hứa, có dịp sẽ trở về thăm Lethbridge, thăm lại cảnh cũ, người xưa.

Mùa hè 1984…giã từ Lethbridge thân thương...

Chuyến xe bus ngày nào chở gia đình tôi về đây định cư, thì lần nầy chở gia đình tôi, từ miền tây sang miền đông, từ tỉnh bang Alberta về tỉnh bang Ontario, từ Lethbridge về Toronto…Gia đình tôi như loài chim di, cất cánh đi tìm vùng đất mới, nhưng lần nầy, có con chim đầu đàn là anh hướng dẫn.
Nơi đây, tôi may mắn tìm được việc làm ở ngân hàng CIBC. Anh và các con hằng ngày đến trường để xây dựng tương lai.
Có những ngày, sau giờ làm việc, cả nhà ra công viên với túi thức ăn nhanh, tìm phút giây thư giãn và sum hợp gia đình bên cỏ cây hoa lá.

Hai đứa con trai gần Ba…trong khi con gái, ngày một lớn, cũng may, nó gần gũi với tôi, với con gái, tôi vừa là người mẹ, vừa là người bạn. Hai mẹ con thường tay trong tay, đi dưới con đường

rợp bóng lá, nó kể tôi nghe một ngày ở trường, về những người bạn học, con mở cửa cho tôi đi vào thế giới tuổi teen của nó và ngược lại tôi cũng kể cho con nghe kỷ niệm về những ngôi trường rất xa, ngôi trường khi tuổi tôi bằng nó bây giờ, tuổi mộng mơ mới lớn, cái thuở mẹ mang áo dài lụa trắng, mẹ quấn khăn quàng đón gió thu sang và thuở có Ba đi nhẹ vào đời.

Cuối cùng thì những cố gắng của gia đình tôi cũng được đền bù. Anh tốt nghiệp và tìm được việc làm social case-worker cho chính phủ, như mong ước. Các con tốt nghiệp đại học, có việc làm và có mái ấm gia đình bình yên.

Ngày Về.

Cuộc ước hẹn về thăm lại thành phố nầy khi ra đi mùa hè 1984..mãi đến 34 năm sau mới thực hiện được…Ai bảo sống cùng một xứ dễ thăm nhau!!!

Cụ Nguyễn Bá Học đã từng nói *"Đường đi khó, không khó vì ngăn sông cách núi, mà khó vì lòng người ngại núi e sông"* bái phục cụ, đúng quá chớ gì nữa. Đã bao nhiêu năm, cứ nghĩ đến việc trở về thăm lại bạn bè, thì tôi lại viện ra hằng ngàn lý do để bào chữa. Bạn bè cũ, lúc mới qua đây, còn thỉnh thoảng liên lạc qua phone, ngày qua ngày cũng lơi dần. Có phải tại *"Xa mặt cách lòng"* hay tại mình lười biếng?

Thằng con út, ra đời nơi đây, bạn bè nói…Lethbridge là nơi nó "chôn nhau cắt rún" là quê ngoại, nhắc nhở nó về thăm. Người lớn nói vậy, chứ nó rời thành phố nầy khi nó hai tuổi rưỡi...biết chi để mà có tình, để mà quyến luyến, chỉ có tôi với nỗi mong muốn trở về canh cánh bên lòng.

Năm nay, A. và C. muốn dẫn vợ chồng tôi đi Banff. Tôi nói *"Mẹ muốn về thăm Lethbridge"*

Bạn bè lâu ngày không liên lạc, số phone đổi, kẻ dọn đi về Calgary, Edmonton, Vancouver theo con…Vợ chồng bạn kẻ còn người mất…nghe tin ngỡ ngàng.
Tôi đã chuẩn bị chuyến trở về, vì tôi biết dù thế nào *"Tình bạn giống như chiếc cầu vòng sau cơn mưa, tuy sẽ biến mất trên bầu trời nhưng trong tim mọi người nó mãi là một dải màu tuyệt sắc"*

Hôm nay…July 20 2018 – Phi trường Pearson-Toronto.

Người ơi mau về đây...
Calgary...Lethbridge...đang chờ đợi

*Yesterday once more...*có một bài hát như thế. Đang ngân trong lòng tôi.

July 20 2018 Calgary (Alberta). – Một chiều nắng vàng.

Tâm và Linda đến chở về nhà thăm chị Lý, chị Bổn...cùng nhắc chuyện buồn vui...những thước phim đời trong hồi ức mỗi người, có cơ hội quay lại và chia sẻ cho nhau!
Nắng tắt...Ngày tàn...chia tay...Tuổi già...chỉ còn mong nhau được tâm bình an cùng khỏe mạnh,
Cám ơn cuộc đời đã cho mình quen biết nhau !

July 26.2018. Lethbridge (Alberta) – chiều nắng hạ**.**

Tôi trở về đây, một chiều nắng. Nắng và gió của thành phố nầy với tôi, rất quen thuộc, rất thân thương, hương thời gian mênh mông quá trong tim tôi !!!

Trước khi đến nhà anh chị D.T. (gia đình bạn đã mở cửa đón mẹ con tôi trong những ngày lưu lại nơi đây). Các con đã lái xe vòng quanh thành phố, đem tôi về những nơi chốn gắn bó một phần đời tôi trong quá khứ. Thành phố tuy có thay đổi ít nhiều theo thời gian nhưng tôi vẫn còn nhận ra…

Nầy khu Rideau Court (bây giờ đổi tên Highland Park) có ngôi nhà nhỏ mang số 523, thuở ấy, đối với tôi nó có giá trị như một lâu đài, tôi chỉ cho các con những cột điện trong bãi đậu xe, mùa đông nơi đây, có đôi lúc nhiệt độ xuống 25 đến 30 độ âm, xe để ngoài trời phải được sưởi ấm, nếu không sáng ra "đề" máy xe không nổ. Bãi cỏ xanh trước nhà nơi các con thường chơi đùa. Xéo qua bãi đậu xe đã là nhà anh chị D.T. số 211. Tôi kể lại cho các con nghe, thuở ấy, anh chị đã cho tôi tá túc một thời gian, chờ mướn được nhà trong khu nhà tập thể khang trang nầy, vì thế, các con hai gia đình đã từng vui đùa bên nhau. Trường tiểu học Gailbrath, cách khu nhà một block đường, nơi Anna học vỡ lòng.Vẫn không thay đổi nhiều, như giữa trưa hè bóng nắng vẫn soi dọi trên những bờ tường, lớp học, sân chơi, vẫn những trẻ thơ mang dáng vẻ con tôi ngày nào Trường Westminster nơi tôi từng dạy Anh văn cho các con em của những gia đình mới đến, trước khi đưa chúng vào học những lớp bình thường tùy theo tuổi và trình độ…ngôi trường vẫn im lìm dưới những tàng cây xanh lá, con đường vào trường in dấu chân bao thế hệ dường như có mòn theo thời gian. St. Michael General Hospital nơi Chris ra đời, bây giờ lớn hơn, khang trang hơn .

Burger King nơi tôi đi làm muà hè...tối nào tôi và những cô bạn người Lào cùng chia nhau những chiếc bánh burgers, pie apples còn dư lại sau khi nhà hàng đóng cửa…đó là những niềm vui nhỏ nhoi mang về cho con.

Hồ Henderson với những cây lê, lúc mới qua, khi còn ở motel, sáng nào, hai má con tôi cũng hái ăn .

Lodge motel đã đổi chủ, đổi tên nhưng vẫn là motel của những ngày tôi đến ở tuần lễ đầu tiên, hình thức không thay đổi vẫn lối kiến trúc đơn sơ của những motel vùng quê.

Những con đường trong thành phố thường mang tên bằng con số với hướng north, south, west tùy vào vị trí.

Những ngôi nhà cũ kỹ với luống hoa, bãi cỏ…dường như không hề thay đổi với thời gian, nếu có chăng là những hàng cây bên đường dường như cũng già như tôi, trong gió chiều, đang vẫy những cành lá chào đón người về!!!

Trong cuộc sống bộn bề, tất bật với miếng cơm manh áo, kỷ niệm đã chìm vào một góc của trí nhớ, ta không có thì giờ để tìm về, để khơi dậy. Tất cả, tất cả…cứ ngỡ đã chìm vào quên lãng.
Nhưng chiều nay,trong cái tĩnh lặng, êm đềm của thành phố cũ…cùng xúc cảm dâng tràn trong tim…kỷ niệm xưa 5 năm sống nơi đây chợt ùa về, vỡ òa trong tầm nhớ.

July 27.2018. Lethbridge *– một chiều vui .*

Cám ơn những nụ cười, đã đem sự ấm áp vào trái tim tôi

1-
Với tôi, hình ảnh cuộc đời mỗi người là những dòng nhạc, viết lên bởi những cung bậc bổng trầm, hay như những dòng sông xa nguồn, tâm tư luôn chở nặng tình hoài hương hoặc là một bức tranh diệu kỳ về cuộc sống.
Dù là dòng sông, dòng nhạc, hay bức tranh…bạn và tôi đã từng gặp gỡ, đã từng nương tựa vào nhau, chia sẻ vui buồn, đã từng xa cách .

Cuộc hội ngộ không nhiều người vì bạn bè ngày xưa cũng tản mát khắp nơi, gia đình chị Lý, chị Bổn đã dọn về Calgary, theo con. Quây quần bên nhau chiều nay, gia đình Dũng Thủy cùng con cháu, gia đình anh Dũng chị Hoa, anh chị Phạm Bá Chinh, gia đình Xuân-Chu anh Sanh, vợ chồng chú Đạt và Giang, anh chị Loan Bình chủ nhà hàng…

Chiều nay, cuộc hội ngộ đã mang trở về cho nhau những nụ cười. Bức tranh đậm sắc màu. Dòng nhạc reo vui vì có một dòng sông tưởng đã xa nguồn chợt quay về tương ngộ.

2-

Các bạn thương yêu,

Có hội ngộ thì cũng có chia ly..thôi thì nâng ly cùng cám ơn phút giây gặp gỡ, tay bắt mặt mừng, qua buổi tiệc đoàn viên Các cháu, thế hệ thứ hai, thứ ba…đã có những kỷ niệm khó quên, để mai sau khi nhắc về Lethbridge, chúng nó "*còn có chút gì…để quên để nhớ*".

"Gặp nhau đây rồi chia tay
Ngày vàng như đã vụt qua trong phút giây
Niềm hăng say còn chưa phai
Đường trường sông núi hẹn mai ta sum vầy
Đường trường sông núi hẹn mai ta sum vầy"

Mình đã già, không còn như ngày nhỏ để cất lên lời hát "bài ca tạm biệt", chỉ thấy lòng bâng khuâng…thật bâng khuâng.

July 28.2018 **-** *Lethbridge* – ngày nắng đẹp...và *chiều Calgary* "Yesterday Once More ..."

Tôi giã từ thành phố nầy khi nắng mai vươn trên ngàn cây nội cỏ. Trở về lại Calgary, chiều nay, sẽ là cuộc họp mặt với các em học sinh và anh bạn đã từng dạy chung lớp học Anh văn *Thép Thavonsouk*.

Các em thương yêu,

Ngày ấy, của những năm 1980, các em là những cậu bé, cô bé, theo cha mẹ đến nơi nầy, sau những nhọc nhằn ở trại tỵ nạn, sau những phút giây hãi hùng trải qua trên biển cả.

Đến vùng đất mới…tất cả…thật lạ lẫm đối với các em, từ thời tiết, nếp sống, ngôn ngữ, phong tục, tập quán, bạn bè và cả việc làm của cha mẹ các em. Phải rồi…tất cả…dường như phải đi lại từ đầu.

Đem các em vào trường, các em học tiếng Anh. Dạy cho các em phong tục, tập quán xứ người. Bên cạnh Thép Thavonsouk, chúng tôi đã nắm tay các em, đưa các em vào thế giới mới, chuẩn bị cho các em chút ít hành trang kiến thức, chấp cho các em đôi cánh...Từ đó, các em như những cánh chim, tung bay trên bầu trời rộng.

Những thành công của các em hôm nay, là món quà vô cùng quý giá, các em đã dành tặng chúng tôi…

Tôi thật sự xúc động khi Tâm đã cho mọi người nghe lại bản nhạc *"Yesterday once more",* mọi người cùng hát, cùng cảm nhận quá khứ đã trở về, cái lớp học đặc biệt cho những học sinh di dân ngày nao đã trở về…Theo nhịp sống đời, chúng ta, ít nhiều...đã mang theo những khúc hát mà thầy Thép Thavonsuok đã hát tặng các em ngày chia tay...và...hôm nay lại trở về, trong tim mỗi các em. Phải không ?

"Those were such happy times
And not so long ago
How I wondered where they'd gone
But they're back again"

https://www.youtube.com/watch?v=PlrWUiK-vNo

Dù các em bây giờ đã thành công, đã lập gia đình, có con tốt nghiệp đại học, có đứa sắp lên chức ông bà…nhưng trong trí nhớ của tôi vẫn thấp thoáng hình ảnh các em ở tuổi thơ ngày nào.

Tôi biết, trước đó các em đã liên lạc nhau, chuẩn bị cho cho buổi tiệc Pot luck nầy thật hoàn mỹ, nó thể hiện cái tình của các em dành cho tôi và Thép Thavonsouk.
Cám ơn và tôi luôn luôn tự hào về các em, những học sinh đã từng đi qua đời tôi.

July 29 2018 - Calgary – buổi tối trời đầy sao

Em thương yêu
Tối nay, sau buổi tiệc reunion vui vẻ, chị và các cháu trở về khách sạn, chuẩn bị ngày mai lên phi trường Calgary trở lại Toronto.
Giã từ những ngày hè, giã từ Lethbridge, Calgary với vùng Rocky Mountains núi đồi hùng vĩ, hai bên đường rừng thông tiếp nối rừng thông, hồ xanh in bóng mây trời, in bóng núi ngàn năm tuyết phủ, giã từ vùng thảo nguyên, những cánh đồng lúa

mì xa tắp chân trời và nhất là giấc mơ của chị đã trở nên hiện thực, đã khiến cuộc sống của chị trong những ngày qua vô cùng thú vị.

Viết những dòng nầy, khi ngoài kia bầu trời đêm thật nhiều sao, ánh trăng của đêm 17 âm lịch vẫn sáng ngời, dường như cả bầu trời trăng sao, đang vẫy tay, đang cười với chị!

Em ạ *"Tonight will be a memory too and a new day will begin. If you touch me, you'll understand what happiness is" (Memory)*

Toronto…July 30.2018

Nhà văn Lâm Ngữ Đường đã từng nói *"Không ai nhận ra rằng du lịch (và gặp lại được người thân), bức tranh kỷ niệm nầy đẹp đến nhường nào, cho đến khi họ về đến nhà và ngả đầu vào chiếc gối thân quen"*

Henderson Lake

PARIS – NHỮNG NGÀY ĐẦU THU

1-
Tôi trở lại Paris, sau gần tám năm, kể từ ngày mẹ chồng tôi qua đời. Lòng không khỏi bâng khuâng…Từ phi trường, được vợ chồng cô em đón về nhà…vì là ngày đầu thu, hầu hết cây bên đường vẫn còn màu xanh, nhưng bầu trời thật thu với những áng mây xám trôi thênh thang…Nhớ đến bài thơ Muà thu Paris của Cung Trầm Tưởng…"*Mùa thu Paris/Trời buốt ra đi/Hẹn em quán nhỏ/Rưng rưng rượu đỏ tràn ly"…*

Thành phố Lognes nơi cô em ở, ngày càng phát triển, nhà cửa, building, khách sạn mọc lên như nấm, đường xá quanh co. Lần đầu tiên tôi đến đây, khoảng hai mươi mấy năm về trước, nơi đây vẫn còn những cánh đồng mang dáng dấp của một miền quê yên ả . Ơn trời, vùng ngoại ô của Marne La Vallée nầy vẫn còn những hàng cây phong thẳng tắp che bóng mát bên đường. Những buổi sáng trên đường đến trạm xe lửa, tôi thường hít thật sâu không khí trong lành, trong hơi sương lạnh của buổi đầu thu.

Trong những buổi cơm gia đình, nhìn ba anh em của anh Thượng, mỗi người vẫn còn người vợ hoặc chồng ngồi bên, trong câu chuyện hàn huyên lòng tôi thật xúc động. Nhìn nhau, không nói ra, anh em chúng tôi đều cảm nhận bước đi của thời gian trên phận người, ai cũng mang một số bệnh của người già, không ít thì nhiều, chỉ cho nhau những thức ăn dưỡng sinh, thuốc thang trị bệnh…

Ngày nào còn trẻ, gặp nhau là tính đến những chuyến đi xa, lái xe hàng trăm cây số, đường dài không sợ, bây giờ, phương tiện giao thông công cộng là thích hợp cho người không gọi là già nhưng cũng không còn trẻ…như anh em tôi bây giờ… Không như những con đường ở Canada, nói chung, và Toronto nơi tôi ở nói riêng…thênh thang xa lộ…cả mười lăn xe, ai nấy bước ra khỏi nhà là tự lái xe. Paris…thành phố cổ…đường hẹp…xe đông…vào Paris tìm được một chỗ đậu xe quá khó… Muốn nhàn nhã, thoải mái ngồi nhắc lại huyện xưa, chuyện nay, có tài xế lái an toàn thì xe lửa, xe điện hoặc xe bus…là sự lựa chọn tốt nhất

2-

Ai đã từng một lần mơ về Paris? Mơ về một buổi sáng thức dậy trong tiếng chuông vang xa từ ngôi nhà thờ Notre dame de Paris hay trong nắng bình minh, lấp lánh dòng sông Seine hiền hoà chảy giữa lòng thủ đô? Bên cạnh là kỳ quan Eiffel, công trình kiến trúcbằng thép nằm trên công viên Champ-de-Mar, Vương cung thánh đường Sacré -Cœur, Viện bảo tàng Louvre, Lâu đài Versailles…tất cả là niềm kiêu hãnh của người dân Pháp và ước mơ của bao người được một lần đặt chân đến nơi đây.

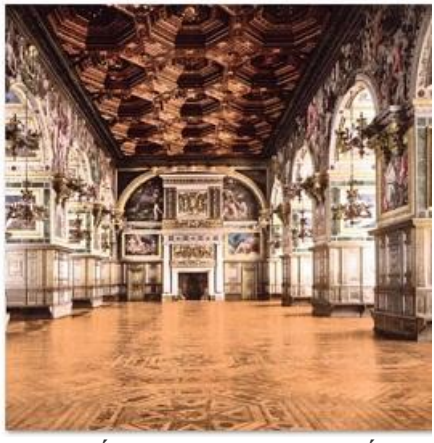

Đi viếng lâu đài Fontainebleau một ngày nắng ấm…

Lâu đài Fontainebleau là một lâu đài có kiến trúc Phục Hưng, nằm tại thành phố Fontainebleau của Pháp. Là dinh thự hoàng gia từ thời vua François l tới thời hoàng đế Napoléon lll, lâu đài nầy đã lưu giữ dấu ấn của rất nhiều triều đại và hoàng đế nước Pháp trong kiến trúc và di tích của lâu đài…

Tôi bước trên những lối mòn quanh co, bên hàng cây che mát những chiếc ghế ngồi, rêu phong trên những bờ tường, trên lối

đi. Đó đây, rải rác trong công viên là những bức tượng của những nhà điêu khắc tài danh, đa phần là tượng khoả thân rất nghệ thuật nghiêng bóng trong ánh nắng ban trưa, trầm mặc như lâu đài mang linh hồn vạn cổ.
"Dấu xưa xe ngựa hồn thu thảo. Nền cũ lâu đài bóng tịch dương…" (Bà Huyện Thanh Quan)
Có dịp viếng thăm đền đài di tích lịch sử, trung tâm văn hoá, cảm nhận được chiều dài lịch sử, ngưỡng mộ nền văn minh mà con người trân trọng giữ gìn qua hằng thế kỷ.

3-

Một ngày đầu tháng 10…Trong hơi sương lạnh buổi sáng đầu thu…Từ ga Paris Nord…lấy xe lửa đến ga Duisburg-HBF (Germany) mất khoảng bốn tiếng rưỡi. Hôm nay, tôi và anh Thượng đi Đức thăm H.K, cô bạn thân, đã gần 48 năm chúng tôi không gặp nhau tuy rằng chúng tôi vẫn thường xuyên liên lạc qua email.

Khanh và anh Quang ra đón tại sân ga. Chúng tôi ôm nhau trong niềm vui hội ngộ sau gần nửa vòng thế kỷ của dòng đời và dòng thời gian. Nhìn nhau cười vui nhưng nước mắt không cầm.

Hai ông xã nhìn cảnh nầy…chắc cũng cảm động lắm…Anh Quang cứ vẫy người qua đường, đưa iPhone nhờ chụp giùm cho vài tấm ảnh đủ cả bốn người.

Gia đình Khanh ở trong một condo xinh xắn, nhiều cửa sổ đón nắng ban mai tràn vào, xung quanh vườn cây bao bọc như trong một công viên thu nhỏ. Tôi thích nhà bếp nhỏ, với những chậu lan trên thành cửa sổ, bên ngoài là những tàng cây rung rung trong gió. Tôi thích đứng xem Khanh chuẩn bị những bữa ăn, bạn làm bếp một cách nhẹ nhàng, thoải mái. Đứng trong không gian ấm áp nồng nàn nầy, thỉnh thoảng, tôi đưa mắt nhìn lên ngàn chiếc lá nửa vàng nửa xanh của một ngày đầu thu ngoài khung cửa…thấy thương và ngưỡng mộ bạn vô cùng .

Anh Thượng và anh Quang tuy lần đầu gặp nhau, họ chuyện trò vui vẻ như người bạn đã từng quen, có lẽ…một phần nhờ ở tính Khanh cẩn thận, đã cho hai ông nói chuyện nhiều lần qua phone, nhờ ở tính cởi mở biết đón bắt câu chuyện và cách nhìn đời cùng một tầng số nên dễ cảm thông.

Khanh nấu ăn thật ngon, thật khéo, vừa đủ và đầy chất lượng. Chính vì vậy nên thay vì đi mua sắm, tôi đã để anh Quang đưa anh Thượng đi ngoạn cảnh, hai đứa tôi ở nhà, Khanh dạy tôi nấu một vài món ăn, nhất là cách làm bánh pâté chaud.

Khách sạn mà hai ông bà Quang – Khanh mướn cho tôi ở, chỉ vài phút đi bộ đến nhà Khanh, thật sang, đẹp và đầy đủ tiện nghi. Vì vậy, nên có những buổi sáng, buổi chiều, chúng tôi đi bên nhau dưới những hàng cây râm mát…cây chưa thật vàng lá nhưng lá rơi đầy lối đi. Thích lắm khi chúng tôi bước đi bên nhau, trong hương mùa thu Germany và thấy tuổi thu đời mình trôi thật nhẹ.
Ba ngày bên nhau như mây bay. Giã từ thành phố Oberhausen…Hôm nay trời không mưa…nhưng…dường như…mưa trong lòng tôi. *Dù trời mưa tôi cũng không vội bước. Nhưng chậm thế nào thì cũng phải xa nhau…*(xin lỗi sửa thơ N.S)

Ăn sáng ở nhà Khanh, với bánh bao và món mì theo công thức YDT.đăng trên trang nhà TPH, chụp hình lưu niệm, Khanh lại cẩn thận làm bánh mì để ăn trên xe lửa, còn thêm cả túi thức ăn, thêm lá mồng tơi Nhật để về Pháp nấu canh, hột để trồng…tất cả từ mảnh vườn nhà, do anh Quang vun bón…

Tranh thủ chụp hình để làm kỷ niệm…trước khi chia tay. Chúng tôi như trở lại thời tuổi thơ, vui đùa, hồn nhiên làm dáng để ông phó nhòm Quang ghi ảnh.
Nhìn những bức ảnh anh Quang nói đùa…*Chỉ ba ngày ở Đức, chị đã cao hơn Khanh…Chắc ở lâu hơn…chị sẽ vươn vai biến thành Phù Đổng Thiên Vương.*

Đưa nhau ra ga. Tiễn đưa, không có…mưa ướt buồn…ga nhỏ, nhưng có nhiều luyến lưu giờ cách chia. Hồi còi tàu như thúc giục. Lên xe…con tàu lăn bánh…nhìn hai bạn qua khung cửa kính…vẫy tay chào nhau…Gửi lại nhau những gì? Không ngoài sự ước mong và nguyện cầu cho nhau được khỏe mạnh, bình an. Chúng mình không sợ vì không có thời gian thăm nhau mà chỉ lo là không có sức khỏe thôi. Phải không bạn?

4-
Mục đích chuyến đi Pháp lần nầy là anh em thăm nhau. Chúng tôi ai cũng trên dưới "thất thập", cuộc sống vốn vô thường, không ai biết được chuyện ngày mai, còn gặp được nhau, còn cơ hội thì cố nắm bắt, được hàn huyên, được sống lại cùng một mái nhà, ngồi bên nhau trong những bữa ăn…Trên chuyến xe du ngoạn, cùng ngắm cảnh qua khung cửa xe, nhắc nhớ những ngày ấu thơ sống bên cha mẹ…Ôi…hai chữ hạnh phúc trong vòng tay.

Chúng tôi đi thăm bạn, đi thăm người thân trong nhà dưỡng lão, thăm cousin dễ đã lâu rồi không gặp…cho nhau nụ cười và vòng tay thân ái, sự ấm áp, dịu dàng như giọt nắng ngày đầu thu nơi đây.
Như một bài hát mà lứa tuổi tôi ai cũng thuộc…"*Gặp nhau đây, rồi chia tay…Ngày vàng như đã vụt qua trong phút giây…"*

Ngày tôi trở về lại Canada…

Buổi sáng, đường đến phi trường trời mưa thật nhẹ…Có phải *"Ngày rời Paris…tôi đã bỏ quên con tim"* như lời một bài hát? Chắc là không…chỉ khi khuất sau cánh cổng cách ly, nhìn ra, thấy bàn tay vẫy từ biệt của người thân, giây phút ấy…hình như có hạt bụi nào bay vào trong mắt !!!
Cám ơn em T. và K.C. đã dành cho những chăm sóc ân cần và yêu thương trong thời gian anh chị và H.Q. đến thăm gia đình hai em.

5-
Trở lại với cuộc sống thường nhật..
Sáng nay, mở cửa đã thấy mùa thu Canada…Nàng thu mặc chiếc áo vàng xanh nâu đỏ, trở về cùng cơn gió heo may, những hạt mưa thật nhẹ và một chút hơi lạnh của mùa.
Không gian vừa đủ…để cho tôi làm dáng với chiếc khăn quàng, tấm áo len nhẹ. Trên đường đi bộ…nghe thoảng hương thu trong gió, hít thật sâu không khí buổi mai trong lành.

Tôi đón một ngày bình yên.

SINH NHẬT TÌNH BẠN 50 NĂM
(1966 - 2016)

Các bạn thân,

Tháng 9-1966 ta biết nhau trong giờ học đầu tiên...và sau 50 năm, hôm nay tháng 9-2016…vẫn còn đậm nét trong hồi ức của tôi khi nhớ về...

Nửa vòng thế kỷ, nói xa thì thật là xa, nhưng nói gần chỉ bằng nhịp đập trái tim hay trong cái tích tắc của chiếc đồng hồ.
Các thầy, cô đa phần đã qui tiên.
Bạn cùng lớp, một số bạn, tôi vẫn còn thường xuyên liên lạc, có một số ra trường, mất bặt tin nhau và trong số ấy anh Nguyễn Chí Thành đã về miền miên viễn.

Sau 50 năm, gia đình của mỗi chúng ta càng đông thêm con cháu. Thay vì viết một đoản văn cho ngày nầy, tôi tìm đọc lại hai quyển kỷ yếu *"Như một dòng trong"* góp nhặt lời bạn gửi vào, như một ngọn nến được thắp lên mừng 50 năm tình bạn. 50 năm tôi bạn quen nhau.

"Bất chợt mùa về ngang phố thị
Sân trường áo trắng hồn nhiên vui"

Năm tháng trôi đi. Có những điều tưởng chừng mất hút trong thời gian, chìm vào quên lãng…Thật ra, tất cả như vẫn còn đó lẫn quất trong cõi người. Hương hoa tưởng chừng mất đi khi sắc hoa tàn. Thế nhưng, hương mùa vẫn còn đọng mãi trong thời gian vô cùng, trong không gian lặng tĩnh *(Đoàn Thuận)*
50 năm qua…Bao nhiêu là kỷ niệm để nhớ nhưng chưa bao giờ quên...giữa bộn bề cơm áo đời thường…hiện ra liên tục…nối tiếp trên màn hình của hồi ức...(Quách thị Trang)

Anh Nguyễn đăng Tiến đã viết

Trời nay nắng nhẹ gió thu

Khiến lòng chạnh nhớ những chiều có nhau

Tình yêu ngày ấy sao mênh mông quá hả anh Tiến?

Tình cảm của anh Khiêm, có chút bùi ngùi:

*"Những năm đầu mới ra trường hầu như phần ai nấy lo, nấy sống. Chẳng được bao lăm thì dâu biển tan lìa nhưng ơn trời gần như tất cả vẫn sống sót, như từng sống sót qua cuộc chiến tranh. Mấy kẻ còn lại ở Sài gòn thỉnh thoảng vẫn ngang qua trường cũ, thấy hàng "**cây xưa vẫn gầy phơi nghiêng ráng đỏ**" mà tưởng tới bạn bè tan lạc phương xa"...(Nguyễn Anh Khiêm)*

Tịnh Muội đã nhớ lại

Lớp học, có 6 người con gái - Mỗi người một vẻ"mười phân cũng được một hai" Quách thị Trang người dong dỏng, tóc dài buông xoã, có giọng ca vàng. Rồi đến chị Nguyễn thị Đẹp, tóc luôn luôn ngắn, dịu dàng duyên dáng, đi đâu cũng có người hộ tống và cuộc tình thật đáng trân trọng, thủy chung từ đầu đến cuối. Chị Hồng Đào, ít nói, thầm lặng "Em hiền như ma- sơ" Còn lại 3 đứa lau nhau, Trí, Loan láu lỉnh, tinh nghịch, mỗi tôi thì "mít ướt" ...

50 năm kể từ năm thứ nhất của 3 năm chung học.

Lớp lớp thời gian "Thương hải biến vi tang điền" huống chi con người, già rồi trí nhớ cũng phôi pha, nhưng 3 năm chung học, kỷ niệm tràn đầy, tình bạn như những viên ngọc mãi mãi sáng ngời trong trái tim mỗi bạn.

Và đây hình ảnh của cô em út Lương kim Loan qua lăng kính thương yêu của cả lớp dành cho *"Em thân yêu ơi! Em thiết tha, quay quắt tìm hoài từng hạt đời trầy xước, không tròn, tưởng đã lẫn trong sỏi đá lãng quên...Đã trăm phương nghìn cách kết thành một chuỗi những hạt vẫn không tròn, trầy xước, để tất cả bỗng lấp lánh bảy sắc cầu vòng của một tình yêu bấy lâu vùi sâu trong cát lầm bụi lỡ...Giữa cái tuổi "Hạt lệ như sương" vẫn muốn cảm ơn đời đã cho em vào "Thế giới của chúng ta" khi đã xa lăng lắc thời em chưa đến tuổi đôi mươi."*

Khi ấy, ở một nơi xa quê hương bằng nửa vòng trái đất. Em út Loan đã trải lòng mình.

"Muà thu San Jose đã trở về, lá khô rụng đầy đường, em lái xe trên đường. Xe chạy làm lá vàng khô tung bay, nhảy nhót trước đầu xe…Đẹp quá! Em ao ước mình được như chiếc lá rơi trên đường, lúc ra đi vĩnh viễn rồi vẫn cống hiến cho người những cảm xúc vui tươi"

Cuối cùng mượn tâm tình của anh Lê Văn Bảy, ít nhiều nói lên nhịp đời của bạn ta tiêu diêu tự tại nhưng cũng không quên về một thời đã qua....

"Giờ mang mộng ước bình thường
Trở về sống giữa mảnh vườn quạnh hiu
Cho khi đời đã xế chiều
Vuốt râu tóc bạc, kể điều bể dâu
Lặng nhìn nước chảy qua cầu
Tâm tư lắng đọng nhạt màu thời gian
Sớm ngồi nhấp chén trà bàng
Hồn vương khói bếp loãng tan mây trời
Ngoài vườn mấy đóa lài tươi
Dõi theo cánh bướm nhớ thời xa xưa "

Tôi muốn khép trang đời tình bạn của lớp VH 1966-1969, bằng những vần thơ của anh Nguyễn Đăng Tiến:

"Cơn gió thoảng làm sao biết được,
Sợi tóc bay làm trượt đời nhau!
Thời gian bào dần màu sợi tóc,
Ta nhận nhau trong cơn lốc cuộc đời"

Cám ơn tình bạn 50 năm và vẫn còn tiếp nối...50 ngọn nến hồng đang tỏa sáng và tiếng hát...

"Một người bạn đích thực, dù trời băng giá vẫn luôn ở bên ta. Một người bạn thâm niên, khi bầu trời quanh ta xám lạnh, là tia nắng sưởi ấm lòng ta"

KỶ NIỆM

Chiều nay, Nov-14..Con gái đi làm về ,ghé qua nhà hỏi :
Mẹ có muốn đi chụp hình Super Moon không ?

Chúng tôi không cần phải đi đâu xa, trước nhà con gái, trăng đã lên, sáng vằng vặc, hai mẹ con tôi tha hồ chụp ảnh trăng...
Nasa cho biết đây sẽ là kỳ trăng tròn, với mặt trăng nằm gần trái đất nhất, và trông lớn nhất kể từ năm 1948 đến nay .
Siêu trăng lớn như thế nầy sẽ không xuất hiện cho đến ngày 25 tháng 11-2034...

Khi đang chụp hình, tôi buột miệng nói:
Chà, sau đêm nay, mình phải chờ đến 18 năm sau, mới có được ánh trăng như vầy, không biết lúc đó Mẹ có còn sống để cùng chụp hình với con như đêm nay?

Con gái không nói gì, nhưng nó đưa máy lén chụp ảnh tôi…

NGỌN HẢI ĐĂNG.

Nếu có ai hỏi tôi, những hình ảnh nào khi nhìn, nó đánh mạnh vào tâm tư, làm cho mình có những phút giây lắng đọng, muốn viết lên vài câu để tỏ bày, thì với tôi, hình ảnh những con đường hun hút trời mây, con đường tàu và sân ga, biển lúc hoàng hôn hay bình minh, núi cao sông dài, mặt hồ tịnh yên, hàng cây bóng ngả đường chiều…nhiều…nhiều lắm, có thể nói...đó là thức ăn nuôi tâm hồn tôi phong phú, nhưng trên tất cả, khi hình dung, diễn tả nỗi cô đơn trong lòng, không gì bằng hình ảnh ngọn hải đăng.

Có lần theo đoàn du lịch về miền đông Canada, qua những tỉnh bang Nova Scotia, New Brunswick, đó là những dải đất nằm ven bờ Đại Tây Dương, hay một đảo nhỏ giữa biển trời như

Prince Edward Island…cảnh đẹp nhưng buồn, dân cư thưa thớt, nếp sống rất trầm lặng, yên ả. Tôi thấy rõ ý của câu nói "Canada đất rộng người thưa". Ở những vùng nầy, dường như con người ít chạy theo thời gian như các vùng Toronto, Montreal hay Vancouver, những thành phố lớn, đông người.

Trên chuyến đi, tôi cảm thấy lắng lòng khi ngắm những ngọn hải đăng, nơi đây các ngọn hải đăng được xây dựng thật nhiều.
"Hải đăng là ánh sáng là ngọn đèn vĩnh cửu của biển. Được mệnh danh là con mắt của biển cả, đa số những ngọn hải đăng được đặt ở vị trí xung quanh lúc nào cũng có những tiếng sóng vỗ ào ạt và bầu trời rộng mênh mông".

Tôi thích một bài hát ca ngợi ngọn hải đăng:

"When the night gets cold
And the lights go out.
The sun is gone behind the clouds.
When you feel lost, then I'll reach out.
To guide you home with my lighthouse.
(The Lighthouse, song by G.R.L)

Tạm dịch

Khi màn đêm lạnh dần
Và ánh sáng dần tắt
Mặt trời dần biến mất sau những đám mây
Khi bạn cảm thấy bạn đang lạc lối, tôi sẽ đến gần bạn
Để dẫn bạn về với ngọn hải đăng rực sáng của tôi."

Ơi yêu làm sao…Bản hùng ca của hải đăng…
Và cũng yêu rất nhiều hình ảnh ngọn hải đăng giữa đất trời lồng lộng.
Tháng ngày đi, ngọn hải đăng, một mình làm bạn với trăng sao, mỉm cười đón ánh bình minh, vẫy tay chào khi hoàng hôn xuống, cũng như những khi đất trời phẫn nộ, bão tố sóng thần, ngọn hải đăng vẫn sừng sững, lại một mình chống đỡ phong ba, vẫn rực sáng trong bầu trời đêm tăm tối, vẫn làm nhiệm vụ đưa đường cho những con tàu giữa biển khơi, là người bạn đáng tin

cậy của những người con đi biển, đang đương đầu cùng bão tố, về đỗ bến bình yên.

Tôi đứng đây, trên bãi biển buổi chiều, xung quanh tôi, người ta mua vé, xếp hàng để lên tận đỉnh ngọn hải đăng, họ muốn nhìn tận tường đại dương từ "con mắt của biển"…Biển chiều nay êm lắm, những con sóng nhỏ lăn tăn tràn bờ, rồi vụt ra khơi, âm thanh nầy, với tôi như bài hát của biển đón chào tôi, mênh mang lắm, yên ả lắm, nhưng hình như cũng có chút cô đơn, nếu không có đám du khách lố nhố khua động không gian nầy.

Paul Tournier một nhà văn đã từng nói *"Đôi khi người luôn cố gắng làm cho người khác vui vẻ lại là người cô đơn nhất"*...Đó có phải là ngọn hải đăng trong chiều nay, và những ngày có đoàn du khách viếng thăm? Tôi chớp hình, tôi muốn, khi tôi trở lại với đời sống hằng ngày, cái mà tôi mang theo về trong chuyến đi, lưu lại dấu ấn trong tâm tôi, là hình ảnh những ngọn hải đăng bên bờ Đại tây dương.

BIỂN

1-

Đã từng vượt biển, đối diện với những khổ nạn trên biển, nhưng sao trong tôi vẫn hoài yêu biển.
Những khi buồn, tôi thường mơ về một bãi biển hoang vu không dấu chân người. Ngồi trên ghềnh đá, biển trước mặt mênh mông, lặng sóng, hiền hoà, tiếng sóng xô dạt bờ, nhẹ êm vỗ về bãi cát. Ánh mặt trời rực rỡ và trong suốt, trong không khí thoáng mùi hương của biển khơi. Gió biển, vờn trên tóc, trên áo. Nắng, gió, sóng và những đám mây lang thang trên bầu trời, xa xa là hòn đảo…Tất cả như một bức tranh, đem đến cho tôi một cảm giác bình yên tận cùng.

Trước biển cả bao la tôi cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé. Tôi yêu sự cô đơn của con người khi một mình trước biển cả mênh mông. Đi dọc trên bãi cát, tôi tự hỏi: Sóng…khi xa bờ có mang

theo những hạt cát muôn đời nằm đợi chờ trên bãi, như tôi, đôi lúc cũng thích là những hạt cát nầy, được sóng cuốn trôi đi, và theo sóng, theo dòng nước được tấp vào một bãi bờ nào đó xa lạ. Đó có thể là một ước vọng viễn du thầm kín của tôi?

Biển vẫn là một màu xanh sâu, lúc gần gũi, nghe tôi tâm sự, nhưng có lúc cũng xa lạ, nhất là khi biển nổi cơn sóng dữ, và con người phải chống đỡ những trận cuồng phong. Biển trở nên nguy hiểm, cuốn hút phận người mong manh.

2-

Mệt mỏi vì đời, con người thường tìm về nơi tĩnh lặng, bình yên...Thân phận con người như hạt cát, như chiếc thuyền lênh đênh trên biển cả, như rong rêu bám vào những ghềnh đá…và như tất cả những gì trôi nổi, chìm lắng xuống lòng đại dương mênh mông…Tôi thường nghĩ mênh mang về kiếp người như vậy.

Tôi học rất nhiều điều, nhớ lại những khúc quanh của dòng đời, mình đã trải nghiệm những khi đứng trước biển.
Sự tranh đấu của một ông già trong quyển *"Ngư ông và biển cả"* (Ernest Hemingway).
"Nhân vật trung tâm của các phẩm là ông lão người Cuba, Santiago, người đã cố gắng chiến đấu trong ba ngày đêm vật lộn với một con cá kiếm khổng lồ trên biển vùng Giếng Lớn khi ông câu được nó. Sang đến ngày thứ ba, ông dùng lao đâm chết được con cá, buộc nó vào mạn thuyền và lôi về nhưng đàn cá mập đánh hơi thấy đã lăn xả tới, ông lại đem hết sức tàn chống chọi với lũ cá mập, phóng lao, thậm chí cả mái chèo để đánh. Ông giết được nhiều con, đuổi được chúng đi, nhưng cuối cùng khi nhìn đến con cá kiếm của mình thì nó đã bị rỉa hết thịt chỉ còn trơ lại một bộ xương". (trích Wikipedia)

Và có một lần đọc trên mạng, lá thư của người cha gửi cho con (Jack Ma) tôi tâm đắc những lời dặn dò, nhất là những câu:

"Không ai là không thể thay thế, không có thứ gì là bắt buộc phải có trong tay. Nhìn thấu điều này, sau này cho dù con có mất đi tất cả những thứ con yêu thích trên thế gian, con cũng sẽ hiểu rằng, chuyện đó chẳng có gì to tát.

Người thân là duyên phận chỉ có một lần. Bất luận kiếp này ta và con được ở cạnh nhau bao lâu, con nhất định phải trân trọng thời khắc chúng ta bên nhau. Kiếp sau, cho dù chúng ta có yêu mến nhau hay không, chưa chắc chúng ta đã có thể gặp lại."…

Chỉ là những lời ai cũng nghĩ được, làm được, nhưng khi đứng trước biển mênh mông, chợt nhớ lại, thấy lòng chìm sâu, lắng xuống, thấu hiểu cuộc đời và tình người sâu sắc hơn.

3-

Rặng phi lao trong nắng, chở che những xóm chài hiền hoà, như bàn tay mẹ thiên nhiên che chở phận người sống chết cùng biển bao la.

Tháng sáu, chưa phải là mùa biển động…biển về chiều thật đẹp…

Trước mặt là ánh tà dương đang từ từ chìm sâu, chiều buông tối dần, khoảng không trước mặt buồn, dễ cho ta cảm giác mông lung, những chuyện đời nhớ nhớ quên quên, như một màn sương che khuất khoảng trời quang đãng.

Cứ buông hết đi…để thấy nhẹ lòng!

NHÌN NHỮNG MÙA ĐI

THÁNG GIÊNG.

Trăng Rằm Tháng Giêng

"Tháng giêng hãy nhớ mười lăm
Việt Nam ta có trăng rằm tết thơ
Trăng nghiêng chầm chậm trăng dừng
Đoá quỳnh nở sớm chúc mừng đầu năm"
(Ngô Hữu Đoàn)

Đêm 15 tháng Giêng âm lịch, đêm trăng tròn đầu tiên của chu kỳ năm mới, khởi đầu cho một năm mới tròn đầy và nhiều ước vọng được nhắc đến với cái tên Tết Nguyên Tiêu (hay Rằm Tháng Giêng). Đây là một trong những lễ hội truyền thống của

Việt Nam. Theo quan niệm dân gian, Tết Nguyên Tiêu là dịp đất trời giao hòa, cỏ cây sinh sôi nảy lộc, lòng người an nhiên thanh bình. Vào ngày này hàng năm, người dân thường đi lễ chùa, rước đèn thả hoa đăng và giữ lòng lành ước nguyện những điều tốt đẹp. (Humans of Sài Gòn)

Trăng rằm với tôi bao giờ cũng đẹp…đẹp lắm. Bao lâu rồi, tôi thường chờ trăng lên bên hiên nhà, dù xuân hạ thu đông. Ngày rằm tháng giêng, nơi đây vào mùa đông, thường thì tuyết rơi, không gian qua làn tuyết không thấy rõ ánh trăng, nhưng ơn trời, mấy hôm nay, có chút nắng vàng giữa mùa và đêm tuy có lạnh nhưng trăng đêm nào cũng rạng ngời, tôi thầm mong ngày rằm Nguyên tiêu vầng trăng sẽ tròn và sáng.

Năm vừa qua, ngày rằm Nguyên tiêu, em tôi ở quê nhà email cho tôi và nói rằng muốn gửi cho tôi một vầng trăng đầu năm ở quê hương, mang nhiều kỷ niệm dấu yêu một thời. Tình chị em nồng nàn, em thả mây gió vào trăng để bên nầy cách nửa vòng trái đất, tôi gom nhặt và giữ lấy Trăng rằm tháng giêng của em. Hôm nay là ngày 13 âm lịch, còn 2 ngày nữa là đến ngày rằm, ngày 15, ngày của trăng tròn, ngày lễ Nguyên tiêu, ngày mong cầu bình an và tài lộc. Chắc là trên quê hương lễ hội sẽ tưng bừng như những ngày tôi còn nhỏ.

Đời người như vầng trăng khi khuyết khi đầy. Khi mờ khi tỏ, người nhìn trăng khi vui khi buồn tuy vẫn là một vầng trăng. Trăng ngày rằm Nguyên tiêu. Trăng mùa xuân nơi quê nhà và muà đông nơi đây…

Tuy vẫn biết…Trăng chỉ là một tinh cầu giá lạnh, cách xa trái đất 384,043km, khoa học đã chứng minh như vậy, và con người cũng đặt chân lên mặt trăng, đã phá vỡ huyền thoại Chú Cuội, Hằng Nga, vị thần chiếm giữ cả vầng trăng. Nhưng tôi vẫn yêu cái bâng khuâng huyền ảo của vầng trăng.

Thuở nhỏ cho đến bây giờ, mỗi lần nghe bản tình ca *"Ánh trăng nói hộ lòng em"* do ca sĩ Đặng Lệ Quân trình bày, tuy bà đã mất

nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn thường nghe lại, vì đây cũng là câu hỏi và trả lời của những người yêu nhau dưới ánh trăng.

"*Anh hỏi em yêu anh có sâu đậm không?*
Em yêu anh bao nhiêu phần ?
Tình cảm của em không di dịch
Tình yêu của em là bất biến
Ánh trăng nói hộ lòng em
Nụ hôn ngọt ngào đã khiến con tim em đập rộn ràng
Mối tình đậm đà của anh, em sẽ ghi nhớ suốt đời
Anh hỏi em yêu anh có sâu đậm không?
Em yêu anh bao nhiêu phần?
Anh thử nghĩ xem, anh thử nhìn xem, ánh trăng đã nói hộ cho lòng em"

Tuyết Tháng Giêng

1-

Sáng nay, vừa mở cửa sổ đã thấy tuyết rơi…nhẹ thôi, và nhiệt độ khoảng -3°C nên không đủ lạnh để giữ cho tuyết bám lâu vào những hàng cây trơ trụi lá, giờ chỉ như những cánh tay gầy với lên bầu trời xám đục, tuyết rơi rất âm thầm, lặng lẽ…Như một khúc nhạc buồn không lời, như một dấu lặng trên dòng nhạc.

Không như mưa. Mưa, còn gây được tiếng động nhỏ trên mái ngói, tạt vào cửa sổ để có thể đánh thức ta trong đêm khuya, để ta có thể nằm nghe tiếng mưa rơi buồn buồn, lời mưa như ấp ủ, nhắc nhớ về khoảng đời tuổi trẻ, những kỷ niệm nơi quê nhà, những kỷ niệm ngày mới định cư, lập nghiệp…thành bại, chia xa, của một đời, mang mang nỗi bâng khuâng, mênh mông tình một đời, một thuở…

2-

Những ngày tuyết rơi, chúng tôi thường đưa nhau vào quán cà phê Starbucks, mua hai ly cà phê. Cho anh…đen, không đường.

Tôi…ít đường, nhiều sữa. Nhìn qua khung cửa kính…Không gian đầy tuyết trắng. Hương cà phê thơm nồng…Cửa mở, khi có người vào ra, kéo theo hơi lạnh bên ngoài. Cái lạnh đất trời…chất đắng cà phê…chợt len ưu phiền vào trong mắt.

Chúng tôi ngồi bên nhau, nhìn nhau, không nói, nhưng trong mắt anh, tôi thấy một Sài gòn xưa ẩn hiện. Ánh sáng mặt trời chiếu lung linh trên hàng me xanh lá của con đường Tự Do, cũng trong quán cà phê trên con đường xưa cũ đó, nơi anh và tôi từng hò hẹn… Bây giờ, thứ ánh sáng hạnh phúc ấy được thay bằng hình ảnh những hoa tuyết đang rơi!
Anh nâng ly cà phê đen tự sưởi mình…
Có ấm không hay lạnh cả một góc ngồi?
Hồi ức của một đời dễ khơi dậy trong hương cà phê?

Tuyết trắng xóa đầy sân…Thành phố quen thuộc bao năm bỗng trở nên lạ lẫm. Nắng hạ hồng, người thân và quê nhà xa muôn dặm…Chút nhớ cố hương len vào.

3-
Tuyết lại rơi, một khoảng trời trắng lung linh. Hoa tuyết rất mỏng manh, nhẩy múa, tung bay trong gió nhưng lại mau tan trong hơi ấm tay người…

Nếu khi tuyết rơi, rơi hoài…và đất trời mùa đông nổi cơn thịnh nộ, gió mạnh có thể thổi bay khách bộ hành, thì tất cả những chất…thơ…đều biến mất trong đời sống của người con xứ tuyết.

Chúng tôi chuẩn bị đón chờ một cơn bão tuyết…Lạnh, gió và tuyết rơi dày…từ ngày nầy qua ngày khác…Trường học đóng cửa, sinh hoạt xã hội, thương mại đình trệ…Nhà nhà đợi khi bớt gió, ra hốt tuyết, làm sạch lối ra vào, nếu không, sau cơn bão, trước nhà một đụn tuyết cao khoảng vài mét ngăn lối vào nhà, che lối garage…là chuyện bình thường. Thành phố cho xe ủi tuyết, rải muối cho tuyết mau tan, làm sạch những con đường, góc phố ngày đêm…Lái xe trên tuyết, nhất là khi bão tuyết rất nguy hiểm, lạc tay lái, xe trước đụng xe sau, vì thắng không ăn, đường trơn, tuyết rơi dày đặc chỉ khoảng 10 thước, xe trước không thấy xe sau…Lái chậm theo ánh đèn của xe trước…Bão tuyết, đôi khi kéo theo mất điện mùa đông, vì gió thổi mạnh, cột điện nghiêng, cây cối ngã.
Nhà nào xài bếp gas thì đỡ, xài bếp điện như nhà tôi thì…bó tay…Tủ lạnh mất điện, tôi phải đem thức ăn trong tủ bỏ ngoài trời để không bị hư, chờ khi có điện lại…Đèn cầy, đèn pin và thức ăn khô phải dự trữ đầy đủ trong mùa đông.

4-

Tôi bâng khuâng nhìn cảnh vật ngoài trời…Tuyết trắng như thời gian nhuộm trắng bạc mái đầu. Giờ nầy, trên quê hương tôi, có lẽ mọi người đang vui vẻ chuẩn bị đón Tết truyền thống. Bên cạnh hoa đào, hoa mai, cúc, vạn thọ…muôn hoa khoe sắc, chợ hoa, chợ Tết nhộn nhịp, trẻ con hân hoan chờ Tết…có còn không hình ảnh ông đồ già ngồi bên vỉa hè viết câu đối mang ước vọng con người trên tờ giấy đỏ? Nhớ lại thời còn ở nhà, sau cuộc đổi đời gian khổ, Tết đến cũng ráng mua về chậu cúc vàng, cũng ráng có nồi thịt kho dưa giá…để cúng ông bà, đón mừng năm mới…

Đã bao năm, sống nơi đây, chúng tôi cũng quen và thường tham gia những sinh hoạt khi Tết đến, dù lái xe trong tuyết lạnh, chúng tôi cũng đi dự những tiệc cuối năm của bạn bè, của cựu học sinh Gia Long, P.Ký mừng xuân, tham gia văn nghệ để sống lại tuổi học trò, gặp mặt thầy cô chúc tết; cùng bạn bè cũ râm ran nhắc nhở chuyện xưa.

Cộng đồng người Việt cũng tổ chức mừng xuân, hoành tráng, hội trường rực rỡ hoa đèn, bàn thờ tổ tiên, mai vàng, câu đối, mâm ngũ quả. Những quầy thức ăn với món ăn truyền thống…Tập tục đẹp trong ngày đầu năm, chúc Tết, lì xì, múa lân…những trò chơi dân gian được thể hiện lại trong không gian Tết tha hương nầy…Tất cả, chỉ muốn làm sống lại hình ảnh quê nhà, để thế hệ trẻ không quên cội nguồn. Chút hình ảnh quê nhà ấm lòng người xa xứ.

Đất nước Canada tuy không phải là thiên đường nhưng đã cho chúng tôi những ngày tháng bình yên. Một mái ấm cho quãng đời lưu lạc. Nơi đây, chúng tôi tìm lại, xây dựng lại cuộc đời trong vòng tay nhân ái, trong tình người bao dung. Nơi các con tôi đã lớn lên, chúng như những cây đời đã bén rễ và ăn sâu vào lòng đất, chúng đã quen và tận hưởng bốn mùa xuân hạ thu đông, mùa nào chúng cũng thấy được cái đẹp cái đáng yêu…Nơi đây, bầu trời là giới hạn để chúng ươm mầm và thả ước vọng bay cao.

Chiều nay, nghe gió lạnh hơn…Chiều nay, tuyết lại rơi nhiều hơn. Con đường trước nhà âm thầm lặng lẽ. Ngôi nhà yên vắng vì chỉ còn hai vợ chồng.

Cuộc đời này thật sự rất ngắn ngủi, những điều tiếc nuối luôn tràn ngập trong sinh mệnh của mỗi người! ở tuổi chúng tôi, có lẽ thời gian sống bên nhau chắc cũng không nhiều, cùng lắm là được đi cùng nhau quãng đường 20 năm nữa, chúng tôi đều biết phải thật trân trọng và yêu thương nhau hơn, sống cho nhau để không ân hận, không bao giờ nói đã muộn. Thời gian nầy, chúng tôi sống và dành thì giờ cho nhau nhiều hơn. Đời như đã cho đi và đi lại từ đầu.

Anh ngồi đó, bên bàn phím chăm chỉ đưa những ý tưởng thành dòng chữ, anh từng nói "*Cố gắng viết để lỡ một mai bệnh già, bệnh lãng quên kéo đến*…"
Chợt thấy thương anh hơn…Người đã bao năm đi bên đời tôi, đã cùng tôi nhìn về một hướng, đã thương tôi hơn chính bản thân anh.
Bên anh, một bờ vai vững chắc cho tôi cả đời ngả đầu dựa dẫm.
Anh và con đường đời đầy kỷ niệm vui buồn chạy quanh tháng ngày tôi!

Tháng Giêng Và Tôi

1-

Giã từ tháng 12 rực rỡ, hoa đèn giăng khắp phố phường. Ngày Giáng sinh, tuyết rơi nặng. Cả một vùng rộng lớn từ miền đông Canada qua vùng đông bắc của Mỹ chìm trong tuyết lạnh…Tuy vậy, cũng đem đến cho người người niềm vui được ngày Giáng sinh tuyệt vời với tuyết rơi và gió lạnh như câu chuyện ngày Chúa ra đời nơi hang Bethlehem, ngàn năm trước, trong tiếng chuông nhà thờ ngân nga cùng những bài thánh ca, ngợi ca đêm thánh vô cùng.

Những gói quà trân trọng đặt dưới cây thông Noel đã được mở ra cùng cánh thiệp mang lời chúc cho một năm bình an và giấc mơ hạnh phúc.

Tháng 12 đã qua…Trang lịch mới bắt đầu…
Tôi đi vào năm mới của dòng thời gian.

2-

Tháng giêng nơi đây…mùa đông đã đến trong thành phố, với những con đường hai hàng cây trơ cành với tay lên bầu trời ẩm đục…

Con đường tuyết trắng nằm mơ dấu chân người. Hàng đèn đường vàng vọt ngủ yên trong cơn gió lạnh. Rặng thông xanh như thách đố cái lạnh của đất trời.
Nhìn hoa tuyết bay…Nhớ ngày tuyết rơi đầu đông. Tôi đứng bên khung cửa sổ mở rộng, như đang chờ đón người xưa trở về, về như một lời hẹn ước .
Bước chân người trên đường rất nhẹ như sợ đau nền tuyết, rồi tuyết cũng bồi hồi tiễn dấu chân qua. Tôi tự hỏi…tuyết có đau?
Tôi tìm tuổi xuân tôi qua vầng trăng mùa đông. Tôi ơi…tìm đâu trăng vàng ngày trên quê hương và câu hát *"Trăng phương nam sáng tỏa khắp bờ Cửu long, nước chảy con thuyền xuôi dòng vọng tiếng khoan hò ấm lòng.."(Trăng Phương Nam- Anh Hoa)* lời ca như níu lại mùa xuân cũ, gợi nhớ miền nam thương yêu, ngỡ đã bay theo từng bước đời ngược xuôi và lòng ngậm ngùi chôn nỗi nhớ quê .

Xuân hạ thu đông, tôi nâng niu từng giọt thời gian như ân huệ của đất trời ban tặng.
Tôi nhìn bóng tôi trong đêm khuya lặng lẽ, tôi vẫn là tôi giữa dòng đời, dịu dàng thanh thản bình yên.
Hương ngày cũ không phai, ẩn dấu trong hương đời bất tận.

3-
Năm vừa qua, chứng kiến và đưa tiễn người thân về miền miên viễn. Tâm tư có chút quan hoài về lẽ tử sinh…
Cuộc sống thật giống như một chuyến đi, như bước lên con tàu, chỉ có con đường trước mặt, có chuyến đi nhưng không có chuyến trở về…
Một ngày…đời người rũ xuống, như que diêm tàn trong đêm, như chuyến xe dừng lại trạm cuối, ta bước xuống, bước vào một thế giới khác.
Đây chính là qui luật tất yếu của cuộc sống, bất kể người nào cũng phải đối mặt .
Dẫu biết…đã có một ngày…ta tuổi đôi mươi…ta nhìn đời hớn hở, ta ca vang những giai điệu tuổi xuân.

"Môi nào hãy còn thơm, cho ta phơi cuộc tình. Tóc nào hãy còn xanh, cho ta chút hồn nhiên Tim nào có bình yên, ta rêu rao đời mình" (Ru ta ngậm ngùi TCS)

Và đến một ngày, khi nhìn lại, để thấy:

"Đời chỉ là cõi tạm
Anh tình cờ trú chân
Em tình cờ lạc lối
Mây cuốn trời phù vân."
(Cõi Tạm - Hoa Bằng Lăng)

Liệu tôi có quá tham lam khi bước xuống chuyến tàu đời để về chốn xa xôi hoặc khi *"mây cuốn trời phù vân"* khi mà thân cát bụi trở về với cát bụi…Ta đến chốn nầy…tay không, khi rời đi cũng không mang theo được gì…tôi lại xin được mang theo…? Mang theo…bốn mùa xuân hạ thu đông của mảnh đất gọi là tạm dung, nhưng tôi đã sống cuộc đời dài…dài hơn nơi…
Nơi ấy, quê hương tiếng gọi quá ngọt ngào, với hai mùa mưa nắng, những dòng sông đục nước phù sa, chở chuyên nhiều kỷ niệm, miền đất tựa mình vào biển xanh, với tay ôm bờ cát trắng đẹp mỹ miều, đã…từ đó tôi ra đi, để…mãi mãi trong tim là hoài niệm…

Xin được mang theo lời cảm tạ cuộc đời và hai tiếng giã từ.
Giã từ… cho cuộc gặp gỡ…giữa người và người…như định mệnh. Món quà cuộc sống, đời ưu ái trao cho…

Phút cuối…mang theo…cũng đủ đong đầy nụ cười mãn nguyện.

THÁNG HAI

Tôi Đón Tết

1-

Buổi sáng, nhìn qua cửa sổ, tôi có thói quen như thế mỗi khi thức dậy để đoán thời tiết trong ngày.(chỉ là một thói quen, vì đôi khi sáng nắng chiều mưa, đêm lạnh…không biết được!!!…). Hiện tại, không gian một màu trắng, trận tuyết rơi ngày hôm qua, kéo dài đến nửa đêm. Vài tia nắng đầu ngày xuyên qua lớp kính, chiếu xuống sàn nhà bảy sắc. Cảm thấy lạnh, tôi đi tăng nhiệt độ làm ấm trong nhà. Mở nhạc nghe những bài ca mình yêu thích, tiếng nhạc làm tan loãng không gian yên ả…Trời ơi ! sao mà tôi thích nghe Mai Hương hát *"Tìm một ánh sao"* đến thế, tôi thì thầm hát theo

"Năm ấy mình thường đi dưới ánh sao,
Hẹn rằng khi thấy nhớ nhau,
Mình ra bên song tìm sao..
Nhìn sao thề rằng yêu mãi người ơi !
Dù nhiều giông tố trong đời,
Dù cho ngàn sao đổi ngôi!"

Lãng mạn quá, chào một ngày mới bằng những lời hát như thế nầy, chắc là nguyên ngày đầu óc tơ vương…
Tuy vậy, cũng không thể cắt đứt dòng suy tưởng dọc ngang trong đầu, những luồng suy tưởng như đan xen nhau về cái Tết sắp đến. Năm nay nhuần, nên mãi đến gần giữa tháng hai mới đến Tết.

Nơi đây, Tết cũng không bận rộn như ở quê nhà, có những gia đình ngày Tết trôi qua trong lặng lẽ vì ai cũng còn phải đi làm…Gia đình tôi, Tết đến, "thân già ưa nặng" nên tôi cũng tính toán xem đi chợ mua cái gì, nấu món gì trước cúng ông bà tổ tiên, sau cho đàn con cháu hưởng lộc.

Thời khắc nầy, tôi muốn con-cháu cùng ông bà, cha mẹ sống lại những ngày Tết quê xưa, những tập tục tốt đẹp, nhất là giây phút ấm áp, gia đình sum họp. Trong tâm thức già nua, lúc nào tôi cũng mong những thời khắc đoàn viên nầy sẽ là những kỷ niệm không phai trong lòng con-cháu mai sau. Nói thì nói vậy, chứ con cháu tôi, như những dòng sông đã chảy xa nguồn, như những con cá bơi trong dòng nước lạ, ngày qua ngày cũng dần thích hợp với dòng chảy, cũng đã yêu môi trường đang sống, cũng xem đây chính là quê hương.

Hôm qua, sau khi cleaning lady đến giúp dọn dẹp, lau chùi nhà cửa cho sạch sẽ, chồng có nhắc…

– Tết nầy bà có làm cái gì cho tụi nhỏ về ăn Tết, ngày mồng hai là thứ bảy
– Ừ…được rồi, để em tính…

2-

Mâm ngũ quả trên bàn thờ không thể thiếu. Lại nhớ câu ca dao về ngày Tết:

"*Thịt mỡ dưa hành câu đối đỏ.*
Cây nêu tràng pháo bánh chưng xanh"

Thịt mỡ (cholesterol nhiều) thôi thì dùng thịt nạc kho với trứng gà, dưa hành, bánh chưng (có sẵn ở chợ!!!), cây nêu tràng pháo, câu đối đỏ (cái nầy không có), thêm vào chả giò cuốn sẵn, để ngăn đá, chả lụa, chả quế, chạo tôm, nem (món nầy học trên trang Bếp Ấm TPH), một nồi khổ qua dồn thịt. Bún, bánh hỏi, bánh tráng có sẵn (đồ khô, mua dự trữ trong nhà, lúc nào cũng có), chỉ cần mua rau sống, cải sà lách…chắc đủ rồi…

Tết nơi đây rơi vào mùa đông, hoa cỏ trong vườn chết lạnh…Chợ Việt Nam, trăm hoa đua nở, mời chào…Bánh mứt, hoa trái…thược dược, thủy tiên, cúc, hồng, đào, lan, trúc quan âm, tắc…hình như chỉ thiếu hoa mai nên người ta bày bán những chậu mai giả vàng rực nhưng vô hồn…

Nhà đã có hai chậu bông giấy, đem vào hồi cuối tháng mười cho nó trốn lạnh, chắc nó thương tình chủ nhân chăm sóc sớm hôm, di chuyển theo ánh nắng qua khung cửa, nên hôm nay đã ra hoa. Nhìn những cánh hoa màu xác pháo đầy cành, chợt nhớ Ba tôi. Đây là loài hoa khi còn sinh tiền ông thích nhất (lúc ấy, còn nhỏ, không hỏi Ba tôi lý do vì sao, chắc cũng có thiên tình sử chi đây…dưới giàn hoa giấy!!!).

Hà tiện, nên định mua hai chậu hoàng lan (cử màu tím và màu trắng, đầu năm, ông bà nói có kiêng có lành!!!) vì lan lâu tàn, chưng ba ngày Tết và dài dài cả tháng sau! Hay là mua hai chậu cúc vàng, vì loại nầy sang xuân, trời ấm, đem ra vườn, đào đất bỏ xuống, đến mùa thu cúc lại nở hoa. Chính vì vậy trong vườn nhà tôi muà thu hoa cúc nở nhiều lắm.

Đi ngân hàng đổi tiền mới để lì xì cho sắp nhỏ, mọi năm tôi thích chọn những bao lì xì đỏ thắm, vẽ bằng tay những cánh mai, cành đào rất nghệ thuật, năm đồng mười bao…nhưng lũ

nhỏ đâu biết tâm ý của bà, của mẹ, nên vui cười mở ra, lấy tiền lì xì, cuối cùng phong bao trống tả tơi, nằm buồn hiu bên những chậu hoa trên bàn, hay dưới sàn nhà. Năm nay, tôi chọn mua loại rẻ một đồng mười bao!!!

Mồng ba vẫn còn ngày Chúa nhật, mời vài bạn thân, đến nhà ăn Tết cho vui.
Câu chuyện nhà tôi, Tết đơn thuần như vậy…

Chúc các bạn vạn sự bình an. Vạn điều như ý.

THÁNG BA

Một Ngày Qua Khung Cửa

Quanh tôi vùng tuyết phủ. Trên không đỉnh trời mù. Mùa đông cây lá chết. Không gian lạnh vô cùng.

Tôi không sợ mùa đông, không sợ tuyết rơi, chỉ sợ những khi freezing rain, black ice, mặt đường trơn như nước đá, và cũng sợ khi những trận gió đông thổi về từ phương bắc mang theo những trận bão tuyết mù trời, trong cái lạnh thấu xương.

Ngôi nhà của tôi, ở góc đường, cũng may có một hành lang bao quanh mặt tiền, có mái che. Qua khung cửa sổ rộng, tôi có thể nhìn suốt hai con đường trước mặt. Con đường của năm tháng. Con đường in bóng trăng sao mờ tỏ. Con đường với những dãy nhà yên ả, hai hàng cây xanh, lá hoa trang điểm mọi mùa trong năm. Con đường thường đi vào những con chữ mang dấu ấn một góc tâm hồn tôi.

Trước nhà, cây phong cao vút chuyên chở những mùa đi. Mùa xuân lộc non chi chít, dưới nắng hạ cành lá xanh um để thu sang lá vàng lả lơi cùng gió trước khi trơ cành trong cái lạnh đông. Cây anh đào nũng nịu nghiêng mình giữa cây phong mạnh mẽ và cây wild lilac thanh nhã, cả hai cùng trổ hoa vào giữa tháng năm.

Năm nay, mùa đông có nơi bão tố, tuyết rơi dầy cả thước, nhưng mùa đông nơi đây thật dễ thương, nhiệt độ trung bình du di từ -1 đến -10 độ C…Như hôm nay nhiệt độ lên 15 độ C trong tháng hai, tháng thường được xem là lạnh nhất trong đông. Chính vì vậy, đêm rằm Nguyên tiêu, tôi còn chụp được trăng lạnh qua tàn cây phong trước nhà. Lúc tôi lấy máy, mở cửa ra sân, còn nghe tiếng ông xã nói…tôi điên.

Từ nơi khung cửa, buổi sáng nhìn mặt trời mọc, ánh nắng ban mai rực rỡ chiếu vào phòng khách, giờ nầy, con đường hơi nhộn nhịp. Những chiếc school bus đón học sinh. Người người bắt đầu đi làm. Trẻ em đi bộ đến trường nói cười vui vẻ, với các em thời tiết ấm lạnh là chuyện bình thường. Ngày nào cũng vào giờ nầy, tôi thường thấy đôi vợ chồng già, đi chầm chậm bên đường, trông họ thật hạnh phúc. Họ đi bên nhau, họ đi rất gần nhau, từ dáng vẻ già nua, lụm khụm, chậm chạp, tôi lại có suy nghĩ về mình, về kiếp nhân sinh…hình như, mỗi người đều có một hành trang riêng chất nặng trên vai, hành trang của mỗi con người không ai chia sẻ được.
Khoảng 10 giờ thì không gian trở nên yên tĩnh, thỉnh thoảng vài chiếc xe chạy qua, rồi trả lại sự yên lặng cho khu phố.

Chiều nay lạnh, mỗi lần nhìn qua khung cửa sổ, hồn lại bay về quê nhà. Hiện tại và quá khứ đan xen nhau. Tôi sống nơi đây còn dài hơn khoảng đời ở quê nhà, đôi lúc thấy tâm hồn mình giống như một con suối gần cạn khô, chút nước còn lại vẫn cố giữ theo từng kỷ niệm để buồn vui trên từng dòng chữ. Có phải tôi bây giờ là tôi của tâm trạng thầy Tạ Ký khi viết những câu thơ:

"*Ngày mái tóc không còn xanh được nữa*
Ngày đôi tay thôi dệt mộng phù hoa
Thì em sẽ vì anh mà mở cửa
Trông lên trời, đếm những điểm sao xa"
(Đếm sao Tạ Ký)

THÁNG TƯ

Nhật Ký Tháng Tư

Ngày...tháng...năm
Sao mùa xuân không đến khi đông tàn?

Thật vậy bạn ơi…đã vào tháng tư rồi mà hôm qua tuyết lại rơi, gió mạnh làm rung ngã cây cối, có những ngày trời đẫm ướt sương mù, chỉ tội cho các loài hoa "báo tin xuân" vừa nhú lên khỏi mặt đất vài phân, vừa ra những búp non, lại chịu lạnh. Không biết chúng có qua nổi khí hậu bất thường nầy không ?

Có người nói…Thời tiết tháng tư ở những vùng Bắc Âu, Bắc Mỹ như cô gái đỏng đảnh, tính tình ấm lạnh khó chiều, hay như người đàn bà ở vào tuổi thu-đông, khi dịu dàng, khi nổi nóng, khi lầu bầu và đôi khi một mình lặng câm…Cái khó chịu của con người và của đất trời trong những giây phút giao mùa…nếu có thương thì đành…chấp nhận.

Tôi thích nhất tháng năm…Khi những bãi cỏ, một sáng mai thức dậy đã khoe cùng ta chiếc áo xanh màu mới…Những cây thông, thường thì nhà nào cũng có trồng một hai cây, vì chúng vẫn xanh và rất đẹp khi tuyết phủ, mùa Giáng sinh chúng lại được trang hoàng bằng những hoa đèn lộng lẫy…Xuân về…nhìn chúng.xanh hơn, tươi mát hơn.
Thông, tùng, bách…thường là tổ ấm cuả đàn chim sẻ trốn lạnh muà đông. Nắng ấm, chúng ríu rít gọi nhau, bay liệng, hoặc đậu dài trên những hàng dây điện bên đường, khi trở lạnh, chúng

không có sức bay về phương nam trốn lạnh như loài chim thiên di...
Hoa đào, hoa lê, hoa táo và vô số các loài hoa…nở vào cuối tháng năm đầu tháng sáu.
Nơi đây...Đông sớm, xuân muộn, cho nên...tôi thường hay hát vu vơ trong tiết trời tháng tư

"Sao mùa xuân không đến khi đông tàn
Sao hồn ta như chiếc lá thu vàng…
(Sao em nỡ vô tình...Nguyễn hữu Sáng)

Ngày…tháng…năm...
Hôm nay, tuyết lại rơi…không nặng hạt, và trời không gió.
Tuyết chỉ phất phơ như những đóa hoa trời, tan nhanh khi xuống đất...
Vẫn là khung cảnh trước nhà của bốn mùa xuân hạ thu đông...và tôi vẫn thường có thói quen đứng bên khung cửa...nhìn những mùa đi, để gửi vào đó những vui buồn

Ngày…tháng…năm...
Tháng tư…Mênh mông…tình buồn.
Dẫu muà Xuân đang về nhưng cái vui của đất trời không xoá tan nỗi buồn trong lòng người viễn xứ…Tôi đón tháng tư với một chút bâng khuâng…Tháng của ngậm ngùi dâu bể chia xa. Hồi ức như một quyển sổ cất dấu những vui buồn, lưu giữ kỷ niệm của tôi và quê hương. Nơi đó, tôi đã lớn lên, gắn bó từng con đường góc phố. Nắng...vương nhẹ gót chân. Mưa...con đường xanh bóng lá. Quán cà phê…một thuở hẹn hò. Những nẻo đường quê…đón đưa nhau khi bình minh lên, khi hoàng hôn xuống. Làm sao quên hình ảnh những ngôi trường thân yêu từ lúc nắm tay mẹ bỡ ngỡ vào lớp học i tờ cho đến khi vào đời, đứng trên bục giảng...

Dòng sông quê mênh mông vẫn âm thầm chảy bên đời…Những ngày quê hương trong chiến tranh lửa đạn,và giấc mơ thanh bình của tuổi trẻ chúng tôi…Tôi đã để lại nơi quê nhà một phần đời mình với mùi trầm hương ngày cũ…quyến luyến vấn vương...không dễ tàn phai như sương như khói.

THÁNG NĂM

Về Với Khúc Hát Thanh Xuân

Bao kỷ niệm uà về trong hồi ức tuổi thơ của tháng Năm…và…
Bài hát từ xa thẳm thời gian, mang hương tin yêu ngày mới lớn

"One day when we were young
That wonderful morning in May
You told me you loved me
When we were young one day…" [(1)]
Ngày ấy khi Xuân ra đời
Một trời bình minh có lũ chim vui
Có lứa đôi, yêu nhau rồi
Hẹn rằng còn mãi không nguôi... [(2)]

Tôi bắt gặp tôi.Tuổi mười bảy mười tám, áo dài lụa trắng, tóc demi garcon, nhặt cánh hoa phượng cài mái tóc làm duyên, tung tăng giữa sân trường Gia Long cùng bè bạn. Trời hôm ấy, nắng sớm pha lê, lấp lánh trên vai trên tóc của bầy chim ríu rít đến trường; nắng mơn man bãi cỏ xanh, trải dài trên những hàng cây, những dảy lớp tường vàng ngói đỏ. Ôi...nắng tháng Năm, cùng tiếng ve râm ran gọi hè về. Nhớ ánh mắt các bạn cùng lớp ban C thuở ấy, những cặp mắt thông minh, trong veo, những đôi mắt biết cười, long lanh ánh nhìn, nghiêng nghiêng bóng nắng sân trường, *"một trời bình minh, có lũ chim vui"* tiếng cười, giọng nói...tràn ngập hoa tháng Năm, để bây giờ vẫn dài theo từng cơn nhớ.

Ngày tháng Năm loáng nét cầu vòng khi cơn mưa bất chợt, đến rồi đi. Trên phà Mỹ Thuận, nhìn dòng sông Tiền mênh mông, hiền hoà, đục ngầu phù sa…Thả giấc mơ trôi theo đám lục bình hoa tim tím, mang theo bao ước vọng viễn du .Chuyến phà Mỹ Thuận, nay đã đi vào quá khứ…nhưng trong tôi, đám lục bình hoa tím vẫn lặng lẽ trôi theo con nước, mặc cho dòng sông bên lở bên bồi, mặc cho tôi khi nhớ về ray rứt.

Tháng Năm về, để mãi còn nhớ tiếng hát của anh N.A.K, một thời ĐHSP…"*One day...*"…trầm buồn trong lời cuối...Thương bao kỷ niệm "*khuất xa, biến vào nẻo khơi...*" cuộc sống như mây vào cõi mộng. Tình yêu như nước vỗ chân đê. Có không, còn mất trong hình sắc...Một tiếng cười hay nỗi tái tê…? *(nguồn Net)*

"*Remember you loved me, when we were young one day …*"

We laughed then, we cried then
Then came the ti-ime to par-art
When songs of spring are sung
Remember that morning in May
Remember you loved me
When we were young one day... [(1)]

Rồi nắm tay cùng nói vui
Những câu êm êm không rời vai.
Rồi lả lơi, hình dáng ai
Khuất xa biến vào nẻo khơi.
Từ đó khi xuân tái hồi
Cho bùi ngùi thương nhớ tới xa xôi.
Nhớ tới câu thương yêu người
Một ngày tuổi mới đôi mươi.. [(2)]

[(1)] *When we were young...Johann Straus II*
[(2)] *Khúc Hát Thanh Xuân...Phạm Duy*

Khoảnh Khắc Mùa Xuân

Khoảnh khắc mùa Xuân…Trong nắng. Liễu xanh…cỏ xanh… và đất trời cũng xanh. Hoa đào nở lả lơi cùng gió…Vũ trụ mênh mông…Mang mang mật ngọt của đất trời. Giã từ mùa đông…Bay bay theo hương xuân. Ngàn vạn nỗi ưu tư cũng cảm thấy an bình…Trên trời cao…thấp thoáng một nụ cười…tuổi thơ.

Tôi thấy lại tôi. Hình ảnh của thời trung học Gia Long…Tuổi hồng 15-16…Áo dài trắng, nghiêng nghiêng cặp sách, cùng chúng bạn gõ nhịp guốc trên đường Phan Thanh Giản…Đường đến trường, đi giữa hai hàng cây dầu cao vút, trong gió những chiếc hoa dầu như những chong chóng xoáy xoay trong không gian, dãy biệt thự bên đường kín cổng cao tường. Trong hơi sương sớm hay những buổi trưa nắng chang chang, chạy cho kịp, và chen lấn nhau trên những chuyến xe bus đông người, nhiều khi lên xe rồi, con bạn thân còn đứng lại, vì nó yểu điệu thục nữ, không thích bon chen.

Khoảnh khắc mùa Xuân còn in dấu nơi mái trường tôn nghiêm cổ kính, những giờ học, mộng ra ngoài cửa lớp, những tiếng cười hồn nhiên phá thầy, phá bạn, ăn hàng sau giờ học bên hông chùa Xá Lợi.
Nhớ thầy Nguyễn Tường Minh Giáo Sư hướng dẫn lớp tôi năm đệ nhị C (Ban Văn). Thuở ấy thầy còn trẻ, tuổi độ 30…Những giờ lên lớp, thầy đã phả vào tâm hồn các cô gái vừa tròn đôi tám, dắt chúng tôi vào thế giới văn chương, đầy sắc màu, lãng mạn trữ tình. Chúng tôi rất yêu giờ Văn thầy dạy và có đứa còn làm thơ, tôn thầy làm thần tượng.

"*Mười bảy tuổi dìm sao vào đáy mắt*
Tuổi học trò, tuổi mới chớm yêu đương
Ý nghĩ về người yêu.
Về người con trai ba mươi trong sạch vô cùng
Và đứa con gái đưa hồn mình lên cao, cao mãi…"(Q.C)

Khoảnh khắc mùa xuân…như hôm nay, tìm gặp lại lá thư của người bạn gửi năm 1995 và quyển sách anh đã tặng tôi *"Những dòng sông êm vẫn chảy giữa đời."*

"*Chị T. thân,*
Chắc chị chưa quên người bạn học cùng lớp hơn mấy mươi năm về trước…
.....
Tôi còn nhớ, vào một buổi chiều trên xe buýt từ trường Kiểu mẫu Thủ đức, chúng ta vừa đi thực tập về, ngồi bên nhau, tôi không biết tại sao, lúc ấy, tôi lại nói với chị về màu xanh trong thiên nhiên…Màu tôi thích nhất…
Mãi đến bây giờ, tôi vẫn thích cái bất tận, không ranh giới của màu xanh. Tôi đã đắm mình trong bùn đen, dấn thân qua lửa đỏ, cũng để được nhìn, được thấy và được sống trong màu xanh ấy…"

Với bạn tôi…Xanh là màu anh đặt lý tưởng cho một thời trai trẻ, hy vọng cho quê hương, cho đất nước, nên khi ra trường anh đã buông mình đi theo tiếng gọi, đi tìm cho được màu

xanh…(sau nầy, tôi mới biết màu xanh của anh là màu cờ MTGPMN…)
Nhưng với tôi màu xanh là những khoảnh khắc của đất trời hiền hoà…cao cao trong chiều nắng…những ý tình thuần khiết, trong sáng và nhẹ nhàng mênh mông như mây…Tươi mát như một mảnh trời vào ngày đầu xuân

Khỏanh khắc mùa xuân cũ, tôi cất vào ngăn đời quá khứ, nơi những đoá hoa kỷ niệm tuy khô nhưng vẫn âm thầm nở, để tôi, đôi khi mở từng ngăn kéo, nhặt lên từng đoá hoa hồi ức, mỉm cười với con đường mình đã đi qua.

Hiện tại của tôi, những khoảnh khắc mùa xuân chia chung trong tình nghĩa vợ chồng cùng con cháu. Những khoảnh khắc tuyệt vời…Từng đứa con lớn lên, thành tài, chúng tìm được một nửa của mình để yêu thương. Ngày vui của con, vợ chồng tôi thấy mùa xuân của con đang tiếp nối, trong ánh mắt già nua của mình…Các cháu ra đời trong niềm hân hoan của ông bà cha mẹ…Được nâng niu các cháu trong tay, được nhìn thấy các cháu lớn lên, được nghe tiếng cháu gọi ông bà…

Cũng muốn chấp đôi tay già nua mà cảm tạ ơn đời đã cho tôi những khoảnh khắc mùa xuân…

Lavender Tháng Năm

1-

Em thương yêu.
Hoa Oải Hương chỉ nở vào tháng năm tháng sáu…Mùa Đông Canada làm gì có để gửi về em…mừng Xuân. Nếu có chăng là những vùng Úc châu. Bây giờ , nơi ấy có lẽ cuối Xuân vào Hạ, mùa hoa Oải Hương (Lavender) chăng?

Những cánh đồng hoa tím mênh mông, hương hoa dịu dàng lan tỏa trong không gian…Màu tím và hương hoa như đưa đón chân người, làm vương vấn lòng người. Trong nắng, trong gió tháng năm, giữa đất trời lồng lộng.
Đồi hoa Oải hương tràn ngập vấn vương…Loài hoa mang nét sầu rất nhẹ…Cánh đồng hoa trải dài, tận chân trời, một màu tím tạo không gian buồn lãng mạn.

Ước gì có một bờ vai cho mình ngả đầu, một vòng tay che chở, một bàn tay xiết nhẹ ân cần và một nụ cười, ánh mắt thương yêu…Để ta cảm thấy thế nào là hạnh phúc khi ta cùng băng qua cánh đồng hoa đầy sắc tím.

Mấy ai yêu sắc tím mà không yêu Oải hương, không tìm đến cánh đồng hoa, để đắm mình trong hương hoa ảo diệu. Hoa rơi trên tóc, hoa vờn trên tay?

Thôi thì gửi em những bó hoa oải hương ảo, cũng gọi là quà .
Chúc em năm mới bình an .

2-

Chị thân yêu,
Sàigon đang vào Xuân…Mùa mưa đã đi qua, nhường chỗ cho nắng xuân và không khí xuân ôm ấp, tưới tẩm, muôn ngàn hoa khoe sắc trước sân nhà, trong những chợ hoa dập dìu kẻ bán, người buôn. Ngọt ngào hồng đào Hà nội, vàng mai Sài gòn rực rỡ. Phong lan kiêu sa bên những loại hoa dân giả cúc, vạn thọ, thược dược. Nặng trĩu cành những chậu quất vàng ươm.
Tết…Tết… Hoa cũng đang đua nở trong lòng mọi người… Những đóa hoa hy vọng về một năm mới, mọi chuyện sẽ được tốt đẹp hơn.

Vậy đó, nhưng em vẫn yêu sắc tím của hoa Oải hương. Hình ảnh cánh đồng hoa tím bạt ngàn, ẩn chứa một nét buồn dịu dàng và sâu lắng. Em thích đi giữa cánh đồng hoa, hít thở mùi thơm

nhẹ nhàng của nó. Màu tím loang một khoảng trời bạt ngàn nắng gió, quyến rũ làm sao. Màu tím của hoa Oải hương khiến em nhớ đến hai câu thơ ca tụng màu tím hoa Sim của quê mình

"*Em yêu màu tím hoa Sim*
Là màu thanh đạm ẩn niềm sầu mơ"

Hay trong câu hát trữ tình về những đồi hoa Sim
"Những đồi hoa sim…ôi những đồi hoa sim…tím chiều hoang biền biệt…"

Cám ơn chị đã gửi về cho đứa em nhỏ ở quê hương những yêu thương nồng thắm. Em sẽ đón xuân với mùi hoa Lavender luôn thoang thoảng trong lòng và lắng nghe ấm áp của tình thân. Xin giữ hình ảnh bó hoa Lavender như lời chúc mừng năm mới của người chị phương xa.
Em của chị

THÁNG SÁU

Trại Tỵ Nạn Pulau Tengah...1979

Pulau Babi Tengah, một hòn đảo nhỏ nằm trong quần thể 3 đảo Pulau Babi Besar, Pulau Babi Tengah và Pulau Babi Hujung. Đảo Pulau Tengah nằm về hướng đông của tỉnh Johor, Malaysia, đảo cách hải cảng Mersing khoảng 16 km , đi tàu nhỏ khoảng 60 phút từ Mersing.

Một buổi chiều tháng sáu của năm 1979
…Hành trang tôi mang đến Pulau Tengah là 2 đứa con, một đứa con gái 4 tuổi rưỡi, một đứa con trai 5 tháng ẵm trên tay và trái tim tràn ngập lòng biết ơn Trời Phật cùng những vị ân nhân đã cứu giúp con tàu của chúng tôi, giữa đại dương mênh mông, bên bờ sống chết…

Bước lên chiếc cầu nối liền vào đảo, chúng tôi được tiếp đón bởi dân tị nạn, những người đã đến nơi đây trước. Mỗi lần nghe tin có tàu chở người tị nạn mới đến, họ đổ xô ra đây, tìm người thân quen. Những bàn tay vẫy những bàn tay, tiếng gọi nhau ý ới khi nhìn ra người thân trong đám người mới đến.
Đang ngơ ngác, nhìn cảnh vật xung quanh, hoang mang, lạ lẫm, lo âu...chợt nghe tiếng kêu tên tôi, của ai đó trong đám đông
- T…T...ơi. T.đó hả, còn thằng Th. đâu rồi? Sao chỉ có ba mẹ con ?

Tôi cố lách mình ra khỏi đoàn người…

Trời ơi, Dì Ba của tôi. Bà đang cố vẫy tay, làm dấu gọi tôi, hỏi tới tấp, mặc cho đám đông ồn ào, vẻ mặt lo sợ, vì không thấy chồng tôi. Bà đã nhận ra mẹ con tôi, lúc chúng tôi sắp hàng đi lên đảo (tin đưa đến, mọi người trên đảo đều biết, tàu tôi đi bị cướp Thái lan 6 lần, có người chết, được tàu Tây Đức cứu khi sắp chìm…)
Ơn trời, từ đó, gia đình dì dượng Ba đã cưu mang mẹ con tôi, đem về lán cho ở chung. Nhờ có dì dượng bên cạnh, tôi tạm quên đi những cảnh hãi hùng, tâm bớt nặng trĩu vì cuộc hành trình sóng gió vừa qua…

Ngày..tháng sáu
Pulau Tengah một ngày nắng .
Trên đảo lúc nầy có khoảng hơn một ngàn dân tị nạn. Chia làm ba khu, bắc đảo, trung đảo và nam đảo. Bắc đảo, đa số người Hoa cư ngụ, trung đảo nơi cơ quan hành chánh thiết lập để đón người, làm thủ tục nhập đảo, văn phòng Cao ủy Liên Hiệp Quốc, văn phòng đại diện, những lớp học dạy tiếng Anh, nơi lãnh nhu yếu phẩm, nơi phát quần áo mùng mền…Tôi ở nam đảo, gần biển, đêm nằm nghe tiếng sóng vỗ bờ, cách trung đảo khoảng 20 phút đi bộ, đa số là người Việt...Nơi đây, tôi đã gặp lại một số em học sinh P.Ký – Lê hồng Phong, các em đi một mình không có thân nhân.Thầy trò gặp nhau trong hoạn nạn, tủi tủi mừng mừng…Các em cũng giúp đỡ tôi rất nhiều, đi lấy nước, lãnh nhu yếu phẩm. Có hôm, thầy trò ngồi trên những ghềnh đá, nhắc nhở chuyện xưa, về mái trường, thầy bạn và cha mẹ anh em thân yêu còn ở lại quê nhà...Thầy trò tôi thường suy nghĩ về một tương lai…vô định…nhưng luôn ấp ủ một cuộc đời tốt đẹp hơn.

Nếu không phải sống trong cảnh đợi chờ, kẻ chờ được phái đoàn kêu lên phỏng vấn, khi bị phái đoàn nước nầy "xù" thì phải chờ phái đoàn nước khác; người thì có danh sách, chờ ngày

đi định cư…sống trong trăm ngàn mối lo toan...thì hòn đảo nầy thật tuyệt vời, những hàng dừa lả ngọn đêm trăng, bãi cát trắng mịn, sáng chiều tắm biển, những trưa hè kẽo kẹt võng đưa, tiếng cười nói từ căn lán nầy qua lán khác…Ngày qua ngày, chuyện thực phẩm ăn uống mỗi tuần đi lãnh một lần về tự nấu. Thức ăn chủ yếu là cá mòi, thịt gà…Đã qua rồi những ngày khổ nạn lênh đênh trên biển cả.

Ngày…tháng sáu

Tiễn đưa.

Dì dượng Ba tôi đã có tên đi Mỹ. Ngày đưa tiễn gia đình dì dượng lên tàu, rời đảo lên Kuala Lumpur, chờ chuyến bay đi Mỹ…Biệt ly, không muốn khóc mà nước mắt cứ tuôn, kẻ rời đảo vui vẻ hân hoan, người ở lại buồn phận mình, không biết đến khi nào rời đảo, định cư. Dì Ba tôi, trước khi lên tàu, còn dặn dò tôi cố gắng chờ, khi qua đến Mỹ, dì dượng sẽ bảo lãnh cho ba mẹ con, tôi gật đầu cho dì yên dạ, lòng tự nhủ thầm…

Cám ơn dì dượng đã cưu mang, nhưng bây giờ, chẳng có nơi đâu là chốn quê mình, đi đâu cũng vậy thôi, con chỉ cần một nơi chốn bình yên, để nuôi các cháu lớn khôn ,và điều mong mỏi hơn hết là một ngày nào,...lạy trời, cho chồng con đi được bình yên, gia đình sum họp.

Đêm…tháng sáu

Hôm nay, gửi con cho cô Thu Hà giữ giùm, tôi ra bãi biển, ngồi một mình trên những tảng đá, bầu trời thật nhiều sao, xa xa là ánh đèn của cảng Mersing, tiếng sóng biển đã trở thành âm thanh quen thuộc. Nhớ nhà, nhớ anh…không biết giờ nầy anh đang ở đâu, làm gì, có tìm được đường đi chưa, nếu ra đi, con tàu có được bình an trong sóng gió, nguy hiểm trùng trùng, nếu đến được đất liền, tàu có bị kéo ra khơi, lại đi vào con đường sống chết…? Tôi hồi tưởng lại giây phút được tàu Tây Đức cứu, đứng trên boong, nhìn lại chiếc tàu của mình, nhỏ như chiếc lá,

nhấp nhô giữa đại dương, chiếc lá ấy đã chuyên chở 660 mạng người…Tạ ơn những tấm lòng nhân đạo, tạ ơn người, giữa phong ba đã giang tay cứu giúp.

Ngày….tháng sáu

Biển người mênh mông, biết đi đâu về đâu ?

Đám học trò chúc mừng tôi đã được phái đoàn Canada nhận, nhưng các em cứ tiếc nuối…*Sao cô không chờ đi Mỹ như tụi em? Cô đi rồi, tụi em sẽ buồn lắm*!!! *Có ngày nào mình gặp lại không cô?* mỗi đứa một câu, tôi biết trả lời sao? an ủi các em, khuyên gắng chờ đi Mỹ, đó là niềm ước mơ của các em, đó là miền đất Hứa cho tuổi trẻ với những hoài bảo tốt đẹp, các em đi, mang theo hy vọng của mẹ cha ở quê nhà, đừng bao giờ thất hứa với những người đã đặt kỳ vọng nơi các em…

Tiếng hát của Thu Hà nho nhỏ bên tôi...*"Trời cao chìm rơi xuống đời…Biết là bao sầu trên xứ người"*. Chúng tôi, tuy bình thủy tương phùng, mấy tháng nay, nương tựa nhau, vượt qua những khó khăn vất vả trong cuộc hành trình, chúng tôi đã lau nước mắt cho nhau, như lúc nầy đây…khi nghĩ đến những ngã rẽ của đời, chúng tôi như chiếc thuyền trôi theo dòng nước…Có ai biết được ngày mai, đời mình sẽ ghé bến bình yên, hay lại đi vào bão tố? Cho dù ở ngã rẽ nào thì những ngày nơi đây, sẽ là những dấu ấn, những kỷ niệm khó quên…

Pulau Tengah...Ước mơ về thăm lại

Đại Hồ In Bóng

Thành phố, cũng vẫn là thành phố Toronto quen thuộc. Nước Đại hồ Ontario, trong xanh bao la, in bóng những tòa nhà chọc trời, cánh rừng phong đang vươn sức sống sau mùa đông dài và đồi thông tiếp nối đồi thông xanh. Chim ca hoa nở trên con đường ven hồ, lối đi trên phố.*"Qua dầm dề mưa tuyết, mới vui ngày nắng về..."* Người người đang mở rộng vòng tay, mỉm cười với mùa xuân trước mặt…nhưng chắc chắn trong lòng mỗi người đều ẩn dấu những niềm riêng…Chiều nay, trời bỗng như cao hơn, mây xanh hơn, đàn chim hải âu bay lượn trên mặt hồ lao xao gọi nắng. Hồ bao la quá, chỉ thấy đường chân trời, nơi trời nước giao hòa; thăm thẳm nước trong xanh là những con tàu bềnh bồng trên sóng.

Ngồi nơi quán cà phê ven hồ, ở đây, nhìn cuộc sống con người và ngắm hoàng hôn xuống thật tuyệt vời. Người nầy, ung dung nhàn nhã bên tách cà phê; người kia đang du mình vào thế giới ảo trên màn hình của chiếc lap top, không để ý gì đến thế giới

chung quanh; trên lề đường kẻ thì đi như chạy, phải chăng họ đang hối hả với thời gian? Bàn trong góc, một nhóm bạn bè cười nói râm ran…

Buổi chiều, thường để vào lòng tôi những cảm giác bâng khuâng về mấy độ tà dương đã đi qua đời mình.

Những ngày những tháng những năm. Xuân qua hè tới thu sang đông về.

Jean de La Fontaine có nói *"Thời gian chở buồn trên đôi cánh"*…

Hình như con người càng lớn tuổi, nỗi buồn càng nặng nên đôi cánh thời gian bay chậm hơn, hay nỗi buồn cứ muốn đáp xuống phận người, mặc thời gian trôi?
Hôm nay, viết về tháng Sáu.

Tháng Sáu ở quê nhà, đời sống ấy, tôi giờ như con nước, xa nguồn.
Và tháng Sáu nơi đây, đời sống nầy, có phải…tôi đang là giọt nắng của thời gian bay?

THÁNG BẢY.

Mưa – quê nhà...Nắng – quê người

"Có những buổi, chờ xanh hạnh phúc mới
Hạt tình ươm lành lạnh giữa môi hôn
Trong sâu thẳm chợt niềm riêng lén hỏi
Hạnh phúc đầu (hay cuối) ngọt ngào hơn!?"
Linh Lan (Tháng Bảy chợt niềm riêng lén hỏi)

Nghe xao động, một hồi ức vu vơ về những ngày tháng Bảy, xa lắm.

Những ngày Sài Gòn có nắng, có mưa
Tôi đi dưới hàng me xanh lá. Mưa ướt dầm con phố nhỏ. Lá me bay, rơi rụng trên đường. Dưới hàng hiên, nhìn mưa bay. Mưa trong tầm nhớ rất khác những cơn mưa thoáng qua, như cơn mưa hạ chiều nay...Lạ lẫm…
Những nẻo đường Sàigon...Đường về Văn khoa. Đường qua Sư Phạm. Hàng me già ướt đẫm trong mưa.

Tôi giữ những ngày tháng Bảy ở quê nhà trong tim, nên cho dù vật đổi sao dời, những chia xa của dòng đời, biến đổi của lòng người, hàng me xưa có thể không còn xanh lá, con đường xưa có thể đã đổi thay..nhưng thành phố ấy, cái thành phố vẫn như còn có một linh hồn để giữ tuổi thơ tôi, nên mỗi lần mơ về, tôi vẫn còn cảm giác êm đềm, dễ thương, dấu ái…như chưa bao giờ mất, chưa từng đã rời xa.

Tháng Bảy nơi đây, tuy thiếu những cơn mưa như thuở quê nhà. Trời đất giao hòa trong nắng, ngang qua công viên cỏ cây vẫn một màu xanh, và gió thoảng thầm thì lời tình tự. Hương mùa hè trong không gian mênh mông.

Mưa của ngày xưa…Xa..gần…như hình bóng…
Kỷ niệm về những ngày tháng bảy…tôi gửi vào nắng gió
Bạn ơi…Tháng bảy nơi đây…mùa Hạ rất hồng.

Tháng bảy – Nắng Mưa

Là những cơn mưa bay qua thành phố sáng chiều...là nắng nhẹ ươm nồng không gian, là hoa, là bầu trời xanh, rất xanh…thảm hoa dại vàng bao che cánh đồng cỏ…Mùa hạ năm vừa qua là thế.
Năm nay, trời nắng gay, nắng gắt, hoa vàng về lác đác trên những vạt cỏ khô. Mưa chỉ ghé ngang, phớt qua, làm dịu không gian oi nồng đôi chút, không đủ thấm sâu vào đất…Mỗi chiều, tôi thường tưới hoa cỏ xung quanh nhà và…nghêu ngao hát
"Xin hãy cho mưa qua miền đất rộng Ngày sau sỏi đá cũng cần có nhau" (Diễm Xưa - TCS)

Có chút suy nghĩ mênh mang về chuyện nắng, chuyện mưa.
Mưa nắng như câu chuyện tình yêu đôi lứa, như cảm xúc của con người...Nắng là hạnh phúc, là nụ cười, niềm vui rạng rỡ, là những bước nhảy tung tăng...Mưa là nỗi muộn phiền, là giọt nước mắt chia xa. Từng giọt tí tách, những bong bóng nước theo dòng, và vỡ tan khi chưa đến một nơi mơ ước.

Nắng có yêu mưa? và mưa có thương nắng? như chuyện tình Chức Nữ - Ngưu lang, để huyền thoại Mưa Ngâu là một chuyện tình buồn.
Bảy sắc cầu vồng vắt ngang bầu trời sau cơn mưa, đẹp lắm!!! có phải là lời giã từ của mưa gửi cho nắng? là lời hẹn hò của hai kẻ yêu nhau. Là hạnh phúc ngắn ngủi trong tình yêu ngăn cách?

Khi tôi viết những dòng nầy…Nắng đang cười rạng rỡ ngoài hiên nhà. Và Mưa hình như cũng hẹn về…Cuộc đời của mỗi người đầy rẫy chuyện nắng mưa.

Buổi sáng...trời mưa

Mỗi năm, đến ngày...
F.B nhắc lại...đưa về...hình ảnh và những stt. ngắn mình đã viết, đã gửi lên, trong một lúc tâm tư lắng động, những cảm nghĩ ghi vội, không phải sợ gió bay đi, mà sợ trí óc mình không còn xanh để cất giữ...

Ghi lại...Rất vội vàng...về nhịp đời xung quanh. Bàn tay già nua đưa ra nắm bắt...hình ảnh gia đình thân thương, bạn bè yêu mến. Đôi mắt lão, đọc nơi trang bạn chia sẻ buồn vui, gửi đi vài dòng comments để biết "bạn vẫn còn đó, tôi vẫn còn đây..."

Thế giới nhỏ của tôi đơn sơ lắm. Tâm hồn nhỏ của tôi, nơi đây, như cánh cửa hé mở để bạn bước vào tìm sự đồng cảm, tuy không sâu sắc nhưng thật chân thành, tuy không bao la như trời biển nhưng êm như mặt nước đại hồ Ontario nơi đây. Câu văn không hay nhưng được viết lên bằng cả tấm lòng.

Sau những ngày nắng gay gắt, tối hôm qua và ngày hôm nay mưa dầm dề…Không bận rộn.
Đọc lại từng trang f.b. Nhìn lại hình con cháu, bạn bè, chụp cảnh, chụp người, buổi chiều hay buổi sáng...Có những ảnh trời trong và cây cỏ rất xanh, biển trời thăm thẳm, núi cao sông dài, làng quê bình dị. Chia sẻ nhau về bài hát, bài thơ mình thích…

Nụ cười và mỗi con người như hoà trong bao la vũ trụ...Xuân qua hè đến thu sang đông về. …
Thời gian bay trên đôi cánh chuyên chở từng mảnh đời…rất vô tình…Cho nên tôi trân trọng từng phút giây hữu tình của tôi…

Một mai đời ngã về Tây
Còn đây...câu nói của tôi gửi người
Còn đây ánh mắt nụ cười
Còn đây di ảnh...một thời rong chơi.
(Một mai...Tôi viết cho tôi)

THÁNG TÁM

Một Ngày Tháng Tám

Chào giã từ hoàng hôn muộn của những ngày tháng tám. Tháng chín về trong gió heo may. Buổi sáng mặt trời đến muộn và buổi chiều đi rất sớm…Con đường trước nhà thật bình yên, vắng vẻ, bên hiên những cánh hoa mùa hạ đã tàn. Hoa hướng dương, dã quì, tú cầu…đang mùa nở rộ…bên thềm nhà ai…

Thời tiết giao muà cuối hạ, chớm thu, thi thoảng một chút hơi sương buổi sáng và những cơn mưa bay qua, không lâu, không lớn chỉ vừa làm tươi mát đất trời. Hoa cúc đã tươi xanh những búp, chỉ hơn một vài tuần nữa là tung cánh đón ngọn gió đầu thu…

Hoa thạch thảo nở vào cuối thu nên trên từng khóm xanh xanh mầm hoa dường như đang còn say ngủ. Hàng cây bên đường, có những chiếc lá đã vội đổi màu, rơi rụng...không kịp chờ đến mùa thu…Thưở tuổi đôi mươi, tôi đã từng gửi hồn thơ của mình vào những chiếc lá rơi…Tôi không nhớ mình đã nói gì với những chiếc lá rơi, chắc là nhiều lắm tâm sự vơi đầy của riêng tôi. Tôi đã gửi thơ, vào ánh mắt, tiếng cười hồn nhiên của các bạn nơi sân trường. Kỷ niệm xưa, như con đường dài. Người ngày xưa, chìm trong sóng đời. Một thời đã qua, dĩ vãng đã xa…

Và tháng chín, bao nhiêu năm rồi nhỉ, tôi đã đến đây, đã nhận nơi nầy làm quê hương thứ hai...Cây đời của tôi đã đâm chồi, nẩy lộc, rễ đã bám sâu vào đất nầy…

Nhưng hình ảnh quê nhà vẫn lung linh như ánh nắng ban mai, vẫn chói chang như những buổi trưa tịnh yên hay những lúc nhìn hoàng hôn xuống mênh mông. “Hồn quê theo ngọn mây Tần xa xa”…..

THÁNG CHÍN

Tháng chín và mùa hoa sữa trên quê hương.

Trời cuối hạ, vẫn nắng vàng và không gian như thủy tinh.… Mưa tháng chín, vơi đi oi nồng cơn nắng. Cây phong trước nhà vẫn xanh lá đan xen.Tờ lịch tháng chín, nhắc nhớ…Ngày tháng qua…hơn nửa năm chìm khuất. Mùa trôi…cuối hạ sắp vào thu. Tháng chín, đã đến mùa thu hoạch, mùa của những trái chín trên cây...táo, lê, cam, thanh long, dâu tây, cherry…và cuối tuần thay vì đi biển, xuống hồ rong chơi, mọi người sẽ đổ về những vườn trái cây, ăn tại chỗ hoặc mua đem về, so với siêu thị vừa rẻ vừa tươi, vừa được một ngày cuối tuần đổi gió ở miền quê.

Đọc trên net thấy nói hoa của tháng 9 ở Hà nội là hoa sữa.
"Tháng chín hoa sữa. Mùa thu, hoa sữa về như một cái hẹn mỗi năm. Đi trên đường chợt thoảng nghe mùi hương hoa sữa. Bất giác nhìn lên hàng cây hoa sữa ven ngôi nhà thờ, hoa đã nở trắng cây tự khi nào. Mùi hương hoa sữa thật nhẹ nhàng nhưng cũng nồng nàn lắm. Mỗi năm, cứ vào độ ấy, hễ nghe thấy mùi hương hoa sữa là biết thu đang đến."

Sống ở đây, và lớn lên ở miền Nam, tôi chưa từng thấy hoa sữa. Có chị bạn có lẽ chịu ảnh hưởng những bài thơ ca tụng hoa Sữa

"Qua chốn đường xưa thoảng mùi hoa sữa
Chợt nhớ mùa thu những tháng ngày" (Hoa Sữa-Hồng Đăng)

Chị về Việt Nam, ra tận Hà Nội , để chính mình trải nghiệm..

"Hoa Sữa vẫn ngọt ngào đầu phố đêm đêm"
(Chốn xưa - Hoa Sữa)

Khi gặp chị, tôi hỏi – Hoa Sữa đẹp không ? Thơm không ?
Chị trả lời "Văn chương làm cho những vật tầm thường trở nên long lanh!!"

Nơi đây…Tháng chín, hình như những loài hoa đã nở hết trong nắng hạ, là mùa hoa tàn dưới những cơn mưa, duy chỉ còn cây sống đời sắp trổ những cánh hoa nho nhỏ như những vì sao màu tím hồng, hoa nở độ hai tuần, hoa mang tên sống đời vì rất dễ trồng, không cần chăm sóc..

Tháng mười cúc mới nở hoa. Tháng chín giao mùa nên với tôi chỉ có hoa mưa lất phất. Mưa tháng chín nhạt nhòa con đường nhỏ. Mong anh về trên những lối đi xưa. Có phải mưa tháng chín làm muà thu vàng lá ?
Nói tháng chín không hoa là nói về hoa đồng cỏ nội, hoa trồng trong vườn, chứ hoa trồng trong nhà kiếng đủ loại bày bán đầy những hàng hoa. Hoa không cần đợi muà, có quanh năm, suốt tháng.

Tháng chín – Mùa tựu trường – Mùa tràn ngập niềm vui của tuổi học trò. Cái tuổi vô tư đâu cũng vậy, sân trường vang tiếng nói cười, hồn thanh xuân chất đầy mơ ước. Các em đang thả mộng tương lai lên cao mà bầu trời là giới hạn.
Ngôi trường thân yêu ơi! Các em đã về. Một năm học mới bắt đầu và mùa hè bỏ lại sau lưng.

Tháng chín về…Mùa thu chưa kịp tới.

Ngày khai trường

1-
Mỗi khi đến ngày khai trường lại nhớ đến "Tôi đi học" của nhà văn Thanh Tịnh "*Hằng năm, cứ vào cuối thu, lá ngòai đường rụng nhiều và trên không có những đám mây bàng bạc…"* Ngày khai trường sáng nay của các cháu, không có mây trời bàng bạc, lá chưa rụng nhiều vì mùa thu chưa đến, nhưng cơn mưa buổi sáng có làm tươi mát đất trời…

Trở lại nhà với cháu Hailey, sau khi cùng với Anna đưa Averie đến trạm school bus, để cháu đến trường bắt đầu một niên học mới. Thóang trong ánh mắt cháu, hình như có chút lo sợ, vì từ nay, cháu sẽ dùng school bus đến trường, tôi không còn nắm tay cháu đưa vào tận sân trường như thời mẫu giáo.

2-
Chỉ mới vài ngày sau lễ Lao động -long weekend- nhưng tôi cảm thấy như xa lắm. Giã từ những ngày hè, hai tháng, ba bà cháu bên nhau…tiếng cười, tiếng nói, những giận hờn trẻ con mà tôi phải phân xử, những đòi hỏi trẻ con...đi công viên, đi

Mc.Donald, đi xem phim, đi shopping mua những món đồ chơi chúng thích mà chúng chỉ có thể vòi vĩnh từ tình thương của ông bà...Cả buổi sáng nơi công viên, tôi dõi mắt theo từng đứa, khi chúng vui đùa trong nước, leo trèo trên những bậc thang, cầu tuột, đánh đu…Tôi sợ nắng kiếm bóng mát ngồi, trong khi các cháu vô tư vui đùa cùng nắng…Dẫu biết rằng, các cháu vẫn còn đó, quanh mình, sang năm chúng lại về với tôi, những tháng hè, kế tiếp và tiếp nối…cho đến một ngày…tôi không muốn nghĩ đến….
Ngôi nhà trở nên yên vắng.

3-
Averie lớp 2, Keira lớp 3..Rồi thời gian trôi. Bao nhiêu buổi sáng khai trường sẽ đến trong đời các cháu? Những ngày khai trường khi tâm tư các cháu thay đổi dần theo tuổi đời? Buồn vui của các cháu có giống buồn vui của tôi?

4-
Các cháu yêu của bà…Dù không gian, thời gian, môi trường lớn lên, có thay đổi, nhưng bao quanh đời các cháu...vẫn thầy, vẫn bạn, vẫn ngôi trường. Ta có khác gì nhau? Từ nơi đó, bà đã gửi tuổi thơ, kỷ niệm, nơi trau dồi kiến thức để làm hành trang bước vào đời và các cháu cũng sẽ từ nơi nầy lớn lên.

5-
Buổi sáng trời mưa, như những cơn mưa tuổi thơ vào ngày khai trường, xa lăng lắc…Trong tôi, tiếng trống trường của thời tiểu học, (đã không còn được dùng đến, ở đây và cả ở quê nhà, bây giờ)…Nhưng tiếng trống trường thời niên thiếu, những ngôi trường tôi đã đi qua, thầy cô, bạn bè và những lớp học trò...như cuốn phim đang quay chậm trong hồi ức tôi, ngày khai trường hôm nay.

Tháng chín buồn như những cuộc tiễn đưa

1-

Em...sân ga nhỏ muôn đời nằm đó
Anh…con tàu di chuyển mãi không thôi
Ai biết chăng khi trời nhỏ giọt mưa thưa
Là rớt vào hồn nhau những giọt buồn chia cách.

Khi một người bước vào toa tàu, là để thương để nhớ cho người ở lại. Một cái vẫy tay là nghìn trùng xa cách, có khi là mất nhau cả một đời. Khuôn mặt lần cuối được nhìn qua khung cửa toa tàu, người ở lại cố thu giữ vào trong tầm nhớ…Cho nhau nụ cười mà đau hơn ai ngăn máu về tim.

Thời gian nơi sân ga là vội vã là chia ly, là ngập ngừng chẳng muốn rời xa. Những cái nắm tay trong tiếc nuối, những giọt nước mắt, cố cầm giữ hay mặc cho tuôn chảy và lời tạ từ… không làm tắt tiếng còi tàu, không ngăn được con tàu di chuyển..

Một bóng cô đơn ngã ngã đường chiều. Kỷ niệm hồng sao bỗng nhiên thành tím

Cơn gió thoảng qua, mang những giọt mưa bụi, tuy nhẹ nhưng vẫn làm ướt đẫm bờ vai, làm cay đôi mắt.
Người đi có ngoái lại, có nhớ về? Người ở lại, nhìn theo chiếc bóng tàu xa dần chẳng muốn quay lưng…còi tàu vang trong không gian buồn tênh…Sân ga nhỏ cũng buồn tênh và cô đơn . Sân ga giờ đã vắng thưa người đưa đón, nằm lặng lẽ trong ánh tà dương.

2-

Những tháng chín còn lại trong đời, giữa thời tiết giao mùa, không gian cuối hạ vào thu, mỗi lần có dịp đi qua một sân ga, ngang qua những con đường sắt, nghe tiếng còi tàu vọng về…lòng không khỏi bâng khuâng!!!

Ở cái tuổi hoàng hôn của cuộc đời... *"những ngày như lá, tháng như mây (thơ Thanh Nam)*…" tôi không còn những bâng khuâng của thời mới lớn, nhìn sân ga bến đợi và con tàu là hình ảnh cuộc chia ly trong tình cãm lứa đôi, là những mảnh tình không trọn vẹn.
Hình ảnh con tàu trong tôi, bây giờ, là những chuyến tàu đời, chuyên chở những thân phận con người…có nụ cười nước mắt, có hạnh phúc sum vầy bên những khổ đau, ly biệt...

Bạn bè, người thân, bạn đời, con cháu là những kẻ đồng hành trên chuyến tàu đang băng về phía trước…Cuộc hành trình của một đời người, không ai dám chắc sân ga nào là điểm hẹn cuối cùng…
Thôi thì hãy vui với những người đồng hành. Mỗi lần tàu đến một ga đời nào đó là có thêm hoặc bớt những người đi…làm đầy vơi thêm hành trang ký ức vui buồn, đáng cho ta trân trọng hay để ta buông bớt cho thân tâm được nhẹ nhàng…

Tôi đã và đang đi trên cuộc hành trình của mình từ sân ga đầu, qua những bến đợi bến chờ và đến một ngày tàu cũng đến ga cuối cùng thôi.
Tôi đang ngồi trong toa, cạnh cửa sổ và ngắm cảnh vật bên đường, trong khi chuyến tàu đời vẫn êm xuôi trên đường ray.

Bạn ơi…Hoàng hôn rất đẹp cuối chân mây!!!.

THÁNG MƯỜI

Lễ Tạ Ơn

Lễ Tạ Ơn (*Thanksgiving*) là một ngày lễ hàng năm được tổ chức chủ yếu tại Hoa Kỳ và Canada. Có ý nghĩa lúc đầu là mừng thu hoạch được mùa và tạ ơn Thiên Chúa đã cho sống no đủ và an lành. Lễ Tạ Ơn ở Canada đến sớm hơn ở Mỹ vài tuần…

1- Sự tích về ngày lễ Tạ ơn.

Vào khoảng thế kỷ 16-17, một số người theo Công Giáo và Thanh Giáo tại Anh bị hoàng đế lúc đó bắt cải đạo để theo tôn giáo của ông ta, trong cuộc Cải cách Tin Lành. Những người này không chấp nhận và bị giam vào tù. Sau khi giam một thời gian, vị hoàng đế kêu họ lại và hỏi lần nữa, họ vẫn quyết không cải đạo. Hoàng đế không giam họ vào tù nữa mà nói với họ rằng nếu họ không theo điều kiện của ông ta thì họ phải rời khỏi nước Anh.

Những người này rời khỏi Anh đến Hà Lan sinh sống nhưng họ sớm nhận ra mình không thể hoà nhập ở nơi này và lo sợ con cháu của họ sẽ bị mất gốc, một số nhóm người rời khỏi Hà Lan để đến Tân Thế Giới (Châu Mỹ)sinh sống, và sau này thường được gọi là ***Người lữ hành*** *(Pilgrims). Những người này đi trên một con thuyền tên là Mayflower, họ đặt chân đến Thuộc địa*

Plymouth thuộc vùng Tân Anh (New England) khi đang mùa đông. Đói và lạnh, một nửa trong số họ không qua nổi mùa đông khắc nghiệt. Đến mùa xuân, họ may mắn gặp được những thổ dân da đỏ tốt bụng và cho họ ít lương thực. Người da đỏ dạy họ những cách sinh tồn ở vùng đất này như cách trồng hoa màu, săn bắn…
Khi người Pilgrims đã có thể tự lo cho bản thân được, họ tổ chức một buổi tiệc để tạ ơn Chúa Trời vì đã cho họ có thể sống đến ngày hôm nay, họ mời những người da đỏ và cùng nhau ăn uống vui vẻ. Từ đó về sau, hằng năm con cháu của người Pilgrims luôn tổ chức lễ tạ ơn để cảm ơn cho những gì tốt đẹp đã đến với cuộc sống. (Nguồn Wikipedia tiếng Việt)

2- Tôi tạ ơn đời.
Nếu những người lữ hành ngày xưa, họ ra đi trên con thuyền tên gọi Mayflower. Tôi rời quê hương trên con thuyền nhỏ hồi tháng 5 /1979…
Năm ngày lênh đênh trên vùng vịnh Thái lan…Con thuyền nhỏ bé giữa đại dương mênh mông…Thuyền lạc hướng. Hải tặc sáu lần phá tàu cướp của giết người. Con thuyền với 660 mạng người bên bờ sống chết…bập bềnh theo từng con sóng, có thể chìm sâu vào lòng đại dương bất cứ lúc nào…Nhưng…Ơn trời…vẫn còn đây…những tấm lòng nhân ái, giữa đêm tăm tối chợt thấy ánh bình minh. Cám ơn tàu Tây Đức đã đến kịp lúc và đã cứu 660 mạng người trên chiếc thuyền mỏng manh trên vùng Vịnh Thái lan. Ngày ấy khắc ghi vào hồi ức đời tôi. Tháng 5/1979…

Ngày Thanksgiving lại đến. Hôm nay, tôi dâng lời nguyện cầu *"Xin ơn trên ban phước lành cho tất cả thuỷ thủ đoàn cùng vị thuyền trưởng có trái tim bồ tát đã cứu con thuyền lâm nạn chúng tôi".*

Ân hận làm sao…Trong cơn hoảng loạn…tôi đã quên tên ân nhân cứu mạng của mình…Nhưng mỗi khi nhìn biển cả mênh mông, tôi thầm cám ơn những ân nhân đã đi qua đời tôi

Tháng Mười...Chở Thu Vàng Trên Đôi Cánh

Tính theo dương lịch, thì Canada, vùng Bắc Mỹ, mùa thu bắt đầu từ 22 tháng chín và cuối thu sẽ là ngày 20 tháng mười hai…Cuối tháng chín đầu tháng mười, không gian mới vào thu, tiết trời chưa lạnh lắm, lá chỉ bắt đầu đổi màu, vài loài hoa cuối hạ vẫn còn cố gắng khoe sắc trong vườn, chậu cúc trước hiên nhà vẫn còn úp nụ chờ thu.

Buổi sáng, sau khi đưa cháu ngoại lên school bus, để đến trường, tôi thường đi bộ trên những lối đi dành cho người bộ hành trong khu xóm…Tôi đi trong không gian mờ mờ hơi sương sớm…Tôi đi trong hương thu, nhưng mùa thu chưa hẳn đến…Tôi thích cái tâm trạng chờ thu, như chờ nhau ở sân trường, ngày mới lớn. Như chờ một người tình, sắp sửa trở về…sau một cuộc tiễn đưa.

Hai bên đường, những cây phong đây đó, đã bắt đầu ươm sắc đỏ vàng. Gió sớm mai lành lạnh, bao trùm các dãy nhà vẫn còn yên ngủ. Trước nhà, nhà nào cũng có mảnh vườn nho nhỏ, nhìn mảnh vườn, có thể biết một phần tính cách và sự chăm sóc của chủ nhân…Có mảnh vườn tôi đi qua, hoa cỏ còn tươi tốt, cắt xén tỉ mỉ, lối đi ngăn nắp sạch sẽ, nhưng cũng có một vài ngôi nhà hoa tàn, cỏ dại và những loài hoa không tên đua chen khoe sắc…Không gian yên ắng.

Thường thì tôi hay đến công viên gần nhà, nghỉ chân trên những băng đá và ngắm cảnh vật chung quanh, nhất là ngắm mặt trời mọc nơi đây. Tuyệt vời. Ánh nắng lấp lánh những giọt sương mai trên bờ cỏ…Còn sớm lắm vả lại đã vào mùa học nên công viên thưa người. Đắm mình trong không gian yên tĩnh, tôi đang nói chuyện cùng cỏ cây hoa lá, đất trời rộng mở tấm lòng. Mẹ thiên nhiên bao la vô tận, vòng tay từ ái sẵn sàng cho ta tựa đầu, chỉ có con người không biết yêu Người thôi…Ngoài xa, xe cộ dập dìu vì là giờ đi làm. Tiếng đời vọng lại trong buổi bình minh trong lành.

Đầu tháng mười khoảng giao mùa của hạ và thu… Mùa thu vẫn như còn ở trên cao, chỉ khoảng giữa tháng mười mới thực sự vào thu, nhưng nếu có vài cơn mưa kéo dài sẽ làm thu đến sớm hơn, lá rụng khi chưa vàng vì những trận thu phong…

Thu…thu về, gợi bao nhung nhớ, mặc dù đôi lúc, những cảm xúc nầy rất mơ hồ…Nhớ về những kỷ niệm ở quê nhà thì có lẽ những cơn mưa nửa đêm về sáng dễ làm cho rưng rức tâm hồn. Nằm nghe tiếng mưa rơi như lời tự tình, như bản nhạc với cung bậc trầm trầm êm êm, như lời hát vọng về từ quá khứ.

Tháng mười…ngày vắn đêm dài. Tháng mười…làm cho người nhớ người, những khi nhìn bình minh hay hoàng hôn, lan màu tím cuối chân mây. Tháng mười…mùa của gió và của những hàng cây trổ vàng một màu vàng của thu…rất thu.
Tháng mười ơi!…Tháng mười chở thu vàng trên đôi cánh…chở hồn tôi theo những giọt mưa và cơn gió lành lạnh đầu mùa…

Nắng lên, những tia nắng đầu ngày xuyên qua cành lá. Đứng lên, quàng lại chiếc khăn cho ấm, tôi đi trong những lối công viên có hàng cây bạch dương lá bắt đầu đổi màu.

"Lùa nắng cho buồn vào tóc em
Bàn tay xanh xao đón ưu phiền
Ngày xưa sao lá thu không vàng
Và nắng chưa vào trong mắt em…"

"*Nắng thủy tinh*" của nhạc sĩ TCS tôi đã bỏ lại đâu đó trên đường đời…Và nơi đây, đã bao năm rồi, tháng mười về…tôi đón nắng thu…

THÁNG MƯỜI MỘT

Tuyết Đầu Mùa.

Tuyết rơi…như cái bắt tay giao mùa của thu và đông, cho dù phải đến gần cuối tháng 12 thu mới chấm dứt nhiệm kỳ

Không biết tại sao mà mùa đông đến sớm khiến cho vạn vật dường như không kịp trở mình. Cây phong, cây đào và bao giống cây khác trong công viên, hai bên đường…đang còn khoe tấm áo vàng nâu xanh tím, qua đêm, tuyết rơi, tất cả héo úa rơi rụng, nhưng trên vài cây lá vẫn còn cố bám cành.

Thu là mùa hoa cúc, Cúc chưa tàn như chết giữa tuổi xuân.
Tôi không là thi sĩ để dệt những vần thơ buồn khóc tiễn thu đi, nhưng lại có chút âu lo vì người ta đồn đoán…Năm nay mùa đông sẽ khắc nghiệt hơn những lần đông cũ.
Chỉ thương những kẻ không nhà, không người thân, trời đông tuyết giá , nổi cô đơn tăng lên gấp bội.
Xem TV nơi thì tuyết rơi, nơi thì bão lụt, hạn hán, thiên tai…Chuyện đất trời khó tránh, con người chỉ ráng thích nghi với hoàn cảnh sống, môi trường chung quanh…Như nơi đây, mặc cho tuyết lạnh, người người vẫn đang chuẩn bị đón mừng Chúa giáng sinh và năm mới.

Mấy năm nay, mùa đông sao tôi cảm thấy lạnh hơn, mặc dù nơi đây, nhiệt độ tương đối ấm hơn những vùng thảo nguyên…
Tự nói…Chắc mình đã già!!!

...Nghe Vàng Mùa Thu

Sáng hôm nay, vào trang "Nhật ký của Mẹ", con gái mở để tôi khi buồn, khi vui ghi lại những ý tưởng vẩn vơ…và mỗi khi rảnh đọc lại, nhìn lại mình, nhưng hôm nay, ngồi hoài trước computer mà lại…không biết viết gì…Thôi thì gõ vài dòng chào tháng Mười Một.

Không gian ẩm đục, mờ mờ hơi sương, trời hình như cũng sắp mưa. Tháng Mười Một đây rồi, tiết trời lành lạnh của khoảng mùa chính Thu.
Mỗi năm, mùa Thu đến…Rừng lá phong đổi màu vàng, đỏ theo từng bước thời gian – chớm thu, chính thu, rồi tàn thu – Tôi vẫn đi trên những con đường ngập lá ấy, mặt nước hồ thu vẫn mênh mông, công viên gần nhà, có những buổi chiều rực rỡ nắng vàng, trên đỉnh những hàng cây, một màu vàng rất đặc biệt của mùa Thu Canada mà không nơi nào có (tôi nghĩ như vậy) và cũng có những hôm trời mây âm u, xám ngắt, mưa Thu lạnh buốt…Cảnh vật rất quen thuộc với tôi đã mấy chục năm qua…Nhưng mỗi lần *"nhìn những mùa thu đi"* tim vẫn rộn ràng, chiêm ngưỡng…vì bước chân trên những thảm lá vàng,

tắm trong hương thu của đất trời, ai không thể không bâng khuâng…

Mùa thu đến, mùa thu đi, thu mang tâm trạng của con người để buồn, để vui, để nhớ thương, hoài niệm…Nhưng với đất trời thu vẫn mãi là một màu xanh.

Anh yêu dấu,

Tháng Mười Một…Thu của tuổi người và Thu của đất trời.

Tháng Mười Một đến rồi…tờ lịch đã vơi dần trang giấy, và tháng ngày cũng nương theo đó…bay đi. Giã biệt tháng Mười và những cơn gió đầu Thu. Tháng Mười Một về, trong tuổi hoàng hôn của ngày tháng, của yêu thương nhè nhẹ qua tay.
Em đưa những ngón tay lướt trên phím dương cầm, xôn xao lắng đọng, từng cung bậc bổng trầm, văng vẳng tiếng thời gian của chúng mình, của con đường ta đi đầy những sắc màu buồn vui, của dòng sông đời, trôi qua những bãi bờ, ghềnh thác, qua bến đợi bến chờ, khi bình yên, khi sóng gió…

Thời gian theo mùa đi mà thay đổi âm thầm. Người cũng già đi, ta không tránh được luật vô thường khắc chế…Còn lại đây những ngày tháng bên nhau.
Cám ơn anh…tình một đời cưu mang.

Bình Minh

Đi bộ trong khu xóm, vì là mùa lá vàng nên tôi hay bỏ vào túi áo cái camera nhỏ, cho gọn. Nếu bất chợt trên đường, gặp những khoảnh khắc "động tâm" là chớp ngay…Tôi không biết tôi đã trở nên photographer từ lúc nào !!!

Qua ngôi thánh đường, vẫn cây thánh giá cao vút trên nóc chuông, như những ngón tay vươn lên trời không, tịnh yên bốn mùa. Chuông nhà thờ, cứ mỗi giờ lại đổ một hồi ngân nga. Dân trong xóm nghe lâu thành quen thuộc, với tôi, mỗi lần nghe, như nhắc nhở tiếng thời gian. Tượng Đức Mẹ trước sân với khuôn mặt từ ái, bình an, mỗi lần đi qua, tuy là người ngoại đạo nhưng cũng khiến tôi dừng lại, thầm thì dâng Mẹ lời nguyện cầu…"*Bình an dưới thế cho người thiện tâm"*.

Ngôi trường tiểu học như vẫn còn yên ngủ, ngôi trường nầy tôi đã từng đưa đón các cháu vào những năm cháu học mẫu giáo,

giờ thì các cháu học chương trình Pháp nên đã chuyển trường xa hơn…

Khu xóm có ba công viên, công viên nào sân chơi cũng rạp bóng những hàng cây…tôi thích nhất là những bãi cỏ xanh mát mịn, xuân hạ thu, họ trồng hoa theo mùa, nên mùa nào hoa nấy…Bây giờ là mùa hoa cúc, cúc vàng, tím trắng hồng cả cúc màu xanh nữa…Cúc đúng là hoa của mùa thu, trong khi các hoa khác sắp tàn thì cúc lại bắt đầu nở.
Một trong các loài cúc, nổi tiếng nhất là hoa cúc dại, màu tím, có tên là thạch thảo.
Bên cạnh hoa cúc thạch thảo, có một loài hoa cũng nở vào cuối thu, đó là hoa thạch thảo Bruyère (tên tiếng Pháp) hay Heather (tên tiếng Anh) màu tím nhạt, giống như những chiếc chuông chi chít trên cành

Mỗi khi nghe bản nhạc "*Muà thu chết*" của nhạc sĩ Phạm Duy…tôi lại nhớ những vần thơ nguyên tác của nhà thơ G. Apollinaire và bản dịch của thi sĩ Bùi Giáng mà tôi rất thích .

– Bài thơ của ***Guillaume Apollinaire:***

L'ADIEU

J'ai cueilli ce brin de bruyère
L'automne est morte souviens-t'en

Nous ne nous verrons plus sur terre
Odeur du temps brin de bruyère
Et souviens-toi que je t'attends

– Bản dịch của thi sĩ ***Bùi Giáng***:

LỜI VĨNH BIỆT

Ta ngắt đi một cành hoa thạch thảo (*)
Em nhớ cho mùa thu đã chết rồi
Chúng ta sẽ không tương phùng được nữa
Mộng trùng lai không có ở trên đời
Hương thời gian mùi thạch thảo bốc hơi
Và nhớ nhé ta đợi chờ em đó…

(*) Câu này còn có dị bản: *Ta đã hái nhành lá cây thạch thảo*. (nguồn Net)

Dựa trên ý thơ của bài thơ nói trên, năm 1965, Phạm Duy viết bài "*Mùa thu chết*" mở đầu bằng 2 câu:
"Ta ngắt đi một cụm hoa thạch thảo
Em nhớ cho: Mùa Thu đã chết rồi!

Ca sĩ: Lệ Thu
https://www.youtube.com/watch?v=CFlZIYMi7nM

Ngắt một nhánh hoa thạch thảo bên đường, nhìn màu tím của hoa, những cánh hoa mỏng manh, nhỏ nhoi, đơn sơ…tôi thầm nhẩm mấy câu thơ…"*Hương thời gian mùi thạch thảo bốc hơi. Và nhớ nhé ta đợi chờ em đó"*. Riêng tôi…khi cầm nhánh Thạch thảo trong tay, tôi có thầm chờ ai, đợi ai...Hay chỉ là hoài niệm xa xăm ?

Cánh rừng phong, ngọn đồi, ngôi thánh đường, trường học, công viên, con đường với hàng cây che những dãy nhà, từng ngã ba, ngã tư, góc đường, con dốc…tôi đi qua mỗi ngày, quá quen trong tầm mắt, trên bước chân.

Hôm nay, khu rừng sắp trơ cành vì lá đã rụng gần hết. Bình minh lên phía sau lưng tôi, sau những dãy nhà. Tôi đang đứng trên ngọn đồi thấp, màu xanh của đồi cỏ như thách thức mùa thu…Tôi như đứa bé rong chơi trên đồi cỏ. Cảnh thật lặng yên, giang tay, tôi hít hơi, thở dài, như muốn tận hưởng cái tinh khiết của đất trời ban mai, của tia nắng ấm, phương đông hồng.

Chào một ngày bình yên.

Cùng những chiếc lá rơi ...
Rồi mùa thu cũng qua đi.

Tôi mở cửa, bước ra sân sau. Trời ướt đẫm sương mù. Bây giờ là khoảng chính thu. Kéo cao cổ áo len và quấn lại chiếc khăn quàng cho ấm. Tìm cái cào lá ở góc vườn, tôi bắt đầu gom lá lại.

Không gian Thu đang đậm sắc vàng. Từng cơn gió đưa những chiếc lá bay đi muôn hướng. Không biết rồi những chiếc lá ấy yên nghỉ nơi đâu? Trong những túi rác của thành phố, để chờ làm phân bón cho những hạt mầm năm sau? Trên bãi cỏ cũng sắp úa vàng như lá? Trong những ngóc ngách của một khu vườn yên vắng? Trên vỉa hè đầy dấu chân người, hay cố bám víu cành khô, đung đưa trong cơn gió đông, mặc cho tuyết bao phủ, rồi cuối cùng cũng phải xa cành?

Hai cây phong lá đã thay màu từ xanh qua màu vàng, đỏ, sáng rực cả một góc vườn dưới ánh tà dương. Bãi cỏ xanh ngày nào bây giờ phủ đầy những chiếc lá. Từ hai cây nầy, nơi mà mùa hè tôi thường mắc chiếc võng. Thích nhất là được nằm đu đưa nơi chiếc võng nầy, dưới tàn lá xanh, trên là bầu trời thật cao, tôi ước mình là những áng mây trắng trôi bềnh bồng trong bầu trời rộng. Nhắm mắt và để từng hồi ức quay về. Kỷ niệm thời thơ ấu bình yên bên mẹ cha, anh chị em quay quần, mái nhà thật vui vẻ, thương cha mẹ làm lụng vất vả, để các con có cuộc sống ấm no.

Tôi nhớ về hai hàng cây sao trước sân nhà, ở Ngã Sáu và con đường dẫn đến ngôi giáo đường im bóng, uy nghiêm. Cây trứng cá sai trái ở nhà cậu Tư, có lần tan học tôi và Huệ, nhỏ em kế tôi, đến nhà cậu mãi mê hái những trái đo đỏ ngọt ngọt quên về. Những ngày vô tư cắp sách đến trường, niềm vui vây quanh là thầy bạn sách vở hay những quyển lưu bút trao tay nhau mỗi độ hè về.

Nơi đây…Mùa thu, hàng ngàn hàng vạn chiếc lá rơi. Tôi tìm trong số ấy, hình bóng chiếc lá của anh trao cho tôi ngày nào, chiếc lá của mối tình đầu. Của cái thuở... *"Ngày xưa sao lá thu không vàng. Và nắng chưa vào trong mắt em" (TCS).* Chiếc lá xanh nơi sân trường…Tôi đã cất giữ trong vùng hồi ức, để đôi khi buồn nhớ lại, đó là chiếc lá đẹp nhất, thời mới lớn...đó không phải là chiếc lá của mùa thu…

Dòng hồi ức cứ trôi, cứ trôi. Mộng tương lai cứ dệt…Tôi dệt thật nhiều…nhiều lắm, những giấc mơ mùa hè dưới tàng cây phong…Cuộc sống vợ chồng, khi các con đã lớn, đã lập gia đình riêng, chúng tôi nghỉ hưu…tôi cùng ông xã…đời như đã cho đi và đi lại từ đầu với hai mái tóc đã ngả màu theo năm tháng.

Tôi thấy mỏi cả hai vai, một đống lá vàng đã được gom lại nhưng gió vẫn bay và lá vẫn rơi. Có chút quan hoài khi chợt nghĩ và tiếc thương lá phải xa cành, khác chi kiếp người sống xa nhau…

Nhìn lên tàn cây phong, bây giờ chỉ còn lại dăm chiếc lá, vài cơn gió thoảng qua, cuối cùng rồi cũng lìa cành.

Tôi đưa tay hứng chiếc lá cuối cùng và ấp ủ trong tay mình.

"Tôi nói gì hỡi chiếc lá rơi
Tại sao em rớt xuống lòng tôi
Hạt mưa rất nhỏ, tôi không đợi
Mà lạnh bao la kín một trời".... *(Trần Mộng Tú)*

Chậc!!! Tôi đang nghĩ gì đây? Sao vừa quét lá vừa để cho những hồi ức, giấc mơ như khúc phim quay chậm bao trùm tâm trí? Tôi từng nhủ lòng, giữ tâm không động, sống cuộc đời an nhiên, nhìn tháng ngày trôi như dòng nước, để nước cuốn đi tất cả…Không động tâm, cố gắng đạt đến trạng thái "vô tâm" nhìn đời…Tâm "vô tâm" thì sẽ an lành. Tâm buông thì thân nhẹ. Nói được, chắc là không làm được. Tôi tự cười mình. Cất đi dụng cụ hốt lá và bước vào nhà.

Rồi mùa thu cũng qua đi !!!

THÁNG MƯỜI HAI

Từng mùa đông bay qua

Mùa đông nữa lại về…tôi đứng nơi đây, đất trời trĩu nặng. Tôi đang nhìn, đang giữ mùa đông trong tay.
Trầm trầm cơn gió thổi qua hiên, thoảng hơi tuyết trong không gian ẩm hơi sương. Mây bay thênh thang, bầu trời xám đục… Mùa thu đã tàn theo cùng hoa thạch thảo. Chậu cúc vàng trước cửa đìu hiu…

Mùa đông… mặt trời dấu mặt trong làn sương, rơi xuống, thấp thoáng trên những mái nhà…Gió lạnh se sắt thổi về từ phương

Bắc, những chiếc lá cuối mùa bay bay trên đường, trên đồi cỏ bắt đầu úa vàng…Cây phong trước nhà chỉ còn sót lại vài chiếc lá cuối cùng, cô đơn, run run. Chiếc lá thu như nắm níu sợi nắng cuối mùa, theo cơn gió, trước sau rồi cũng lìa cành.
Mùa đông…tuyết rơi đầy trời, tuyết rơi mờ không gian, nền tuyết trắng tinh anh trên lối ngõ…Bóng người đi trong mưa tuyết co ro vì lạnh…từng dấu chân in trên đường. Dấu chân trên tuyết, ngày mai nắng lên, sẽ tan như dấu chân trên cát, như kỷ niệm đã chôn vùi qua những ngày những tháng. Như tình cảm đẹp chỉ qua tay một lần, nếu ta không nắm lấy, khi ngày tháng nối nhau đi.

Mùa đông…Trăng có lẽ cũng lạnh, chiếu qua hiên, một màu sáng trong, nhưng dường như trăng cũng cần hơi ấm. Trăng mùa đông không cười, không long lanh sáng như trung thu, không dịu dàng như đêm mùa hạ, và lại càng không rực rỡ ánh vàng như ngày tết nguyên tiêu. Trăng là người bạn ân cần từ thuở tôi biết nhìn trăng kể lể chuyện mình, nên cho dù xuân hạ thu đông, những lúc trăng sáng, trăng mờ, khi mệt mỏi vì cuộc sống, tôi thường ngồi nơi hiên nhà, nhìn trăng, tìm sự bình an, lắng dịu cho tâm.

Mùa đông…Chăn ấm, áo quần chống rét đã giặt giũ cất giữ từ ngày đầu xuân, nay được đem ra. Lò sưởi và hệ thống sưởi ấm trong nhà được kiểm tra lại. Giày vớ nón…tất cả đã được chuẩn bị cho mùa đông dài trước mắt, cho những cơn bão tuyết bất chợt ghé qua…
Mọi người đồn đoán, không biết đông năm nay khắc nghiệt hay nhẹ nhàng, nhưng ở xứ tuyết nầy, thì dù mùa đông có bình yên hay bão tố, chuyện gì bất trắc xảy ra, chính phủ cũng kịp thời ứng phó, chỉ là người dân không còn những giờ phút nhởn nhơ trợt tuyết, hay những trò chơi mùa đông ngoài trời.

Mùa đông…Ngày Giáng sinh. Mênh mang nỗi nhớ đầy vơi. Tìm về ký ức mù sương lối xưa đường cũ. Ngôi thánh đường và bản thánh ca quen thuộc *"Đêm đông lạnh lẽo Chúa sinh ra đời…",* những lần chấp tay nguyện cầu dù không phải là con chiên của Chúa…Ngôi Thánh đường Ngã Sáu. Hoa đèn rực rỡ. Con đường Minh Mạng (xưa) hai hàng cây dầu cao vút, dẫn về nhà tôi và những ngày thơ ấu sao vẫn hoài quắt quay trong vùng hồi ức mông lung .
Miền nam. Sài gòn. Quê tôi. Mùa nầy trời cũng se lạnh, nhưng là cái lạnh nhẹ không phải cái lạnh tê cóng nơi đây, cái lạnh vừa đủ để báo tin xuân sẽ về, vừa đủ để nhớ những cơn mưa hay cái nóng nung người tháng năm tháng sáu…

Mùa đông…tuy lạnh, nhưng vẫn có cái đẹp của riêng đông. Tuyết rơi, cảnh tuyết trắng bao trùm vạn vật, là một bài thơ tuyệt vời của thiên nhiên. Đông nơi đây,vẫn có những ngày nắng ấm và bầu trời rất xanh. Như trong cái lạnh của đất trời, để con người cảm nhận được cái ấm của tình thương, toả ra từ hơi ấm của cái nắm tay giúp nhau khi đường trơn trợt, của cái choàng vai thân tình, hay một ánh nhìn chăm sóc…
Tuy vậy, cũng có những người sợ mùa đông, sợ phải đối diện với sự lạnh lẽo, cô độc, cái lạnh của đất trời cũng làm tăng thêm cái lạnh trong lòng người.

Tàn đông thì trời lại sang xuân, vạn vật như bừng trỗi dậy sau giấc đông miên.
Có một câu nói mà tôi vô cùng đồng cảm
"Cái lạnh nhất không phải là cơn gió khi trời sang đông, mà là sự vô tâm của một người mà bạn xem là tất cả".

Tản mạn Chiều Đông.

1-

"Tu ne viendras pas ce soir
Me crie mon désespoir
Mais tombe la neige
Impassible manège"...

Em không đến chiều nay
Và anh khóc nỗi tuyệt vọng riêng mình
Nhưng tuyết vẫn cứ rơi
Thản nhiên mà rơi.

Tôi vừa làm bếp, vừa lẩm bẩm hát một mình bản nhạc Tombe la neige…Cái giọng thanh tao ngày xuân, ngày trẻ, ngày đôi mươi…nay đã rè đi cùng năm tháng…Ừ thì có sao đâu, người ta vẫn thường nói " Hát hay không bằng hay hát" đó mà.

Chiều nay, thành phố được mấy hôm ấm, bỗng nhiên trở lạnh và tuyết lại rơi…Tuyết tháng hai…Mỗi lần tuyết rơi, vẫn nghe chồng phàn nàn vì đường trơn trợt khó lái xe, tai nạn thường xảy ra, nhưng sao tôi vẫn bị quyến rũ bởi màn tuyết trắng xóa, mịn như bông, như những cánh hoa trời (tôi thường ví von như vậy) bay bay ngoài khung cửa. Sống nơi đây bao năm, tôi đã

yêu cảnh tuyết rơi mùa đông. Nhất là những buổi chiều…như chiều nay. Lòng xao xuyến, bâng khuâng…

2-

Buổi chiều muà đông, lái xe về nhà, mặt trời có lẽ sợ lạnh, lặn sớm, để lại không gian chiều mờ mờ trong làn sương xám đục. Xe cộ dập dìu, mọi người trên đường về nhà, về với mái ấm, nơi ấy có gia đình thương yêu đang chờ, với bữa cơm đang đợi.

Chiều đông nơi đây thật buồn, nhất là những ai cô độc. Một mình mới đến xứ người. Trên đường về, lặng lẽ, vì biết là không ai đợi, ai chờ, căn phòng trọ đìu hiu, khiến cho con tim dễ trở nên mềm yếu.
Phải chăng chiều đông gợi lại những nỗi buồn hơn những buổi chiều của mùa xuân, hạ và thu? như tâm trạng của nhà thơ Hồ Dzếnh, trong Chiều với những câu thơ "*Trên đường về nhớ đầy/ Chiều chậm đưa chân ngày/Tiếng buồn vang trong mây…"*
Cũng không hẳn vậy, tùy theo tâm trạng của mỗi người thôi.

Có phải tình yêu thường bắt nguồn từ không gian chiều khi người ta cảm thấy cô đơn? Tình yêu với những cung bậc vui buồn, đủ mùi vị mặn nồng cay đắng, với đam mê hạnh phúc, hai tâm hồn tìm đến nhau, cho nhau niềm tin vào cuộc sống, là ánh lửa sưởi đời nhau những khi trái gió trở trời? Nhạc sĩ Lam Phương chẳng phải cười ha hả, quên hết sầu đau khi viết "Bài Tango cho em*"Từ ngày có em về, Nhà mình toàn ánh trăng thề*
Dòng nhạc tình đang tắt lâu tuôn trào ngọt ngào như dòng suối…"

Buổi chiều còn có ý nghĩa cuối đời của con người, nhìn lại con đường mình đã trải qua. Nếu nói ngắn thì như một ngày sáng trưa chiều tối, hay dài hơn một chút là tuổi bốn mùa xuân hạ thu đông, hoặc hai mùa mưa nắng. Còn nói dài hơn nữa chắc là

trăm năm, như người ta vẫn thường chúc nhau sống lâu trăm tuổi!!! (Nhân đây mới nói nghe…Tôi thì không mong sống lâu trăm tuổi.Như cụ Phan Khôi nói "*Mối sầu như tóc bạc/ Càng cắt càng dài ra"* tôi chỉ mong không bệnh tật hơn là mong sống lâu. Sống lâu 100 tuổi mà chi, khi chỉ quanh quẩn từ "nursing home" đến " hospice care" hoặc cho dù có con cháu hiếu thuận chăm sóc ở nhà, nhưng dài lâu cũng sinh ra phiền não...thì ai mà muốn sống 100 tuổi!!!)

Tuổi về chiều. Tóc ngả màu sương, có những buổi chiều chợt nhớ ngày xanh như lụa. Mơ giọt nắng đầu xuân. Quay lại khúc phim đời. Hồi tưởng về những bến đợi bến chờ thời quá khứ…

3-

Tuổi về chiều lắng trong tiếng chuông ngân, con người muốn buông bỏ, muốn quay về với nẻo chân như, lặng thinh không, quán chiếu bản thân để nhận ra không gian vô tận, thời gian vô cùng, đời người bị cuốn vào vòng sinh lão bệnh tử.
Ân ân oán oán, yêu yêu hận hận, của đời người, đến một lúc cũng nên để tan thành mây khói.

Mỗi ngày tôi đọc "Bát nhã Tâm kinh" để hiểu *"Sắc bất dị không, không bất dị sắc, sắc tức thị không, không tức thị sắc…."*
và cuối cùng nương theo lời kinh dạy:
Gate Gate Pàragate Pàrasamgate Bodhi Svaha. Hãy vượt qua, vượt qua đi, qua bờ bên kia đi, qua bờ bên kia hoàn toàn thì sẽ đạt đến giác ngộ…

Đọc thì đọc vậy, nhưng tôi tự thấy nghiệp mình vẫn còn nặng, cũng rất khó khi muốn tìm cho mình chút thư thái bình an, nói buông bỏ, muốn vượt qua…nhưng tâm vẫn còn vọng…Thắm thía với lời bài hát "Một cõi đi về" của nhạc sĩ T.C.S.

"Bao nhiêu năm rồi còn mãi ra đi
Đi đâu loanh quanh cho đời mỏi mệt
Trên hai vai ta đôi vầng nhật nguyệt
Rọi xuống trăm năm một cõi đi về"...

4-

Mấy năm nay, sợ bệnh quên (Alzheimer) đánh ngã, khi tuổi đời chất chồng, tôi bắt đầu viết lại, sau mấy chục năm bươn chải vì nợ áo cơm. Tôi đọc thật nhiều, chơi facebook, liên lạc bạn bè qua email, viết để cho đầu óc làm việc, gửi tâm tình lên bàn phím, hiện lên từng dòng chữ, nơi đó ẩn hiện bóng tôi, ghi lại những kỷ niệm xa xưa, thả vài câu thơ…cho bạn bè đọc mua vui. Thú thật, tôi viết cũng khó khăn lắm, tìm từ thích hợp với ý tưởng rất lâu. Cuộc sống người lớn tuổi một ngày như mọi ngày, nên nội dung không phong phú, viết về quá khứ thì "ăn mày dĩ vãng" hoài cũng cạn…vả lại đã nói buông thì cũng không nên nhớ, nhưng lại thấy mình mâu thuẫn với chính mình…khi viết…

Thôi thì hãy vẽ cho nhau những bức tranh hạnh phúc, cho nhau cái tâm rộng mở, còn được vui thì hãy cứ vui. Có những thứ đến với ta như mưa bóng mây, thì cứ chờ sau cơn mưa trời lại sáng. Hoa nở rồi hoa tàn, rồi một ngày *"từng người **già** bỏ ta đi như những dòng sông nhỏ"*...thì bây giờ hãy hít thật sâu hương hoa trên đường. Ngồi lại với dòng sông mà ngắm nước chảy. Thương yêu bè bạn như chưa từng rời xa. Cho nhau lời dấu ái, làm đẹp thêm những tự tình. Để mai kia có chia lìa không còn gì phải luyến tiếc…Chết không đáng sợ, đáng sợ là đến lúc chết đi, bàn tay vẫn hoài niệm một bàn tay khác. Cuộc đời mình, mong rằng đừng bao giờ nói hai chữ…Phải chi...

TRANG THƠ

MỤC LỤC TRANG THƠ

TRANG THƠ 137
KHU VƯỜN TRẦM HƯƠNG. 140
NƠI ĐÂY 141
XIN ĐỜI MỘT CHÚT… 142
BÊN DÒNG THỜI GIAN. 144
XUÂN 146
HẠ 147
THU 148
ĐÔNG 149
ƯỚC HẸN VỚI THỜI GIAN 150
MỜI 152
TÔI VÀ THÁNG HAI 153
TRONG GÓC VƯỜN VỪA HÉ NỤ HOÀNG HOA. 154
TUỔI HỒNG 20. 156
GỞI LẠI TRƯỜNG XƯA (Phổ nhạc - Youtube) 158
CHIẾC LÁ. (Phổ nhạc - Youtube) 159
CHO HỎI.. (Phổ nhạc - Youtube) 160
CON TÀU MÙA XUÂN (Phổ nhạc - Youtube) 161
HƯƠNG. 162
HƯƠNG NỒNG TRONG NẮNG ĐÔNG 163
HƯƠNG TẾT 165
HƯƠNG CÀ PHÊ. (Phổ nhạc - Youtube) 167
VIẾT CHO CHÁU 170

NHỚ BẠN 171
NGỌN LỬA NHỎ. 172
BÊN TA. - CHO ĐI - VÔ THƯỜNG (Thơ Haiku). 173
TƯƠNG TƯ 174
TÌNH BAY NHƯ KHÓI SƯƠNG 175
KHÓI TÌNH. 176
TÌNH YÊU DÀNH CHO ANH. 177
LẶNG LẼ. 180
THÁNG TƯ VỀ...TRONG TÔI 181
MÊNH MANG TRỜI THÁNG TÁM 182
THU THU 183
TÌNH THU MÊNH MANG 184
TÀN THU. 186
TUYẾT RƠI 187
BUỔI SÁNG MUÀ ĐÔNG 188
MỘT ĐỜI YÊU THƯƠNG (Phổ nhạc - Youtube) 189

KHU VƯỜN TRẦM HƯƠNG.

Về lại khu vườn xưa. Bóng nắng trưa đổ dài. Cỏ cây im trầm mặc. Không gian mềm như tơ.

Về lại khu vườn xưa. Con đường xanh xanh lá. Hoa cười trong nắng hạ. Sao vắng dấu chân người.

Về lại khu vườn xưa. Kéo thời gian ngược dòng. Níu tình ngày tháng cũ. Bàn tay với hư không.

Về lại khu vườn xưa. Mưa bay mờ nhân ảnh. Tiếng ngày xưa vọng tìm. Tình đầu như sương khói.

Về lại khu vườn xưa. Mưa gió che khoảng trời. Hạnh phúc xa tầm với. Tê lòng nỗi nhớ thương.

Về lại khu vườn xưa. Hương trầm ngày tháng cũ. Dòng thác lũ qua đời. Ru hời những vần thơ

NƠI ĐÂY

Nơi đây…vời vợi trên cao. Đêm khuya thức nhặt sao rơi cuối trời. Tìm trong dư ảnh một thời. Dấu tình ngày cũ …lẫn lời trao yêu.

Nơi đây… còn một ánh trăng. Xuyên nghiêng cánh lá, long lanh đất trời. Nửa vầng trăng ai đánh rơi. Nửa vầng còn lại, hát lời tịnh yên .

Nơi đây…mặt trời thật hiền. Thả màu nắng, cuối chân mây muộn màng.Tình bay như cánh phụng hoàng. Tiếng thơ vọng lại, chiều mênh mang buồn.

Nơi đây…rơi hạt mưa rơi. Hạt sa bờ cỏ hạt vào tim ai…Đâu đây có tiếng thở dài…Ừ...như con nước trôi hoài ngàn năm

Nơi đây…vương chiếc lá hồng. Bay từ ngọn gió chớm đông thổi về. Giọt nắng thu…chiếc lá rơi. Sao trong lòng thấy cả trời cô đơn?

Nơi đây…anh còn một người. Bên nhau bóng ngả, đường chiều quạnh hiu. Hạnh phúc ẩn bóng tình yêu. Tuổi hoàng hôn…quên cô liêu kiếp người.

Nơi đây…em còn nụ cười. Mưa chiều nắng sớm tựa vào vai nhau. Nhỡ mai…kẻ trước người sau. Yêu thương mất dấu…tìm nhau bụi mờ.

XIN ĐỜI MỘT CHÚT…

Xin một chút…hạ trong đông,

tôi với tay tìm hạt nắng hồng

mong nắng về sưởi tim giá lạnh…để thấy đời không xanh xao.

Tôi cần một chút nắng hanh hao. Nắng theo mùa đi.

Tuổi hồn nhiên mòn theo con dốc đời quạnh quẽ.

Xin một chút…hương từ ngày tháng cũ,

dù thời gian vô tình qua.

Những chùm Mimosa nằm yên trong ngăn kéo, héo tàn.

Chùm hoa, kỷ niệm buồn vui.

Anh và tiếng cười trong như dòng suối, quyện vào hương.

Hoa…nồng…một cõi nhớ. Mang dấu yêu một thời

Xin một chút duyên…trời đất giao hòa.

Núi dù bạc đầu. Sông dù trăm tuổi.

Biển vẫn ru người khúc nhạc hoan ca.

Nắng mưa như phận người thay đổi.

Còn chút duyên nào khi ta lướt qua đời nhau.

Ta ngỡ quên nhưng không đành quên mất.
Tâm không yên, dẫu lạc dấu đời.
Bâng khuâng trầm lắng, xôn xao nỗi đợi.
Tiếng vạc kêu sương buồn tênh.

Một chút tình…xin cho tôi, tiếng gọi thầm rất khẽ
Từ ánh trăng xanh lặng lẽ...trăng nghiêng sóng bạc,
có rơi vào mắt ai đêm nay.
Một ước mơ đơn sơ, trong cõi đời hạn hẹp...

Xin một chút nhớ…Dưới trời rộng bao la.
Từ nơi xa.
Tôi tìm một ánh sao hiền, từng mang lời hò hẹn…
"Nhìn sao…thề rằng" yêu mãi…
Tiếng ca vẫn âm vang bản nhạc buồn.

Xin còn chút gì để thương…ngày tháng qua
Như những hạt châu sa long lanh, trong con ốc xà cừ
Nằm yên trong lòng biển .
Biển ơi! Ốc ơi! Xin giữ hộ hạt cát tình tôi.
Một ngày nào đó…tất cả đều trôi vào quên lãng.

BÊN DÒNG THỜI GIAN.

1-

Bên dòng thời gian .
Đoá hoa hồng tình tôi âm thầm nở.
Chôn kín trong tim nỗi nhớ.
Dấu tình xưa, quá khứ ngọt ngào,
Ngày nào, áo lụa trắng đường mây
thời gian tỏa hương thành hoa thiên lý .
Hoa hồn nhiên, ấm trong lòng ý…
Ngày xưa ấy…mặt trời trong, rất trong

Bàn tay buông…bao giờ đan lại ?
Sợi tóc bay, ngày tháng khói sương.
Sao rơi trong mắt, ẩn những giọt thương
Ru tình lặng, một bóng trăng, bờ môi thơm ngát.

2-

Mùa đông đậu trên những hàng cây trắc bá diệp.
Đàn chim trốn tuyết gọi đàn bay về phương nam.
Tiếng gọi thầm quê hương, trong chiều mây xám...
Giữa tháng trăng tròn.Tuyết bay qua trăng. Trăng buồn vì lạnh.

"Nắng mưa làm mỏi bước đời. Tưởng đâu hụt hẫng giữa thời gian trôi.
Bụi thời gian lấp nụ cười. Trăm năm đâu biết phận người một đêm" ... (Thơ Đoàn Thuận -Thời gian)

Tôi thấy trong tôi, tuổi đời chát mặn. Biết bao hồi ức, theo giấc mộng thường.
Đông về đếm lá, đếm những giọt sương. Đếm nợ áo cơm theo dòng con nước.
Một ngày, con ra trường, rồi con lên xe hoa…
Ngày vui của con , tôi cũng muốn điểm trang nhan sắc.
Hộp phấn thỏi son. Nhìn mình trong gương. Đời bể đâu hằn lên nét mặt .

3-

Thời gian nguyên thủy. Vốn không hương, không sắc. Ngày tháng tự nó không vui, không buồn. Không người, năm tháng vô tình vẫn trôi…
Thời gian của tôi. Dài…như một đời, qua sông vượt biển…Ngắn…như nháy mắt, nhịp đập con tim. Bức tranh thời gian trải nét buồn vui số phận
Thời gian đất trời...Tôi nghiêng mình chấp nhận.
Thời gian tôi…Xin chậm lại…thời gian ơi!

XUÂN

Anh ạ …Với những nhớ thương rất đầy. Em muốn ghi vội bài thơ xuân.
Gửi về anh trời xuân cùng nắng gió...nói với anh…xuân đẹp vô ngần.

Nơi đây…

Khi những đoá hoa xuyên tuyết vươn mình từ đất lạnh...Khi những bãi cỏ uá vàng mặc chiếc áo xanh…Khi những chú chim sẻ ríu rít trên cành...Là em biết mùa xuân đang tới.

Xuân đến nơi đây như đất trời mở hội…Hàng cây gầy nhú những lộc non...Con đường nhỏ nằm im trong nắng sớm…Bầy thiên di cất tiếng gọi trời xanh.

Em ước mình là hoa là bướm…là sương mai lấp lánh ánh dương hồng. Là hoa báo tin xuân búp nở nặng cành. Dòng suối ngọt mơ màng cành mai trắng.

Cánh đồng mênh mông chờ muà gieo hạt. Toronto in bóng nước Đại hồ. Thuyền ai lướt nhẹ trên sóng bạc. Thanh bình điệu tràn một khúc hoan ca.

Em muốn níu mùa xuân trong cánh chim. Kéo mùa xuân xưa trở về hiện tại. Thuở đôi mươi đón mùa xuân mới…Đưa tay vờn chỉ thấy khói sương bay.

Em như dòng sông ...chở phù sa thương nhớ…kể chuyện mùa đi trong tiếng gió mây. Gửi chút tình trên cỏ cây hoa lá. Nghe trong hồn một thoáng nhớ đâu đây….

HẠ.

Anh yêu dấu. Hôm nay trời vào hạ. Mây như bông và bầu trời rất xanh.Hoa khoe sắc, mỉm cười trong nắng mới. Em giơ tay đón ngọn gió trong lành.

Vườn tình yêu…nắng tràn màu ngọn cỏ. Bắt đầu một ngày bằng tiếng chim ca. Bằng nụ hôn bay trong đôi cánh lá. Khi thiên nhiên chở mùa hạ về.

Em vẫn đi trong khu vườn ngày cũ. Đang nở những hoa tình mộng mị. Đón nhận những giọt nắng muộn…chiều. Và mặt trời phương đông rực rỡ.

Hạ mang lời tình tự. Em nghe trái tim nở những lời ca. Nghe trái tim rung rung từng nhịp đập. Nghe nắng về ấm lại mộng xanh xao.

Anh yêu dấu. Mùa hạ .Thời khắc diệu kỳ…Em nghe tiếng thì thầm của không gian bước nhẹ. Tim thả trôi theo dòng hồi ức. Hẹn nhau mùa hạ về…Lời hẹn bay theo gió…nắng lên rồi nắng tàn…Mùa đến rồi mùa đi…

Trên trang giấy trầm hương…Em vẽ bằng nét thơ…thương nhớ muà hạ hồng…trong một ngày cuối đông.

THU

Góc phố mùa thu về. Không thấy mimosa. Chỉ cúc vàng rung cánh. Chào một ngày bình yên.

Gió sớm vuốt tóc mềm…Trời lành lạnh hơi sương. Chiếc bóng đổ bên đời. Mùa thu về không đợi.

Hoa dại nở bên đường. Sắc vàng xanh tím trắng. Giã từ nắng hạ hồng. Thời gian như nhịp thở.

Nếu thu không mưa rơi. Làm sao cây vàng lá. Nếu đất trời không lạnh. Làm lạc lối đông sang.

Anh và em như lá. Mùa thu vàng trên cây. Mênh mang…cơn gió thoảng. Thênh thang…cùng đất trời

ĐÔNG

Vạt nắng cuối thu rưng rưng. Bản tình ca cuối mùa thu gợi thương gợi nhớ.Cho dài nỗi nhớ mơ hồ. Theo từng hoa tuyết đầu mùa…bay

Dòng thời gian...một giấc mơ. Bể dâu chìm nổi. Em đứng nơi nầy mơ về quê nhà. Dấu xưa mờ nhân ảnh. Qua khung cửa hẹp. Đưa tay mong giữ thời gian lại. Trong cõi mù sương còn ai ngóng trông.

Em bỏ quên nụ cười theo ngọn gió đầu đông.

Chiếc lá bay, mang giấc mộng em đi mất.

Tiếng ai hát buổi chiều tàn thu, bạc mái đầu, bùi ngùi

Tình yêu người…trong đôi mắt mỏi. Ngạt ngào hương kỷ niệm mênh mông.

Hàng cây trơ cành bỡ ngỡ nhìn chiếc lá. Nằm lặng im trên nền tuyết tinh anh. Quay đầu nhìn lại, tìm trong hồi ức chập chờn, nhập nhằng, chồng chất, cõi nhớ quên.

Trong cô đơn em thầm gọi tiếng…Anh! Vòng tay nào, ánh mắt nào, ru em trong chiều nay. Ru em trong suốt khoảng đời lưu lạc. Ngày ấu thơ mở khép trong hồn.

Ơi cơn mê của em! Thời gian tan như tuyết. Cả một trời giá lạnh vào đông.

1-

Tôi đếm mùa đi cùng cỏ cây hoa lá...Tôi đếm thời gian theo bóng nắng hiên nhà.

Tôi gửi tâm tư theo từng dòng chữ. Gửi niềm vui vào đôi mắt trong veo, bàn chân sáo nhỏ và những lời mộc mạc trẻ thơ.

Tôi giang tay ôm những đóa hoa đời dễ thương nầy, để lòng hớn hở đón chào ngày yên tịnh .

Tôi biết thời gian như cánh chim, nước một dòng không quay trở lại, sao vẫn muốn kéo thời gian ngược dòng?

2-

Đêm về trong giấc mộng. Mơ thấy mình là mây. Lang thang bầu trời rộng. Tôi bay về phương bắc, tôi bay về phương tây. Phương đông phương nam tôi tìm tới. Bốn phương tám hướng bao la...Không tìm đâu là nhà.

Trên cao cao tại thượng…Thiếu tiếng ve gọi mùa hạ về, nhưng nắng hôm nay rất trong, tôi tự hỏi có bao nhiêu giọt nắng và muôn năm nơi đây…nắng có phai màu?

Tiếng mưa từ chân trời xa vọng lại, êm êm, bình yên không hối hả. Nghe như tiếng thời gian.

Có đám mây nào đi qua bao giông bão đã tìm được chốn bình yên hay đã là mây thì cứ mặc cho gió cuốn?

3-

Ngày đến rồi ngày đi…Quê người và những cánh đồng xanh mát dịu. Trăm nghìn kì hoa dị thảo, tôi chân trần nhảy nhót trên cánh đồng hoa.

Bao lần tự hứa với mình sẽ về lại quê hương, vì tôi biết có bao người mong đợi, nhưng sao tôi vẫn chưa về? Tôi muốn giữ quê hương trong tầm nhớ?

Con đường xưa chắc sẽ đẹp hơn. Hàng me bên đường những chiều lộng gió, vẫn thả đám mưa xanh, rồi cũng sẽ có người con gái miệng cười đưa tay hứng. Bỏ quên dòng đời tấp nập xung quanh…Như tôi ngày ấy !!

4-

Thả hồn theo dòng tâm tư. Ngày hạ. Tiếng chim hót vang trong vườn. Hoa vẫn cười với nắng . Nhớ quắt quay ảo ảnh đã xa…

Tháng bảy, mùa hạ về, trong không gian êm như mơ, tôi ghi vội những lời mộng mị.

Mời anh hãy đến quê hương em. Nơi những đồi thông xanh ngút ngàn. Nơi có rừng phong vương màu nhớ. Nơi có tình nồng trong giá băng.

Mời anh…Em trân trọng mời anh. Đây…Thành phố Toronto in bóng nước Đại hồ. Những hàng cây xanh và khung trời đại học. Gợi thuở chúng mình tay trong tay.

Còn thật nhiều điều em muốn giới thiệu cùng anh…Trải mơ ước vào không gian mở rộng. Cuộc trùng phùng trong nụ cười ánh mắt. Em giang tay đón người bạn…vong niên.

Như bản tình ca đón chào ngày hội ngộ. Lễ hội…bốn mùa xuân hạ thu đông. Em sẽ nắm tay anh dạo quanh phố thị. Ta đi vào những sinh hoạt cộng đồng...Để thấy…Phố V.N, người V.N và những ước mơ hồng. Mộng yên bình gửi quê nhà xa tắp.

Nơi đây tuyết rơi, nơi anh bờ đại dương nắng ấm. Mời anh một lần làm chuyến viễn du. Nhỡ một mai tóc hết xanh màu. Đôi khi chợt nhớ về ngày qua như nắng.

Giọt nắng tàn bên song. Gió lạnh qua thềm. Em vẫn bên khung cửa...đợi. Tiếng chim gọi bầy trong sương…

Tháng hai…Tôi muốn vẽ trái tim lên bầu trời rộng. Thả nụ cười trên vạn cánh rừng thông. Những bãi bờ, tuyết trắng mênh mông. Lòng tôi đó cả hương trời bát ngát.

Tháng hai…tháng của tình yêu mật ngọt. Tôi muốn hái vạn đóa hoa hồng. Đính thêm nụ hôn trìu mến. Thắp lửa vào niềm tin mòn mỏi. Cho người những khoảnh khắc yêu thương.

Tháng hai…tôi đang mơ giấc mơ kỳ diệu. Tạ tình nhau trong mỗi phút giây. Hạnh phúc ngập tràn trên cây đời ngàn nhánh. Không điều gì đóng cửa được trái tim

Tháng hai...giây phút người thăng hoa cuộc sống. Toả tình nồng trong giá lạnh chiều đông. Sưởi ấm nhau bằng ánh mắt môi cười. Như mặt trời mang về cơn nắng hạ.

Tháng hai…biển…nước trong xanh cất giữ. Không gian bao la trời đất giao hòa. Cánh hải âu gọi đàn chào ngày mới. Hát nhau nghe bản tình ca viễn du.

Và tháng hai…khi những tia nắng đầu ngày xuyên qua khung cửa. Khi ánh trăng xuyên qua những bóng lá trong vườn. Niềm vui đến nhẹ nhàng…cơn gió thoảng. Tôi mỉm cười…khi nghĩ về anh.

Trong góc vườn vừa hé nụ hoàng hoa.

Có những mùa xuân thời 17.
Nhìn bóng xuân về.
Bên cội mai già trước ngõ, còn đọng giọt sương long lanh.
Mỉm cười.
Hương xuân hoà trong nhịp thở đất trời.

Có những mùa xuân lưu hương 17.
Nắng đầu ngày ôm cánh hồng đào...
Chợ hoa nhộn nhịp người mua bán.
Lách mình trong những luống hoa đủ màu đang khoe sắc.
Một đóa cúc trắng ai vô tình làm gẫy.
Nhặt lấy.
Nâng niu đóa hoa rơi trên tay.

Có những mùa xuân thời 17.
Thức khuya đón giao thừa.
Trong tiếng pháo giao thừa râm ran.
Gia đình sum họp.
Thích nghe kể chuyện tình… ngày ba mẹ gặp nhau.
Mắt ba mẹ ánh niềm vui hạnh phúc, mơ lại thời thanh xuân.

Có những mùa xuân thời 17.
Thả mộng theo từng giọt nắng trong.
Theo mẹ đi lễ chùa, khói nhang bay nhẹ vào thinh không
Chen trong biển người, thì thầm khấn nguyện.
Đức Phật cười từ bi.

Có mùa xuân 17 tuổi hồn nhiên.
Tết đến, chờ những phong bì lì xì đỏ thắm,
cùng lời chúc vạn điều như ý,
xuân nầy hơn hẳn mấy xuân qua.
Tay trong tay, chị em dạo phố…
Đường phố Tết vương đầy xác pháo
đám múa lân trống chiêng inh ỏi.
Ngày đầu xuân...
Muốn thả trái tim lên bầu trời rộng.
Trong trái tim, trời xanh…rất xanh.

Tiếng nhạc xuân từ cỏ cây hoa lá.
Trong góc vườn vừa hé nụ hoàng hoa
và gió nhẹ rung rung cành lộc biếc…
Tôi áo vàng đón 17 xuân sang…

Mùa đi nhẹ như mây…
Xuân về…
Tôi vẽ cho tôi một bức tranh tuổi nhỏ.
Như làn hương gửi gió.
Giữa trời đông mơ nắng ấm quê nhà

TUỔI HỒNG 20.

Ngày tôi 20.
Dáng trầm hương
Mắt sáng môi hồng
Thương lắm
dòng sông quê nước lớn nước ròng
Trong tiếng bìm bịp kêu chiều
tôi vẫn thường tự hỏi
Hoa tím lục bình vì ai mà nở
Sao mãi hoài trôi lênh đênh?
20 tuổi…Trời sao chìm trong mắt
Cuộc đời trong vắt như thủy tinh
Để đêm về nhìn ngàn sao lung linh
Hồn xây mộng theo mỗi vì tinh tú.
Tuổi 20…Sinh nhật hồng
bên bè bạn thân thương
Tôi thường tìm trong
Đám đông…
Một ánh nhìn từ muôn kiếp trước
Thuở hồng hoang, đất trời chưa hẹn ước
giữa vạn tinh vân ta đã hứa một lời.
Ngày…gặp anh
bên hiên nhà, trú mưa

Mưa Saigon …cơn mưa bất chợt
Như cuộc gặp gỡ thật tình cờ
Vài câu nói vu vơ
Đêm về...làm tôi thao thức.
Lại gặp anh, giữa sân trường nắng đổ.
Tình yêu thoáng qua
như cánh phượng đầu mùa
Vui như màu phượng đỏ
Buồn theo những cơn mưa.
Tuổi 20 của tôi
Mùa xuân về trên vai trên tóc
Nụ cười lấp lánh ánh bình minh.
Yêu anh.
Anh… như cơn gió lãng du
Tôi… trong khung cửa hẹp
Dệt những vần thơ
Thả vào trong gió
Và từ đó
tuổi người theo năm tháng
Tôi…anh…chìm nổi sóng đời
Một thời đã qua.
Đôi khi nhớ lại
Thương tuổi hồng hai mươi

Cành phượng đỏ…nghiêng nghiêng chiều nắng. Hàng cây xanh che mát một khoảng trời. Bao năm vật đổi sao dời. Về thăm trường cũ một đời nhớ thương.

Tìm trong hồi ức…mù sương…Lung linh kỷ niệm…sân trường tịnh yên.

Trời tháng hạ…xanh xanh bờ cỏ. Lời thầy…bay…theo vạt nắng bên thềm.

Bạn bè như mây muôn phương. Bụi phấn trắng rơi rơi vào nỗi nhớ.

Đã có một thuở, tôi nâng niu tình hồng. Đã có một ngày, tôi nhìn đời mộng trắng, tình trong.

Tuổi thơ tôi…một thời áo trắng. Tuổi bình minh trong sáng hồn nhiên. Ước mơ học trò gửi trăng sao mờ tỏ.

Tôi như con tàu xa khơi. Hôm nay trở về. Khơi nguồn dĩ vãng. Nhớ quá…thương sao…thầy cô, bè bạn cũ thân yêu.

Kỷ niệm xưa như một dòng sông. Người ngày xưa chìm trong sóng đời.

Một thời đã qua. Kỷ niệm đã xa.

Chiều rơi bên lớp học…Nhẹ nhàng…chiếc lá bay…

Trầm Hương Ptt & Nguyên Thương

CHIẾC LÁ.

Chiếc lá sân trường. Anh trao…Tôi cười, nghiêng con nắng đổ.
Chiếc lá e ấp trong tay. Chiếc lá mùa xuân xanh biếc.
Tôi ép chiếc lá vào trang vở như kỷ niệm đầu đời và lời tỏ tình vụng dại.
Thời gian trôi…tình học trò như sương…
Tôi quên đi chiếc lá sân trường. Quên đi trang vở ép và những bài thơ.
Sinh nhật tôi.
Nhận được thư anh…Những lời thăm hỏi vu vơ.
Hình vẽ chiếc lá dòng trang cuối, bên lời chúc tôi bình an.
Mùa thu nơi đây…mưa, lá rơi nhiều lắm…nhặt chiếc lá rơi, thả vào trong gió
Lá có buồn như tôi?
Chiếc lá, nụ cười và ánh mắt anh. Dư hương còn đọng
Ký ức trở về, chuyện buồn vui tuổi nhỏ.
Chiếc lá ngày xưa màu xanh đã mất .
Tôi…anh…trôi theo dòng đời.
Tìm đâu…Chiếc lá sân trường một lần qua tay!

CHO HỎI..

Cho hỏi… người xa…thu sang chưa? Nắng rơi, sương xuống, hoàng hôn buồn? Hương đời chất chứa trong câu hát? Thu vẫn còn xanh đợi mùa lên?

Cho hỏi… người xa…thu đẹp không? Rừng phong vàng kín lối tơ hồng? Lòng người có tím ngày mưa gió ? Kỷ niệm mang về chút nhớ mong?

Cho hỏi… người xa…thu tàn chưa? Hàng cây trút bao lá cho vừa? Ai về mở lại khung cửa khép. Tôi sang sông rồi…người có quên?

Tôi hỏi thầm tôi…quên thu chưa?

CON TÀU MÙA XUÂN

Những con tàu đã chở mùa xuân.
Sao tôi vẫn hoài kiếm tìm trong ký ức?
Con tàu đó đã qua bao cánh đồng lúa chín
Thảo nguyên mênh mông
Rừng xanh bạt ngàn hoa nắng.
Tàu đã đi qua bãi bờ xanh vắng
Chở những đôi tình nhân
Nghiêng đời vào nhau
Mùa xuân vắt trên nụ cười, trên môi, trên mắt
Mộng tương lai dài theo đường ray sắt.
Con tàu nào đã chở tuổi xuân tôi
Trong mưa buồn hiu hắt
Để nhớ về những ngày
Mặt trời hồng, mây lang thang và gió rất trong
Tình yêu tôi gửi theo con tàu xa tắp.
Tôi níu mùa xuân trong những tiếng còi tàu
Giữ chút hương xưa và ngày tháng cũ.
Vẫy tay chào tiễn biệt sân ga.
Vẫy tay chào những chuyến tàu xa.
Chuyến tàu của mùa xuân trong vắt
Chuyến tàu tuổi thơ tôi

HƯƠNG.

Cánh hoa tương tư. Nở trong chiều nắng phai.
Giọt sương long lanh đầu ngày khô cạn.
Vẫn đọng nụ hôn anh ngày xa tắp.
Và nỗi buồn dâng kín chân mây.
Tôi nâng niu cánh hoa trên tay.
Hương ngày cũ và nụ cười anh lấp lánh.
Khắc tim tôi vết hằn tháng năm.
Gió thổi…mây bay…thời gian trôi.
Chiếc lá tình nhẹ rơi trên bờ cỏ.
Không tiếng…âm vang…buồn tênh.
Tôi…anh…như những dòng sông xa.
Không thể nào quay lại nguồn - thời quá khứ.
Mơ hoài những cơn mưa.
Tôi vẫn thương hoài ngày tháng cũ.
Mùa thu…trong vườn hoa tương tư nở.
Hoa cười trên lá. Lá hát khúc tình ca.
Hương bay !!!

Hương xuân thoảng trong không gian…Mênh mông tuyết phủ.

Mai đào, dẫn xuân về…lộc đất trời…

Tôi giang tay đón nhận mùa xuân.

Xuân đẹp, xuân nồng, tình xuân lan khắp.

Lời yêu thương và lời tình tự…Hơi thở mùa Xuân nhẹ đến bên thềm.

Bánh mứt dâng cúng ông bà, mang ước vọng bình an, ấp ủ nhớ thương trong khói nhang trầm mờ tỏ.

Dịu dàng nét xuân, đàn chim én gọi bầy, ríu rít bên nhau, trên những cành thông xanh lá.

Xuân cất tiếng gọi mời thân thiết, ấm trong cốc rượu nồng, xua đi giá lạnh mùa đông.

Xuân trong đôi mắt hòn bi ve, long lanh cuả các cháu, nụ cười với những chiếc răng sữa đang thay, vô tư hồn nhiên, chúc ông bà bằng câu nói quê hương ngọng nghịu…

"Chúng con mừng tuổi ông bà, kính chúc ông bà sống lâu trăm tuổi".

Đôi má hồng, câu nói ngây thơ, trong sáng quá xuân ơi.

Tuyết đổ nhẹ bên hiên, chút bâng khuâng hoài niệm.

Xuân như con nước xuôi dòng.

Sáng mồng một đón xuân về trong nỗi nhớ, trái tim buồn rớt bên song.

Hong tình quê xa lắc. Có những hồi ức mùa xuân chứa cả quê nhà.

Lòng muốn ôm cả trời quá khứ…nghìn xuân mơ giấc mộng thường…

Ngày xuân ấy, tôi thả niềm vui trong ánh mắt môi cười, đời màu hồng trước mặt…

Những chiều ba mươi tết, chiếc Honda chạy trên đường vắng, thương câu ca

"Có ai lựa buổi chợ chiều mà đi…"

Lòng tôi như cánh hoa thủy tiên gửi về quê nhà, đón mừng năm mới…Lộc trời chan chứa tình xuân…Một mùa xuân xa xứ, dâng đời nỗi nhớ đầy vơi.

HƯƠNG TẾT

Đêm 30 không trăng. Gió lùa qua hàng cây trắc bá diệp.

Ngoài trời tuyết đang rơi. Cả nhà sum họp đón giao thừa.

Bàn thờ tổ tiên khói hương mờ tỏ. Ảnh mẹ cha mờ trong đôi mắt mỏi.

Có nổi buồn khe khẽ lắng vào tim.

Nghe hương Tết về trong gió từ quê nhà…xa nửa vòng trái đất.

Chắc mọi người đang chuẩn bị đón mừng xuân.

Trong gió đông, tôi tìm giọt nắng hồng.

Giang tay ôm cả đất trời mênh mông.

Nầy đào nầy cúc, nầy bánh mứt rượu nồng.

Hoa trái quê hương, quê người không thiếu.

Thương lắm…Tết nơi đây…mùa đông lạnh…tình người rất ấm

Nàng xuân bay về trong đôi cánh trắng. Mỉm cười với thế gian.

Lời chúc tết bình an hạnh phúc.

Vạn niềm vui trong câu nói tiếng cười.

Tiệc mừng xuân nhà tôi mời nhà bạn.

Cạn ly nầy!!!

Quên nỗi nhớ cố hương.

Lủ trẻ hồn nhiên bên bàn bầu cua cá cọp.

Tiếng cười trong như nắng bình minh

Hơi ấm của tình thân như hương lòng thoáng nhẹ.

Vang trong câu hát những bài xuân ca.

"Xuân lên cao, chót Xuân buông nhìn xuống sâu

(Xuân Ca- Phạm Duy)

Có phải Tết về…nơi đây…như mùa xuân quê hương?

HƯƠNG CÀ PHÊ.

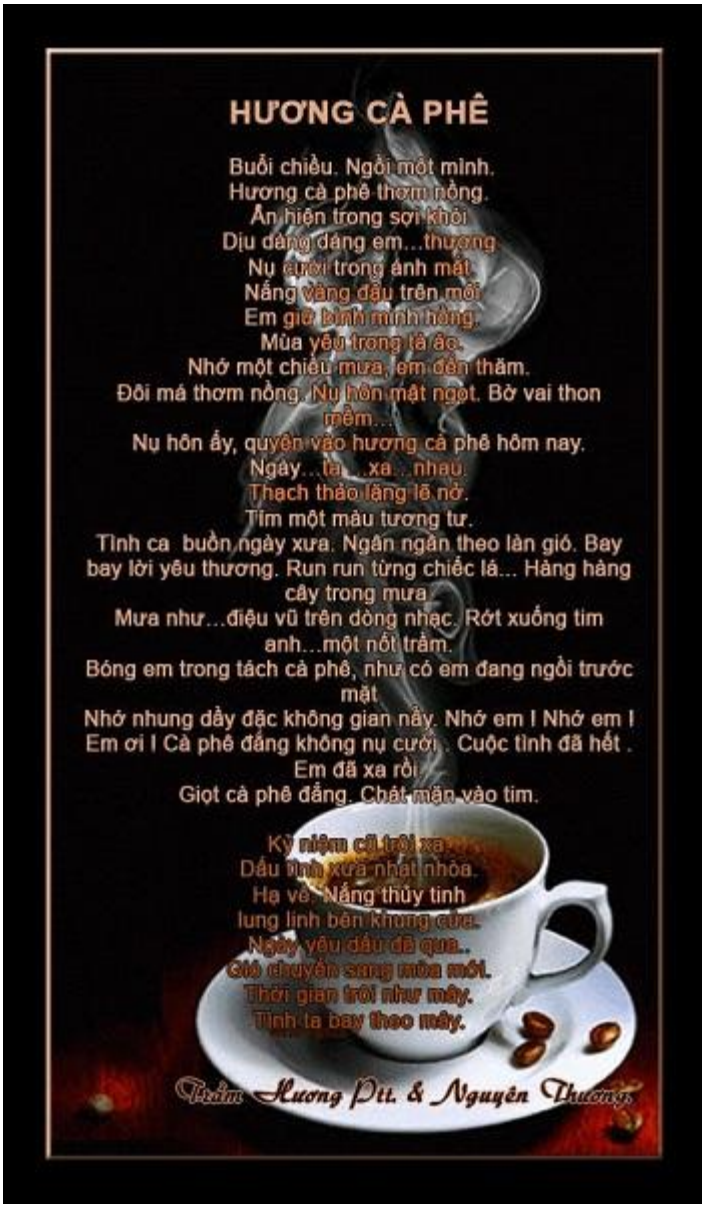
HƯƠNG CÀ PHÊ
Buổi chiều. Ngồi một mình.
Hương cà phê thơm nồng.
Ẩn hiện trong sợi khói
Dịu dàng dáng em...thương
Nụ cười trong ánh mắt
Nắng vàng đậu trên môi
Em giờ bình minh hồng.
Mùa yêu trong tả ấc.
Nhớ một chiều mưa, em đến thăm.
Đôi má thơm nồng. Nụ hôn mật ngọt. Bờ vai thon mềm...
Nụ hôn ấy, quyện vào hương cà phê hôm nay.
Ngày...ta...xa...nhau.
Thạch thảo lặng lẽ nở.
Tìm một mảu tương tư.
Tình ca buồn ngày xưa. Ngân ngân theo làn gió. Bay bay lời yêu thương. Run run từng chiếc lá... Hàng hàng cây trong mưa.
Mưa như...điệu vũ trên dòng nhạc. Rớt xuống tim anh...một nốt trầm.
Bóng em trong tách cà phê, như có em đang ngồi trước mặt
Nhớ nhung dầy đặc không gian nầy. Nhớ em ! Nhớ em !
Em ơi ! Cà phê đắng không nụ cười . Cuộc tình đã hết .
Em đã xa rồi
Giọt cà phê đắng. Chát mặn vào tim.
Kỷ niệm cũ trôi xa rồi..
Dấu tình xưa nhạt nhòa.
Hạ về. Nắng thủy tinh
lung linh bên khung cửa.
Ngày yêu dấu đã qua..
Giờ chuyển sang mùa mới.
Thời gian trôi như mây.
Tình ta bay theo mây.
Thảm Hương Pit. & Nguyên Thương

Buổi chiều. Ngồi một mình

Hương cà phê thơm nồng.

Ẩn hiện trong sợi khói

Dịu dàng dáng em…thương

Nụ cười trong ánh mắt.

Nắng vàng đậu trên môi

Em giữ bình minh hồng.

Mùa yêu trong tà áo.

Nhớ một chiều mưa, em đến thăm.

Đôi má thơm nồng. Nụ hôn mật ngọt. Bờ vai thon mềm…

Nụ hôn ấy, quyện vào hương cà phê hôm nay.

Ngày…ta…xa…nhau.

Thạch thảo lặng lẽ nở.

Tím một màu tương tư.

Tình ca buồn ngày xưa. Ngân ngân theo làn gió. Bay bay lời yêu thương. Run run từng chiếc lá...Hàng hàng cây trong mưa.

Mưa như…điệu vũ trên dòng nhạc. Rớt xuống tim anh…một nốt trầm.

Bóng em trong tách cà phê, như có em đang ngồi trước mặt

Nhớ nhung dầy đặc không gian nầy. Nhớ em ! Nhớ em !

Em ơi ! Cà phê đắng không nụ cười. Cuộc tình đã hết. Em đã xa rồi.

Giọt cà phê đắng. Chát mặn vào tim.

Kỷ niệm cũ trôi xa.

Dấu tình xưa nhạt nhòa.

Hạ về. Nắng thủy tinh

lung linh bên khung cửa.

Ngày yêu dấu đã qua...

Gió chuyển sang mùa mới.

Thời gian trôi như mây.

Tình ta bay theo mây.

VIẾT CHO CHÁU.

Cháu...vô tư...hồn nhiên. Mắt môi cười nũng nịu. Vòng tay nhỏ ôm bà.

Ôm cả trời thơ ấu.

Nghe tiếng cháu cười đùa. Như tiếng chim buổi sáng. Hoa vườn khoe sắc thắm. Tim bà dậy hương yêu.

Ca dao bà ru cháu. Yên giấc nồng ban trưa. Tóc xanh bên tóc bạc. Mong cháu đời bình yên.

Bà cháu tay trong tay. Cùng nhau đi đến trường. Bóng bà bên bóng cháu. Đổ bên đường mênh mang.

Bà...như bóng chiều tàn. Chắt chiu từng giọt nắng. Gói tròn hương kỷ niệm. Gói thời gian trong tay.

Những lời yêu cho cháu. Một ngày cháu lớn khôn. Đọc được lời của bà.

Tình bà...thoáng…mây bay...

NHỚ BẠN

Thu nào…tôi- bạn…đùa trong nắng
Cùng nhặt lá vàng…bắt ánh sao
cười vui như lúc…ta còn trẻ
mùa thu ngà ngọc…hát trên cao.

Nhịp bước cô đơn…rừng thu cũ
Bạn – tôi…xa cách…đã bao mùa
Tôi trở về đây…tìm dáng bạn
Lá vẫn rơi…và…gió vẫn bay

Đưa tay ôm…những lá thu vàng
mặt nước hồ xanh…vẫn lặng yên
một cánh chim chao…chiều tiễn biệt
Tôi buồn…Mây cũng hững hờ trôi .

1-

Ngọn lửa nhỏ trong đêm cũng đủ xua đi bóng tối.

Như chuyện cô bé bán diêm. Đốt lên từng ước mơ hiền qua đóm lửa. Mái ấm gia đình. Bên khung cửa. Đêm Giáng sinh.Vòng tay ấm, hình ảnh bà dấu yêu.

Khi những que diêm vụt tắt. Ước mơ tàn. Linh hồn em bay lên những vì sao.

Ngày Chúa ra đời…trong trời đông buốt giá.

2-

Ngày ấy…Sài gòn…Giáng Sinh về. Tôi đã nắm tay anh để cùng đi khắp nơi

trong mùa lễ hội mừng Chúa ra đời.Dưới bầu trời đầy sao.Ta đã chia nhau ước mơ...

Bình an dưới thế.

3-

Bây giờ…Giấc mộng xanh xao.Tôi không có que diêm nào để xây ước vọng.

Câu chuyện ngày xưa…tôi gửi lại quê nhà và ước mơ tàn theo ngày tháng.

Tôi nhận ra rằng, mình cũng đang ngồi giữa mùa đông.

Giáng sinh…trong trời buốt giá…Thèm có một que diêm.

THƠ HAIKU

Bên Ta

Vi vu lời của gió
Bay theo mây những cánh thiên di
Mỉm cười cùng đất trời

Cho đi

Cho đi…bắt đầu lại
Tóc xanh ngả màu theo năm tháng
Thời gian nào…của ta.

Vô thường.

Những giọt sương đêm
Lấp lánh ánh trăng từng chiếc lá
Lá rơi sương tan.

TƯƠNG TƯ

Sợi tơ tình miên man.
Em như hoa tuyết…đến rồi đi.
ngày mùa đông…buồn tênh.
Sương mù…mưa…nắng…gió.
Tình ngày xưa mây khói, bụi mờ
Ta nợ nhau một thời áo trắng.
Giờ như cánh chim bay.
Mỏng manh sợi chỉ hồng
Đừng về…giấc mộng…
Năm tháng trôi tình tôi.
nhớ thương bạc mái đầu.
Trong biển trời…khói sóng hoàng hôn

TÌNH BAY NHƯ KHÓI SƯƠNG

1- Trăng nghiêng lời tâm sự
Sao thả từng sợi nhớ sợi thương
Hương tình yêu bao la.

2- Tơ lòng thả men say
Chữ Tình yêu…vẽ bằng màu khói
Khói bay…mất trong tay

3- Tình mong manh như sương,
Thời gian không phai màu yêu thương
Đợi người…tôi vẫn đợi

4- Trong nỗi nhớ vơi đầy.
Giấc đông miên vẫn…hoài khắc khoải
Đàn ai rung tiếng tơ

5- Nụ cười em u nhã.
Hiện về trong sợi khói tháng ngày
Đường chiều ngõ đìu hiu.

6- Niềm vui và muộn phiền
Tình như sợi khói bay xa xa
Khói bay…tình cũng bay.

KHÓI TÌNH.

Có ngọn nến trong đêm
Đèn khuya chờ ai héo thân gầy
In dung nhan trên tường.

Nụ cười tắt trên môi
Mai anh đi đường sông hay bộ
Khói sương có đưa người ?

Tôi ở lại nơi này
giữ trên môi bao điều muốn nói
chúc bình an…anh đi.

Khói vẽ trái tim côi
Tan trong tôi tình ngày tháng cũ
Khói bay vào đôi mắt.

Khói tím bay lên không
Mang tình tôi lên cao…cao vút
Sợi tơ trời mênh mông.

Khói bay trong chiều tà
Bay lời hẹn ước người cho ta
Tình như cánh thiên di.

Khói mơn mang tình tôi
Rồi tháng ngày bay như sợi khói
Thả ước mơ xanh xao

Làm sao cột đời nhau
Bình minh-hoàng hôn và lời hẹn
Dấu xưa ơi…khói mờ!!!

TÌNH YÊU DÀNH CHO ANH.

(Trầm Hương Ptt phỏng dịch từ bài thơ
How do I love thee?
của Elizabeth B. Browning))

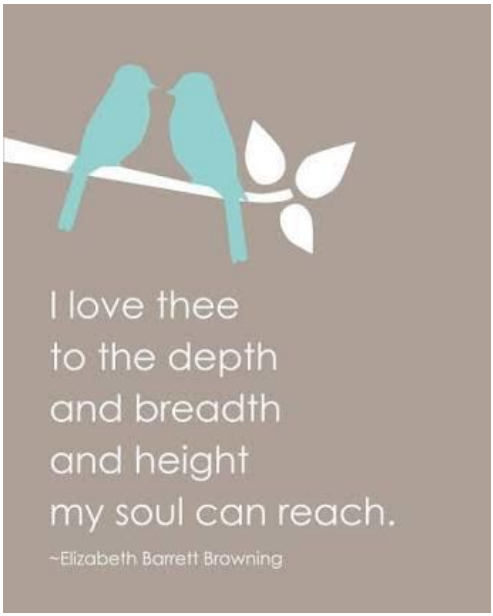

Hãy đếm những nẻo đường.
Nơi có tình yêu của em
dành cho anh.
Con đường xa thăm thẳm,
vươn đến tận trời cao
mắt người không nhìn thấy,
trong tận cùng của sự sống
trong ân sủng của đất trời

Yêu anh,
như em yêu cuộc sống
dưới ánh sáng mặt trời lấp lánh,
và ngọn nến lung linh trong đêm.
Tình yêu nầy mãnh liệt
như tự do và quyền sống con người.

Yêu anh,
một tình yêu thuần khiết.
như lời kinh cầu.
trong muôn vàn cảm xúc.
Trong nỗi đau
cùng niềm tin thời thơ ấu
hình ảnh các vị thần linh
em hằng tin tưởng
em đã đánh mất rồi
Khi tựa vào vai anh.

Em yêu anh
trong từng hơi thở ,
nụ cười,
giọt nước mắt
của riêng em.
Cho đến một ngày,
khi em nghe lời Chúa gọi.
Em sẽ yêu anh hơn.
Trong cõi vĩnh hằng

How do I love thee?

Elizabeth B. Browning

Let me count the ways.
I love thee to the depth and breadth and height
My soul can reach, when feeling out of sight
For the ends of being and ideal grace.
I love thee to the level of every day's
Most quiet need, by sun and candle-light.
I love thee freely, as men strive for right.
I love thee purely, as they turn from praise.
I love thee with the passion put to use
In my old griefs, and with my childhood's faith.
I love thee with a love I seemed to lose
With my lost saints. I love thee with the breath,
Smiles, tears, of all my life; and, if God choose,
I shall but love thee better after death.

LẶNG LẼ.

Trăng nghiêng bóng...trăng rơi
cô đơn tím.
Sao giận hờn…sao rụng
mây ngừng trôi.

Gió mỏi mệt…nằm im
không gian đọng
Sương khóc người…nhân ảnh
mờ hơi sương
Núi trăm năm…đợi chờ
người đi mãi.

Rừng cây xanh…in bóng
nước mùa lên
Biển tương tư…lặng sóng
bờ cát dài
Thuyền lênh đênh…không nhà
đi muôn hướng.
Ơn thiên nhiên…đất trời
hương vô tận
Tựa vai anh…lặng lẽ
dòng đời trôi

THÁNG TƯ VỀ...TRONG TÔI

Những bản tình ca và lời chào buổi sáng…Mang dư âm một cuộc tình xa. Ánh mắt ai lấp lánh nụ cười..Nghiêng nghiêng con nước…Dòng sông cũ…trôi xa… trôi xa. Mang theo dấu thời gian ngọc ngà.

Bên nầy…cuối mùa đông, trời sa mù giăng khắp. Hàng cây bơ vơ run rẩy ngón tay gầy…Đợi nắng và cơn gió mùa xuân ấm. Tình một thời…về trong đất trời mênh mông.

Bên ấy…Người có vui không? Tháng tư về rồi đó…Mây lang thang trên đỉnh trời cao. Hoa đào mĩm cười…xuôi nguồn kỹ niệm ...Như tiếng dương cầm một thuở xôn xao .

Là thế đó tháng tư về không hẹn…Rồi ra đi không một vẩy tay chào

MÊNH MANG TRỜI THÁNG TÁM
Vàng hoa hướng dương.

(Hình Đồi Hoa - Trần Phương Nga)

Em yêu dấu

Tháng tám sang rồi em biết không? Lòng nghe thương lắm...mùa hạ hồng. Hoa phù dung khoe màu rực rỡ. Mặt trời tháng tám...nở trên…những cánh đồng hướng dương…

Tháng tám về…như chưa từng hẹn. Bãi bờ xa không đến với trời cao. Để đêm về trong giấc chiêm bao. Tôi thấy em trong cánh đồng hoa…nắng…gió…và màu xanh của lá.

Tháng tám về…Khơi dậy tình yêu. Tình yêu tháng tám của em. Như giọt nước mắt…rớt trên ngày tháng. Như giọt mưa tím…rơi trên phím ngà…Ngân lên lời ca. Buồn!!!

Em…Mặt trời…Và những cơn mưa hạ. Mùa xuân đã qua. Thu đông chưa đến. Thời gian cháy như ngọn nến. Không gian buồn tênh. Mênh mang trời tháng tám. Vàng hoa hướng dương.

THU THU

Bay bay ngàn chiếc lá
Mang mang thu chợt về
Song song con đường vắng
Buồn buồn theo giọt mưa
Đâu đâu tà áo trắng
Chiều chiều bên đường qua
Thơm thơm mùi hoa cúc
Vàng vàng thu mênh mông.

TÌNH THU MÊNH MANG

1-

Buổi sáng trên đường, ngắt cánh hoa thạch thảo, mân mê cánh hoa trên tay. Có phải hoa chở mùa thu về?
Chiếc lá bên hiên bay theo cơn gió, tiếng rơi nhẹ đất trời.
Bãi cỏ đọng sương mai. Vàng hoa cúc. Lạnh heo may.
Nắng quái xuyên qua khung cửa. Ánh trăng vàng trong đêm.
Không gian êm êm. Giọt mưa thầm thì cùng cây cỏ. Lay tỉnh mùa thu thức dậy
mùa thu đến như mơ.

2-

Mưa bay trên những chồi hoa. Hạt mưa nghiêng nhẹ. Tàn rơi bao chiếc lá. Mưa có chia nỗi buồn?
Bầy thiên di hỏi trời xanh…Thu về chưa sao hoàng hôn chở gió?

Phố nhỏ nằm đìu hiu dưới bóng trăng. Tôi đưa tay vớt chút trăng vàng, nhặt chiếc lá và gửi vào lá một nụ hôn.
Tôi hỏi chiếc lá có ước mơ không? Có muốn cùng gió bay đi muôn phương? Như có lần anh hỏi tôi...Có muốn cùng anh đi hết con đường?
Tay nắm tay đi dưới trời thu. Hoa tiểu cúc cười. Trăng vàng e lệ.
Lá khóc theo bước chân người, lá có đau ?

3-

"Yên Chi hoàng diệp lạc, Thiếp vọng tự đăng đài. Hải thượng bích vân đoạn, Thiền Vu thu sắc lai." [(1)]
Đọc thơ Lý Bạch, rồi tự hỏi
Đời mình còn được mấy mùa thu.
Sân ga cuối trong tuổi hoàng hôn gần như hơi thở.
Tôi chờ thu hay thời gian chở mùa sang?...

4-

Phút giao mùa đến..."Chinh khách vô quy nhật" [(2)]...Chút hương thu tôi gửi đến người.

[(1)] Dịch nghĩa của trích đoạn bài Thu Tứ của Lý Bạch.

Yên Chi vàng lá rụng
Lên gác thiếp trông xa
Trên biển mây xanh tán
Ngoài biên thu lại qua

[(2)] Chinh khách chưa quay lại.

TÀN THU.

Trong khoảng cách của đất trời, thu sắp đi qua. Những cơn gió lạnh như có hơi Đông về. Dẫu thương, dẫu nhớ, những ngày Thu lãng mạn. Rồi cuối cùng ta cũng tiễn thu đi.

Như chiếc lá vàng nằm yên trong lòng đất. Dấu Thu qua, phai nhạt lối chân người…Ai đâu nắm giữ được thời gian.Thu đi qua rồi. Chào Thu. Từ biệt nhé. Gửi theo Thu một chút bâng khuâng.

Hôm nay, trời không nắng, không mưa…Thu xa…Đông gần…Trời buồn cúi mặt

TUYẾT RƠI

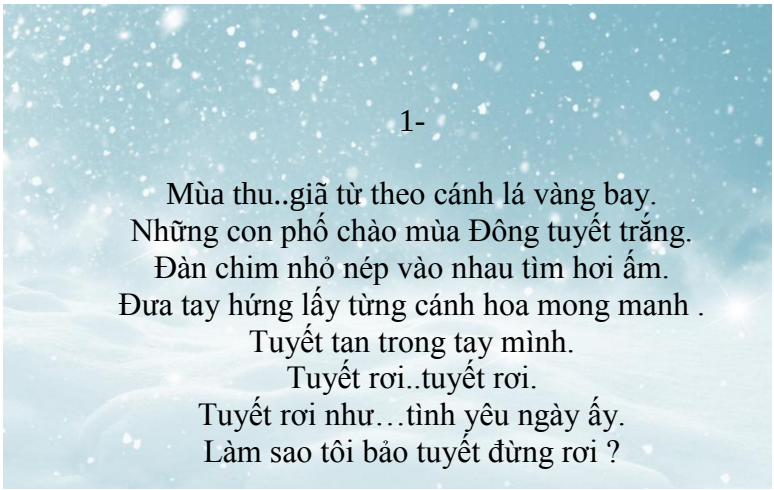

1-

Mùa thu..giã từ theo cánh lá vàng bay.
Những con phố chào mùa Đông tuyết trắng.
Đàn chim nhỏ nép vào nhau tìm hơi ấm.
Đưa tay hứng lấy từng cánh hoa mong manh .
Tuyết tan trong tay mình.
Tuyết rơi..tuyết rơi.
Tuyết rơi như…tình yêu ngày ấy.
Làm sao tôi bảo tuyết đừng rơi ?

2-

Tuyết rơi như cánh hoa trời.
Như ngàn thương nhớ…đang rơi trong lòng.
Biết người bên ấy còn mong ?
Biết sân ga nhỏ còn trông bóng tàu ?
Áo xưa dù có bạc màu.
Nghìn năm anh ạ...tình đầu nào phai.

3-

Đêm nay, tuyết rơi như dấu lặng buồn trên khung nhạc
Chuyện ngày xưa như lời hát ru người.
Bên lò sưởi nồng hơi ấm.
Sao con tim vẫn là một khoảng trống không.
Tuyết vẫn rơi trắng không gian nầy…
Cơn bão âm thầm…mỗi khi tuyết về…người có hay?

BUỔI SÁNG MUÀ ĐÔNG

Quanh ta vùng tuyết phủ
Trên cao đỉnh trời mù
Mùa đông cây lá chết
Không gian lạnh vô cùng
Ai đi trong tuyết rơi
Ai đứng đợi bên đường
Tình yêu như hoa tuyết
Rơi rơi xuống vườn đời
Bay bay cuộc tình ơi
Tan tan một mảnh đời
Bóng người như sương khói
Tình người như khói sương

MỘT ĐỜI YÊU THƯƠNG

Mùa xuân rực rỡ. Thuở ban đầu tay nắm nhẹ tay. Hoa tim nở nụ đất trời. Thương yêu của gió. Lời tình của mây.

Mùa về…trên cánh phượng bay…Hương lúa mới đưa tình vào hạ.

Hướng dương nở vàng tháng sáu…Hoa yêu thương chào ánh mặt trời.

Phương Nam…hai mùa mưa nắng. Sài gòn thiếu vắng những mùa thu.

Tình đến nhẹ nhàng như cơn gió…Chiều mưa bay, nụ hôn thật đầy.

Mùa đông…xứ lạ quê người. Ngoài hiên tung cánh hoa trời… tuyết rơi.

Đêm buốt lạnh. Vòng tay anh thật ấm. Một khoảng trời hạnh phúc bình yên.

Bốn mùa yêu thương như chờ mong. Em đưa tay hong giọt nắng hồng.

Thắp lại trời sao, quay về quá khứ.

Ta nắm tay nhau qua những nẻo đường viễn xứ. Vẫn bên nhau khi chớp bể mưa nguồn. Tựa vai nhau…dòng đời trôi lặng lẽ. Hạnh phúc nầy xin tạ tình anh.

Mùa xuân đến…Anh đưa em về cánh đồng lúa chín, tìm lại chiều vàng vương mái tóc xanh. Trăm năm cảm tạ ơn trời. Vật đổi sao dời mình vẫn còn nhau…

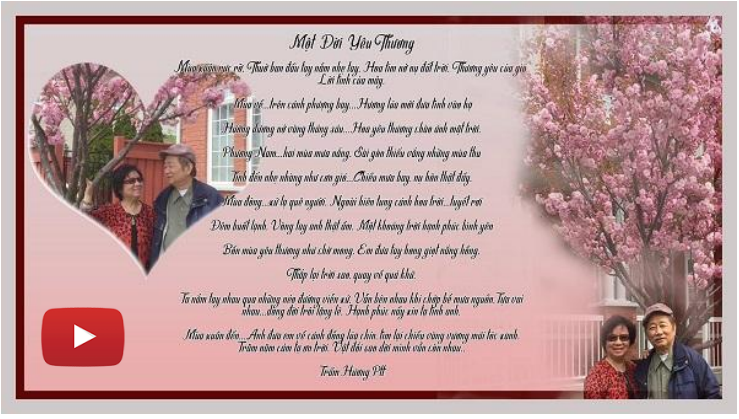

Tiểu sử Phạm Thị Trí

Phạm Thị Trí sanh năm 1946 tại quận Đức Hoà, tỉnh Cholon.

Cựu học sinh trường Trung học Gia Long Saigon, 1958-1965.

Tốt nghiệp Đại học Sư Phạm Saigon, Ban Việt Hán, khoá 1966 – 1969.

- 1969 đến 30 tháng 4 năm 1975: Giáo sư Việt văn tại các trường Trung học Tống Phước Hiệp-Vĩnh Long, Lý Thường Kiệt-Gia Định, và Trung Thu-Saigon.

- 30 tháng 4 năm 1975 đến1979: Giáo viên Việt văn tại trường Trung học Petrus Ký – Lê Hồng Phong.

***1979: định cư tại tỉnh Alberta, Canada**:

- September 1979 - 1983: Phụ giáo (Teacher aid) tại trường Westminster Elementary School, Hamilton Junior High School, ở Lethbridge City, Alberta Province, Canada.

- 1985 – 2010: Chuyên viên tài chánh tại Canadian Imperial Bank of Commerce (CIBC), Toronto City, Ontario Province, Canada.

- Từ cuối năm 2010 đến nay: về hưu, viết văn với bút hiệu **Trầm Hương Ptt**, và hưởng nhàn.

- GS Phạm Thị Trí được vinh danh là nhà giáo dục đã có công với nền Giáo dục Quốc gia Việt Nam trước 1975, trong *Ngày Tôn Sư Trọng Đạo năm 2016* do Hội Lê Văn Duyệt Foundation tổ chức long trọng vào trưa Chúa Nhật ngày 05 tháng 6 năm 2016 tại Nam California – USA.

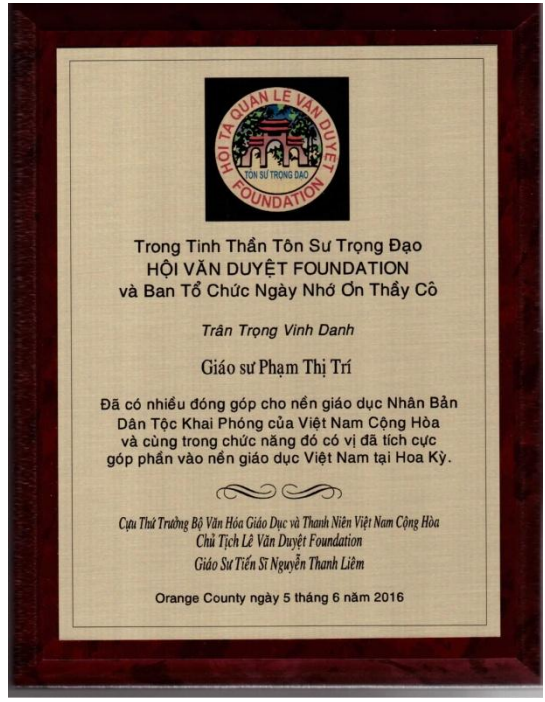

Vì sao cô ký Trầm Hương Ptt. trong những bài viết?

1-

Khi nói về trầm hương, có người đã nhận xét: "Trong đau thương dó biến thành trầm", câu nầy khiến tôi suy nghĩ về lẽ sinh tồn của đời người. Trầm đã hình thành đúng như thế. Khi nào thân cây dó bầu bị một vết thương, xung quanh vết thương đó lâu ngày biến thành trầm.

Hương trầm bao gồm đủ năm vị: ngọt mặn đắng chua cay, khi đốt lên những vị nầy tỏa ra mùi hương đặc biệt lại làm thư giãn con người.

2-

"Người xưa ngậm ngãi tìm trầm", tôi không vất vả như người xưa phải lên rừng, ngậm ngãi...

Ở tuổi " thất thập" nầy, xa quê hương, nếm trải những vị đời. Tôi muốn mượn những dòng chữ, tôi muốn đem đến cho người chút thư giản tâm hồn. "Một chút hương trầm qua từng con chữ".

Và từ ý nghĩ nầy Trầm Hương Ptt. và khu vườn Trầm Hương đến với mọi người..Nơi đây...cho dù thế giới có đổi thay, chiến tranh nơi nầy, hoà bình nơi khác, giàu nghèo, đói khát, thiên tai...thì khu vườn chỉ nở những đóa hoa tâm sự. Nơi đây, tôi kể, chuyện đời người nổi trôi, chuyện trăng sao mờ tỏ, chuyện tình có như không... Những đóa hoa Trầm Hương Ptt...gửi đến mọi người cùng lứa tuổi...và ước mơ ***"Bình Yên trong hoàng hôn"***